

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

REFED

ISSN 1307-072X

9 771307 072007

SOKAK
ZAMANI!

Sayı 88, Nisan 2014-4, 3.5 Lira (KKTC 4 Lira)

SANRAÇ
BİBİCİM...

TABİİ Kİ BİZ KAZANACAĞIZ!

Gündem demlenirken...

A. REŞAT HANÇERCİ

I. RESET DÖNEMİ

Manzarayı Umumiye:

Çoklu Medyamızın bir kısmından öğrendiğimize göre; güçler ayrılığı ayrılmamak üzere birleşmiş. İnternet, bilemediğimiz kıstaslarla 'reset'lenmiş. Sansürella tüm güzelliğiyle ve femme-fatale jartiyeriyile arzı endam eylemiş. Tivitirin köküne kibrit suyu dökülmüş. Hizmet-i Ala'nın Balyoz ve Ergenekon için

ürettiği alavere-dalavere hükümet tarafından dile getirilmiş. Yürütme, bir sabah uyandığında Gönüllere-Deva hareketi tarafından kandırıldığını anlamış. Başbakanımız, kendisine göre 'olağan şüpheliler'ce tehdit edilmiş. Falan filan... Gerisini ya da kalanını siz biliyorsunuz.

Rejimin adı hususunda bir sürü tevatür dile gelmiş. Bunlardan biri de: I. Reset Devri...

"Size geçim vasıtaları verdik ne kadar da az şükrediyorsunuz." (A'raf Süresi 10)

DÜŞEN JETONLAR

Hizmet-i Ala Gönüllere-Deva hareketinin köşe yazarlarından biri 'laikliğin' öneminden bahsetti. Ak saçlı, yakışıklı bir adam. Başbakanımız da Suriye'de önemsemişti laikliği. Balkon konuşmalarına sadık kalıp ileri demokrasiye yelken açsaydı, tüm ülkenin başbakanı olsaydı, şimdi solcular, ateistler, agnostikler, paganlar, hahamlar hepsi yanında olurdu.

"Sünniler, Amerika'dan yardım talep edebilirler; Şiiilerin ise Rusya'sı var ama ateistlerin Tanrı'dan başka koruyucusu yok." (Sözcükler Dergisi. Ahmed Fuad Necm)

Her taşın altından çıkan 'gomonistler', 'ateistler' ülkenin fikri coğrafyasının

temel taşlarını döşerken belediyelerin can kuşu namütenahi 'mütayitler' her daim taşları ya boyadılar ya da değiştirdiler. Bordür taşları kaç 'mütayit' doğurdu? Bilemem. Bu konuda jetonu düşen bir mahlukata rastlamadım.

KULAK TOZU

"Bu işten sonra ne zaman kulağım çınlasa gebe kalmışımıdır; hem bu sefer kulağım öyle çınladı ki..." (Kaderci Jacques Ve Efendisi, Denis Diderot)

Bir tüccar, milleti tek bir vajinaya indirgeyip ilgili organa tasallutta bulunma niyetinde olduğunu beyan etti. Bir

eski bakan, milletin vekili olarak, bir çocuğun cenazesi tabuttayken, milletin bir bölümünü; ölümlere cinsel iştah duymakla itham etti. Aynı şahsiyet, milletin çoğunluğunun inandığı kutsal metinlerle makara yaptı. Başbakan, yasakları yasakladı.

Bilirsiniz, bir deyim vardır; bir tek kulağımın arkası kaldı!.. Şimdi zamanın ruhu mücerrettir, siz sakın olun. Kulak tozuna kondurulan 'tape'lerde gezen sahibi bilindik bir fallus var, TSE garantili.

DİKTATÖRÜN KILI DÖNER Mİ?

Doğal olarak, bu, kıllara bağlıdır. Eğer dünyada bir kılları kaldıysa, modern alet edevatla,

DNA denen üç harfliler sayesinde öğrenebiliriz. Kimlerin kılı döner?! Kıllar dönerken mi yoksa döndükten sonra mı ıslık çalar? Herkes sevdiği diktatörün kılını aramaya başlayabilir şimdi...

DEVİRİM

NE SANDIKTAN ÇIKACAK

NE TELEVİZYONDAN YAYINLANACAK

İMAYIS'TA SOKAKLARA

RED

AKP diktatörlüğünden başlayarak bu hırsızlık ve zorbalık düzenini yıkacak olan, barikatta ve grevde ifadesini bulacak örgütlü bir emekçi harekettir. Sosyalist solun görevi, hızla yüzünü bu yöne dönmektir. Emekçilerin taleplerini dikkate alarak, en geniş mücadele cephesi kurulmalıdır...

RED'in
sözü

Yine sıcak bir yaz geliyor!

Referandum havasında geçen, öldürmelerin, yaralamaların, elektrik kesintilerinin, oy hırsızlıklarının bugüne dek hiç olmadığı kadar yaşandığı, son derece şaibeli bir yerel seçimden çıktık. Tüm oy hırsızlıklarını, hileleri de dikkate alarak, seçim sonucunda gözlemleyebildiğimiz renkli Türkiye haritasında üç farklı ruh halinin hakim olduğunu söylemek mümkün. Daha net olmak gerekirse, seçim sonuçlarına göre Türkiye üçe bölünmüştür. Bu bölünmenin 10 yıllık bir süreçten beri devam ettiğini ve an itibarıyla keskinleşmiş (optimum) halini aldığını söyleyebiliriz.

1. AKP (ezici çoğunluğa sahip olmakla beraber) ve oylarını artıran MHP'nin egemen olduğu Anadolu...
2. Trakya ve Batı sahillerine hapsolmuş bir CHP...
3. Kürdistan'da yıllara yayılan bir mücadele yürütünü ve bu mücadeleyi seçim süreçleriyle harmanlayabilmiş bir Kürt hareketi...

AKP'nin hanesine balkon konuşmasıyla süslenen bir seçim daha yazıldı. Oysa bu sadece bir 'zafer şovu' dur. Her ne kadar yüzde 40 civarında oy almış olsa da, AKP önemli oranda oy kaybetmiş, seçimden yenilgiyle ayrılmıştır; iktidar son derece kırılmalı bir döneme girmiştir.

AKP'nin yıllardır uyguladığı 'istikrarlı ekonomi = tek başına iktidar' denklemine belli bir oy oranını korumasına yol açtığını görmek gerekir. Son Suriye 'tape'si ile birlikte 'casusluk' ve 'Türkiye'nin istikrarını bozmaya yönelik uygulamalar' propagandası yapan ve 'tape'leri yayınlayan herkesi vatan haini ilan eden AKP, seçimden hemen önce bir kaos algısı ve güvenlik zafiyeti tehlikesi yaratarak da ibreyi belli ölçüde kendi tarafına çevirmeyi başardı. Bursa, Gebze, Adana, Kocaeli, Sakarya gibi işçi yoğunluğu olan bölgelerde oylar çoğunlukla sağ kanallara aktı.

Ayrıca Türkiye seçim tarihinde büyük hezeyanların, büyük ekonomik istikrarsızlıklar ardından geldiği de bir gerçek... "Hâlâ neden AKP'ye oy veriyor bunlar?!" sorusunun cevabı basittir: 'İstikrar' söylemi ve güvenilir bir iktidar alternatifinin olmayışı, emekçilerin önemli bir kısmının 'istikrar' uğruna AKP'ye oy vermesine yol açtı. Yoksullar bir kriz anında banka borçlarına binecek faizlerden, kapıya dayanmış borçlardan, jsten atılmaktan, evlerine girecek tek kuru ekmeği bile kaybedecek olmaktan korkuyor.

AKP'nin oylarını korumasında bir diğer etken, ülkenin genelinde mevcut olan cehaleti örgütlemekteki başarısıdır. Cehalet AKP eliyle bu yüzden yaygınlaştırılıyor

zaten. Zorla imam-hatip yapılan okullar; binlerce kadro bekleyen öğretmen varken en çok kontenjanın din öğretmenlerine açılması; zorunlu din dersleri hep bundandır. AKP mitinglerinde Alevilere küfür edilmesi, mezhepçilik ve diğer inançlara düşmanlık kitlelere bu yüzden yayılıyor. İçki yasağı üzerinden bile 'diğer' yüzde 50'ye düşmanlık örgütleniyor...

Sonun başlangıcı

Bütün bunlara rağmen, son seçimler AKP için sonun başlangıcı olarak görülmelidir. AKP'nin oyları ve ardındaki moral destek önemli ölçüde kayba uğradı. Bu kırılmalı beraberinde daha saldırgan bir yapıyı da getirecektir. Sarsıldııkça saldıracak olan bir iktidarla karşı karşıyayız. Ufukta 1 Mayıs ve Haziran günleri vardır...

Diğer taraftan ülkenin 'batı yakası'na hapsolmaktan kurtulamayan CHP son derece basiretsiz bir seçim dönemi daha yaşadı. CHP, adaylarını belirlerken, Gezi süreciyle büyük bir patlama yaşayan, seçim sürecine kadar belirli aralıklarla tekrar eden kitle hareketini görmezden geldi. Aslında kitlelerin örgütsüzlüğünü sandığa yedekleyerek söndürmeye çalıştı. Bu seçimlerin AKP'den sonra en ciddi kaybedeni CHP'dir.

Yıllardır kitleler nezdinde 'sol' görünen CHP, Gezi süreci ile birlikte radikalleşen ve diktatörlüğe karşı mücadeleye atılan kitlelerin AKP'yi devirme istencini taşıyamadı. CHP, Gezi ayaklanmasının başladığı kent olan İstanbul'da 'Gezi ruhu'nu temsil edecek ve taleplerini sahiplenecek, ayaklanmaya katılan her kesimden insanın gönül rahatlığı ile oy verebileceği ve en önemlisi bütün bu ortaya çıkan

yolsuzluklardan sonra AKP'nin seçmeninden oy alacak dürüst bir adayı bile çıkaramadı.

Mustafa Sarıgül, "Seçilirsem Şişli'de ne yaptıysam, onu yapacağım" diyordu. Yani gökdelenler, iş merkezleri, lüks kafeler... Bir sermaye cenneti!.. Kadir Topbaş'ın belediyesi İstanbul'da ne yapıyorsa o!.. İnsanlar bir yağmacı ile diğeri arasında seçim yapmaya zorlandı, tüm ülkede bir hırsız ile diğer hırsız arasında kaldı.

Kısacası, tarihi ortada olan CHP, bir burjuva partisi olmasının yanı sıra Baykal'a yapılan operasyon sonrası 'yeni' dizaynı ile de, emperyalizme tam biat etmiş, AKP'nin alternatifini olmaya çalışan bir parti görünümünü korudu. 'Cemaat' denen örgütlenmeden, ABD'den, MHP'den, Sarıgül'den medet uman CHP'nin, AKP'yi devirmek isteyenlerin partisi olamayacağı anlaşıldı. Bu diktatörlük, yoksulların, emekçilerin, gençlerin sokakta dövüşerek,

örgütlenerek, grevler örgütleyerek yıkılabilir ancak. Bunun için gerçek bir mücadele cephesine ihtiyaç olduğu açıktır...

Öte yandan, yaklaşık 30 yıldır mücadele veren Kürt hareketi, seçimden başarıyla çıkmıştır. Geçmiş yıllarda yaşanan uzun ve sert sokak mücadeleleriyle kristalleşen Kürt hareketi, iradesini sandığa yansıtarak son yılların en başarılı seçim sonucunu aldı. Görünen o ki, Kürtler barış sürecini aynı zamanda bir araca dönüştürmüş ve Kürt coğrafyasında geniş bir temsiliyet kazanmıştır.

Sol açısından zor bir döneme giriyoruz. Kitlelerin istikrar rüyası çok yakında sona erecektir. AKP iktidarı kavgasız bırakmaya niyetli değildir. Zira hırsızlıklarının hesabının sorulmasına tahammülleri yoktur. Saldırıların yoğunlaşacaktır. Gittikçe diktatörleşen, yasaklarla özdeşleşen, halk düşmanı, antidemokratik AKP iktidarını devirmenin tek yolu örgütlü mücadele ve sokaktır. Öte taraftan, düzenin kendi içindeki çatışma, iktidarı zayıflatmıştır.

Memleketin sola muhtaç olduğu bir dönem yaşanıyor. Seçimler de gösterdi ki, AKP'den kurtulmak isteyen herkes artık yüzünü sola, sokağa, örgütlenmeye dönmek zorundadır. Fakat tek başına sokak yeterli değildir. Sınıf mücadelesiyle birleşemeyen sokağın güdük kaldığı görülmüştür. Haziran günlerinin en büyük dersi budur.

AKP diktatörlüğünden başlayarak bu hırsızlık ve zorbalık düzenini yıkacak olan, barikatta ve grevde ifadesini bulacak örgütlü bir emekçi harekettir. Sosyalist solun görevi, hızla yüzünü bu yöne dönmektir. Emekçilerin taleplerini dikkate alarak, en geniş mücadele cephesi kurulmalıdır.

Haziran günleri uzak değildir. Kutsal genç ölülerimize sözümüz bakidir. Hayat devam ettikçe mücadele kaldığı yerden devam edecek, bayraklar dalgalanacaktır...

Suriye'ye savaş açarlarsa...

Ortadoğu lideri olma, Osmanlı'yı yeniden ihya etme sevdasındaki Tayyip Erdoğan, 'komşularla sızır sorun' siyasetinden, 'komşulara azami savaş narası' siyasetine kadar ilerledi. Seçim gecesi balkondan yaptığı şuursuz konuşmada ise, Suriye ile savaş halinde olduğumuzu söyleyerek, Türkiye emekçilerini zorlu, haksız bir savaşın eşliğine taşıdı. Üç yıldır Suriye'de sürmekte olan iç savaşın İslamcı kanatlarından El Nusra ve El Kaide'yi silahlandırmaktan geri durmayan, Şeriatçı-Cihatçı katillere 2 bin TIR dolusu silah ve mühimmat gönderdiği ortaya çıkan AKP iktidarı, Suriye'deki savaşı Türkiye'ye de taşıyabileceğini göstermiş oldu. Tayyip Erdoğan, iktidarının tehlikeye girdiğini düşündüğü anda, savaş kartını oynayabilir, ya da bölgedeki Şeriatçı-Cihadçı ortaklarını Türkiye'deki muhalefeti bastırmak için deneyebilir. Ceylanpınar'da seçim sonrası halka Nusracıların saldırması, bunun hiç de küçümsenmemesi gereken bir ihtimal olduğunu göstermiştir.

AKP, Türkiye'de yaşayan yoksulları, emekçileri uçuruma sürüklemektedir. Suriye'ye açılacak herhangi bir savaşın, 'haksız' bir savaş olacağını, bu durumda savaşı çıkaranlara karşı mücadele edeceğimizi ilan etmekten onur duyuyoruz.

Emekçi halkları birbirine kırdırmakta başka rakip tanımayan emperyalizmin ve bölge taşeronlarının siyasetlerinin bir parçası olmayacağız!

Balkonlar ve hırsız saksağanlar

YAVUZ ALOGAN

Edebiyatta ve siyasette balkonun yeri vardır. Rapunzel, sevgilisinin tırmanması için saçlarını balkondan salar; Romeo, balkondaki Juliette'e serenat yapar; Mussolini, her fırsatta Venedik Sarayı'nın balkonundan Roma halkına hitap eder, aşka gelince göğsüne bir sürahi dolusu su dökerek serinler; Avusturya'yı ilhak eden Hitler, Viyana'da gecenin geç bir vaktinde küçük bir balkondan halka Avrupalı Cermenler'in nihayet birleşeceğini müjdelir; Nikolay Çavuşesku, küresel sistem tarafından kurşuna dizilmeden önce Plata Revolutie'de (Devrim Meydanı) halka balkondan seslenir; Lenin'in Kızıl Meydan'daki mozalesinin balkonu Sovyetler Birliği'nin bütün tarihine tanıklık etmiştir.

1973 seçimlerinin de balkon faslı vardır. 14 Ekim 1973 günü yapılan seçim aslında 12 Mart döneminden çıkış anlamına geliyordu ve CHP'nin kısmi başarısı büyük bir coşku yaratmıştı. Ulus'tan Kavaklıdere'ye kadar yayılan muazzam bir kalabalık muzaffer Ecevit'in konvoyunu beklemişti saatlerce. Şenay'ın "Gel kardeşim" şarkısı Ankara'nın meydanlarında çınıyor; darbeden, katliam ve idamlardan sonra ilk kez meydanlarda söylenen devrimci marşlara, sloganlara karışıyordu. Aynı gece sosyalistler dahil Ankaralılar Kavaklıdere'deki CHP genel merkezinin önünde toplanmışlardı. Herkes tedirgindi; askerden bir hareket, 12 Mart darbesinin devamı niteliğinde bir müdahale bekleniyordu. Genelkurmay'ın ışıkları muhtemelen yanıyordu, lakin şehrimizin büyük bir bölümünde elektrikler kesilmiş, ışıklar sönmüştü. Zaman zaman uzaktan ülkücülerin havaya sıktıkları silahların sesi geliyor, 1970'lerin ikinci yarısında bizleri neyin beklediğini haber veriyordu. İşte bu ortamda Ecevit, elinde bir gaz lambasıyla parti binasının balkonunda belirdi ve mikrofonsuz kısa bir konuşma yaptı. Ortalık yıkılıyordu. Ne muhterem adamdı. Dik duruş, diyorlar ya, işte ona sahipti gerçekten. Gerçi biz kendisini hep Kerenskiy'e benzetirdik ama zaman neyin onurlu ve değerli olduğunu kendine özgü görelili mantığı içinde ortaya koyuyor.

Âlem buysa...

Seçim gecesi televizyonun karşısında, AKP genel merkez binasının balkonundaki Recep Tayyip'in, oğlu Bilal'in ("Bıbıcım, 30 milyon avro kaldı, bıbıcım...), bakara-makara Egemen Bağış'ın, diğer hırsız saksağanlarla yan yana duruşunu seyrederken aklıma hep bunlar geldi; ülke siyasetindeki baş döndürücü irtifa ve mevzu kaybı beni resmen dehşete düşürdü. Neyse, tarihi tarihçilere bırakıp konumuza gelelim.

Erdoğan'ın seçim gecesi yaptığı balkon konuşmasının büyük bir meydan okuma

olduğunu kabul etmeliyiz. "Ahan da budur, rüşvet ve yesek, evimizden trilyonlar da çıksa, kara paranın allahını da aklasak, en vahşi şeriatçıları Suriye'nin üzerine de salsak, uyduruk davalarla insanların hayatını da kararsak, oyunuzu vereceğiniz benden başkası yoktur," mesajı verdi. Âlem buysa kral odur! Ne diyebiliriz? İrade-i millet bu şekilde tecelli etti. Öyle mi? Sorun kesinlikle konjonktürel değil yapısaldır mesela! Winton Churchill'e atfedilen, sanırım Nazi rejimi için söylenmiş o ünlü sözü hatırlayalım: "Her millet layık olduğu rejimle yönetilir." Daha basitleştirerek ifade etmek gerekirse, bir bütün olarak sistemi "Tezekten terazinin boktan olur dirhemi" şeklinde, eleştirel manada analiz edebiliriz.

Teorik olarak bakıldığında, yolsuzluğa batmış, uluslararası alanda tecrit olmuş, fakat seçimler sayesinde yeni umutlar kazanmış bir rejim çok tehlikelidir. Fakat telaşa, hele ki moral bozukluğuna hiç gerek yok. 12 yıldır kemirdiği fakat tamamına sahip olup üzerine kendi anayasasını bir külâh gibi geçiremediği devleti bu saatten sonra istediği gibi şekillendirmesi kesinlikle imkânsızdır. Esas tehlike ABD'nin deliğe süpürmeden önce taşeronu son bir kez askeri amaçlarla kullanması, bu süre içinde ülkenin tehlikeli bir iç savaşla bölünmesidir ki buna cevaz verecek, Tayyip'in ve hırsız saksağanların yanında esas duruş gösterecek bir tek general bile düşünmüyorum. ABD'nin bölgesel taşeronu olunacaksa, generaller F-tipi teşkilatı da temel olarak bu işi bizzat yapmak isteyeceklerdir ki, esas tehlike budur.

Memleket, maalesef, İslam hareketi, ulusal Türk hareketi ve ulusal Kürt hareketi olmak üzere üçe bölünmüştür ve bunların içinde ne yaptığını, ne yapabileceğini en iyi bilen, bölgesel ve küresel güç dengelerini en iyi yorumlayan hareket üçüncüsüdür.

Başkasının oyunu

Seçim sonuçları kimseyi aldatmasın. Etkileri yakında hissedilecek iktisadi kriz AKP'ye oy veren seçmenleri kısa süre içinde başka arayışlara itecektir. Bu arayışların temel yönelimlerinin kısmen daha radikal dinci gruplara, kısmen de sola doğru olacağını varsayabiliriz. Başka deyişle, kriz ve geçim sorunları, mevcut

sendikaların büyük bölümünün iyice göze batacak alçaklığı, seçim haritalarında rengi sarı olan sanayi bölgelerinin rengini değiştirebilir. Ancak bunun ön şartı, sosyalist bir cephe siyasetinin militan bir tutumla oluşturulabilmesi ve daha örgütlü Haziran ayaklanmalarının mevcut sistemi sarsmasıdır. Bu ön şart gerçekleşmezse, karanlığın içinde kaybolup gitmemiz ya da bu şekilde kendimizle oyalanarak yola devam etmemiz muhtemeldir. Merak etmeyin, sahici bir tehlike arz etmediğimiz sürece kimse bize dokunmaz, zira memlekette 'demokrasi' var!

Bu aptal seçim oyununa yetersiz güç ve imkânlarla katılarak, kına gecesi damadı pozlarında aday olup sokaklarda süzülerek dolaşmak, 1980'den sonra sosyalizm davasına zarar verdi. "Klinetal", yani oyların parayla alınıp satıldığı, iktidar nimetlerinin paylaşılmasından başka hiçbir anlam taşımayan bu seçim sisteminin figüranları olmak, kıt kaynakların rasyonel olmayan biçimde harcanıp tüketilmesinden başka bir anlam taşımıyor maalesef. Bu bizim oyunumuz değil; onların 'demokrasicilik' oyunu... AKP bizleri gösterip, "Ülkede öyle bir demokrasi var ki, tamamen karşı olduğumuz sosyalistler bile serbestçe seçimlere giriyorlar, ağızlarına geleni söylüyorlar," demiyor mu?

Bunun yerine, var gücümüzle, şokandal niteliğindeki yüzde 10 barajı ve 12 Eylül'ün kalıntısı olan seçim yasalarının (SPK) değiştirilmesi için mücadele etmek gerektiğini bu **RED** dergisinde bile pek çok kez yazdık. Yanlış mı? İyi mi oldu şimdi? Başkalarının oynadığı oyuna figüran olarak girmeye çalışmanın anlamını bir kez daha gördük mü? SPK değişmedikçe seçimlere girmeme kararı almak ve sistemin bu muazzam iki yüzölçümünü ve açığını, en zayıf noktasını sürekli deşifre etmek daha iyi olmaz mıydı?

'Kutlu Doğum'dan Bozkurta

Neyse... Sükûnet ve morale her zamankinden daha fazla muhtaç olduğumuz şu günlerde bu konulara girmenin bir anlamı yok.

Şunu anlamak gerekir ki CHP bizim bildiğimiz, hatta bu partinin üyelerinin bile bildiği parti olmaktan çoktan beri çıkmış durumda. Bu süreç Baykal zamanında çarşafa rozet takılmasıyla, Deniz Baykal'ın Kutlu

Doğum Haftası münasebetiyle Diyanet İşleri Başkanlığı'nın 2010 yılının Nisan ayında düzenlediği toplantıda söz alarak İslam dininin "ruhları gergef gergef işlediği"nden söz etmesiyle başladı. Laisizm ilkesini yerle bir eden, devrim kanunlarını ayaklar altında çiğneyen bu konuşmayı CHP teşkilatı 10 bin CD'ye kaydetti, 50 bin broşüre yazdı, facebook'ta konuşmanın yer aldığı bir sayfa açtı ve konuşma metnini 400 gazeteciye gönderdi. 19 Aralık 2002 tarihinde Siirt'te seçimlerin yenilenmesiyle Recep Tayyip Erdoğan'a, sırf ABD istiyor diye Başbakanlık yolunu açan da, askerlerle birlikte CHP değil miydi? Orgeneral Muhsin Batur, 12 Mart'ın hemen sonrasında Cenevre'ye gidip, komünizme karşı önemli bir lider olarak gördüğü Necmettin Erbakan'ı Türkiye'de parti kurmaya davet etmemiş miydi?

ABD'nin paranoyalarına kapılarak laisizmi ve ülkenin bütün entelektüel değerlerini yok edenler bugün karşılarındaki gücü taklit ederek oy almaya çalışıyorlar. Bir şeyin aslı varken taklidine itibar edilir mi? Herkese bulaşan bir hastalık bu. Doğu Perinçek bile Esat'la birlikte Sultanahmet Camii'nde namaz kılmaktan bahsediyor. Asmalımescit'te bir meyhaneye gidip kadeh tokuştursanız daha iyi olmaz mıydı? Oy mu kaybedecektiniz?

Peki şimdi gariban Kılıçdaroğlu'na, Fethullah'la ilişki kuruyor diye niye kızıyoruz? Baykal'ın yarattığı trajedi, Kılıçdaroğlu'nun davranışlarını; bütün o bozkurt işareti yapma şaşmalıklarını, türbana yağ çekmeyi, Baykal'ın bile aşağılayarak kovduğu çapsız kabadayıları İstanbul'a, ülkücü faşistleri Ankara'ya aday olarak dayatmayı, Amerika'ya işveler yapıp göz süzmeyi, hatta gerdan kırmayı tam bir komediye dönüştürdü. İnsan gülmekten çatlayabilir. Kılıçdaroğlu bir komedyendir. AKP'nin en büyük gücüdür. İstifa etmesi kendisi için bile bir kurtuluş olacaktır. CHP'nin çoğunlukla dışarıdan ithal edilen liberal ve işbirlikçi yönetimi, plastik sandalyelerin havada uçacağı muhteşem bir Kurultay düzenleyerek yerini CHP'nin geleneksel Cumhuriyetçi tabanına bırakmalıdır.

Seçim gecesi, ülkücü Mansur kazanacak gibi olduğunda Genel Merkez binasının önünde tezahürat yapıp havai fişek atan CHP gençliğinin sevinci ne kadar hazin bir manzara oluşturdu. Kılıçdaroğlu'na "Gitme, başımızda kal," diye yalvaran CHP'liler bu manzara karşısında hiç mi düşünmediler, hiç mi üzülmeler? Bu nasıl bir belleksizlik ve oportünizmdir, ey göklerdeki babamız! Terazisi öyle olan ülke siyasetinin sosyal demokrati böyle mi oluyor?

Lafı uzatmaya gerek yok... Aslına bakılırsa şu son yıllarda sıradan burjuva demokrasisinin bile ağır kayıplar vermeden, yoğun ve dürüst bir entelektüel emek harcamadan mümkün olamayacağını öğrendik. Bu seçim sonuçlarını da, bu bağlamda incelenmesi gereken bir uyarı olarak değerlendirmek gerekir. Hepsı budur...

İçimden, "Yahu, Haziran günlerinde barikatlarda tepiniyor, gaz maskesiyle uyuyordun! Bütün o yaşadıklarımız bir yalan mıydı?" gibisinden romantik cümleler kurmak geldi...

Cehennem krallığı nasıl yıkılır?

HAKAN GÜLSEVEN

Wolfgang Amadeus Mozart, *Saraydan Kız Kaçırma* adlı dev

operasını besteledikten sonra, eseri dinleyen Avusturya İmparatoru II. Joseph'in huzuruna çıkmıştı. Aynı zamanda Marie Antoinette'in biraderi de olan başarısız reformcu II. Joseph, eserin kulağına çok tiz geldiğini belirtip, Mozart'a, "Bu eserde çok fazla nota var!" diye şikayette bulunmuştu. Mozart, sanırım, aşağılayıcı bir ifadeyle Habsburg topraklarının bu güçlü imparatoruna bakıp, "Mevcut nota sayısı, bu eser için gereken nota sayısı kadardır" diye cevap vermişti...

Gerçekten çok titiz hazırlanmış bir eser olduğunu sanıyorum. Mozart, Selim Paşa'nın sarayında tutsak bulunan Konstanze'in, nişanlısı Belmonte tarafından kaçırlmasını anlatırken, eserine Türk müziğini çağrıştıracak enstrümanlar eklemişti.

Mozart'ı yattığı yerden kaldırılabilecek ve başta Ankara olmak üzere memleketin dört bir yanında sergilenen *Sandıktan Oy Kaçırma*, hatta *Sandığı Toptan Kaçırma* adlı 'eserler' için ne tür enstrümanlar önerdiğini sorsak, herhalde bize bir adet zurna önerirdi. Ve muhtemelen, zurnanın 'zort' dediği o yerdeki notayı sürekli tekrarlamamızı ister, mümkünse kapıyı çekip çıkardı...

AKP'den bir opera eseri çıkarma tasavvuru bile kötü anlayacağınız... Memleketin 'çok partili demokrasi' tarihinde bu kadar 'dandik' bir seçim yaşanmış mıdır, onu da bilemiyorum.

Etkisi sadece bir gün sürebilen bir orta oyunu sergilendi ve bitti. Rahatsız edici tek notalı bir zurna gibi. Hiçbir şey çözülmedi. Bıçak sırtındaki siyaset, ne bir yana, ne öte yana devrildi. Toplum bu seçimin yaşanmış olduğunu bile kabul etmedi. Seçimden hemen önceki ruh hali tüm kesimlerde aynen hüküm sürüyor.

Toplumsal kutuplaşma, olması gereken sınıfsal içeriğiyle değil ama her türlü etnik, kültürel, dinsel unsuru içinde barındırır bir halde ve derinleşmiş vaziyette devam ediyor.

Bu manzarada yeni toplumsal patlamaların amanesi olduğuunu söylemek için kahin olmaya gerek yok. Bu satırlar yazılırken, seçimin üzerinden beş gün geçmesine rağmen Ankara'da belediye başkanının kim olduğu belli değildi. Sadece Ankara belediye başkanlığı üzerindeki şaibe bile yeni bir kitlesel patlamayı başlatabilir mesela...

Öte taraftan, Türkiye'deki sandık denklemi hakikaten çok iyi tasarlanmış. Bu düzene muhalif herhangi biri, isterse o

güne dek her önüne gelen barikatın tepesine fırlamış ve kahramanca dövüşmüş olsun, isterse birbirinden zorlu grevler örgütlemiş olsun, seçimler yaklaştıkça tuhaf bir ruh haline kapılıyor. Sakinleşiyor, derin hülyalara dalıyor ve her seçimde kendisini avutabilecek bir hedef bulabiliyor...

Henüz idrak ettiğimiz yerel seçimler öncesinde de böyle oldu. Birden, "Sokağa çıkmayın!", "Aman provokasyona gelmeyin!" korusu, arkada 'zort' notalı zurna sesi eşliğinde bizi 'uyarmaya' başladı. 'Sandık' provoke edilmemeliydi. 'Sandık'tan bizim bilmediğimiz bir tavşan çıkacaktı. İçimden hepsinin eline tek tek yapışıp gözlerine bakmak ve, "Yahu, Haziran günlerinde barikatlarda tepiniyor, gaz maskesiyle uyuyordun! Bütün o yaşadıklarımız bir yalan mıydı?" gibisinden romantik cümleler kurmak geldi... Biraz asabi mizaçlıyım, yapamadım.

'Aslında sosyalist' ama taktiksel olarak CHP seçmeni olan bir sürü arkadaşım beni iflah olmaz bir odun kafalı olarak görmeye başladı! Nasıl anlamazdım?! Önce AKP gitmeliydi. O yüzden 'tatava' yapmamalı ve CHP'ye oy vermeliydim. Evet, onlar da biliyordu Sarıgül'ün ya da Mansur'un ne menem adamlar olduğunu ama o hesabı sonraya bırakmalıydık. Şimdi esas olan AKP'yi 'götürmek'ti...

Aklı başında koca koca adamlar ve kadınlar ciddi ciddi böyle düşünüyor, düşünmekle kalmayıp üzerimde görülmedik bir psikolojik baskı uyguluyordu...

Aslında her birini tek tek çok sevdiğim birbirinden kıymetli arkadaşlarımla temel bir sorunu vardı: Hepsi AKP'nin sandık yoluyla gideceğine inanmıştı! Tek mesele, istedikleri oy oranının çıkmasıydı. Ondan sonra güzel bir Türkiye'nin koşulları doğmuş olacaktı...

Oysa hesap ortada... AKP'nin yarattığı 'besin zinciri' büyük bir oy deposu. Yağmalanacak kaynakları ve parayı birlikte yağmalayan, yağmaya aracılık eden, yağmacılara yancılık yapan, medyada bu işleri meşrulaştırma çabasından geçinen, işe sokan, işe sokulan, seçmen satın alan, seçmeni satın alırken dağıtılan avantajlardan nemalanan... Büyük bir besin zinciri var. Makarnaya kadar gider bu zincirin ucu...

Öte taraftan, özellikle Orta Anadolu'nun hızla Ortaçağ'a doğru ilerleyen 'mütedeyyin' nüfusu, kentlerin kıyılarına doğru itirilmiş muazzam bir cehalet, kadın düşmanı bir nüfus birikmesi var. Ve cehalet promosyonu yapan ve cehaleti örgütleyen bir partiden, AKP'den söz ediyoruz.

Nihayet, Teyyip Bey'in karşısına çıkıp yumruğunu vura vura, onun yaptıklarına karşılık bu ülkeyi düze çıkarabilecek sahici

laflar söyleyen bir muhalefet yok. AKP'nin oylarındaki büyük bir düşüşün, ülkeyi kara parayla, satıp savarak falan idare eden bu hükümetin, dolayısıyla ekonominin krize girmesi demek olduğunu anlayan 'istikrar budalası' bir nüfus var. İçinde yaşadığımız cehennemi istikrar sanıyorlar, evet... Ve ne yazık ki, bir sanayi kuruluşunda zar zor işe girmiş, kredi kartına bir sürü borç yüklemiş yüz binlerce işçi de o nüfusun bir parçası. O yüzden İstanbul'un periferisinde, İzmit'te, Sakarya'da, Bursa'da AKP bir sürü oy aldı...

Yani 'sandık' denen sihirli nesne, bu ülkenin kurtuluşu değildi, olamazdı...

Kaldı ki o sihirli sandıktan CHP büyük bir zaferle çıksaydı ne olacaktı?

Devasa bir dış borç, bir o kadar cari açık, satacak bir şeyi kalmamış ve sömürgeleşmiş bir ülke, 'Cemaat' takviyesi CHP tarafından nereye götürülebilirdi ki?

Amerika'nın her dediğini ikiletmeden yerine getirmiş, patron zirvelerinde olabilecek en geri zekalı seçim taktiğini ve buna uygun adayları belirlemiş CHP, halka daha fazla eziyetten, emperyalizme daha fazla kölelikten başka ne vaat edebilir ki?

Mustafa Sarıgül'ün ne olduğunu bu dergide defalarca uzun uzun anlattık. Başına Sarıgül'ün getirildiği bir parti bu ülkeyi pavyona düşürür. Eksiği yok, fazlası var...

Seçim geçti... CHP'ye oy verilmemesi gerektiğini söyledik diye bize kızan arkadaşlarımız küslüklerini fazla sürdürmesin. Çünkü yeni bir mücadele dönemi başlıyor. Üstelik bu kez seçim hileleri ortaya çıkmış teşhir

olmuş, 'tape'lenmiş, yaralanmış ve iktidarda kalmak için çok tehlikeli işler yapabilme potansiyeline ulaşmış bir AKP var karşımızda.

Bunların Suriye'de 2 bin TIR dolusu silah ve mühimmatla donattıkları özel bir ordularının olduğunu da hiç kimse aklından çıkarmasın.

Bu toplumun bu cehennemden çıkması için devrimcilere ihtiyacı var. 50 senedir ezilen, işkence gören, öldürülen ama bitirilemeyen bir devrimci damar var bu ülkede. Güveneceğimiz yegane dayanak o damardır.

Gündemimiz, devrimcilerin geniş bir mücadele birliğini sağlamak, sokaklardaki barikatları grevlerle birleştirebilmenin yollarını aramaktır.

Evet, çok zor bir görev bu. Ancak başarmak zorundayız.

Boşuna çekilmedik bunca acılar...

üzgün, kızgın, kararlı

bişeyler yaz, dedi ölmüş çocuklar yazarken bizim için kağıda bağız bişeyler kış, dedim, siz gideli beri mâsum ve de mahzundular direnişin oğlak kardeşleri nasıl yazayım, içim çok ağır yaz yoksa rüyana gireriz, dediler rüyamdayız zaten, dedim, güldüler çocukların gülmesi armağandır sağolun dedim, ona daha güldüler öldük ya, dediler, yutkundum utanma, dediler, unutmadan uyandım karşımda resmi makamlar

elebaşları bohçacı karı gibi ulurken cehaleti parayla sıvamaya çalışıyor yabancı silahlı yerli emir kulları gücetapan aciz kafalarında paravanî mezhebinin icâdı gâyet lafta kalmış bir allah korkuyla çoğalan kasklı suretlerde önümüze-geleni-keseriz oynuyor dehşet-ül itaat, ümmet-i vahşet inâyetle işlenen cinayetler ağızlarından çocuk kanı sızıyor yalana yalana yalan söylüyorlar yatsıyı çiğ ampul ışığında kılın siz abd merkez bankası kıbleniz secdeye varınca hepsini unutmayı umun iyice domalın belki götünüzden uçar bir el cepte bir el çükte ettiğiniz yeminler

o bombaları vatanın bölünmez bütünlüğü attı o çocukları kamu düzenini sağlarken kırdılar toplumun huzur ve güvenliği acımadan vurdu evleri yıkıp insanları süren devletin bekâsıdır paraları milletin kayıtsız şartsız egemenliği çaldı geleneksel aile yapısı tarafından dolandırıldık mülkün temelini kzsak adâlet çıkar mı dipten? olmadı, di-en-es ayarlarını değiştirelim vekillerimize dokunamıyoruz çünkü ya pisler ya zehirli, ya uzak ya yasak telefonda fısıf fısıf dolap döndürüyorlar torbacımla daha rahat konuşuyorum ben

özetle bizim burada temsili demokrasi demokrasiyi pek temsil edemiyor azizim artık değerlerle bu iş yürümüyor artık insanlar doğrudan şeyler düşünmeye başladı meselâ 15 yaşında bir kız din ve ahlak dersinde sıra altından komünist manifestoyu okuyor gülünün solduğu akşam heybesinde kız isyankâr, hayvanlarla ağaçları seviyor lenin ile troçki'yi daha tanımıyor ama deniz gezmiş'e âşık, çe-gevara'ya hayran o yaşında örgütlenme peşinde tam anlamasa da aklında ece ayhan ölü çocuklar onun için öldüler, biliyor

şimdi; sol elimizde ağaçları seven dişi bir devrim tam önümüzde çocuklardan korkan dişli bir devlet eski yıkık köprünün kırık korkuluğundayız renk renk, bölük bölük, sırtımız korkuya dönük ölenler kalanlara, uyanlar ayanlara emânet egemen bir hal değil, çoğul bir his özgürlük mart 2014

batuğ ş. evcimen

Tefessüh...

LEMAN SAM

Tinginc bir anda yazı yazmaya başladım. Oylar sayılmaya ve her tv kanalı kendi meşrebinde ipuçları vermeye başladığında... İlginc bir seçim olduğunu düşünüyorum, ancak koşullar aynı kaldığında, birçok nedenle solun bu ülkede asla iktidar olamayacağını biliyorum. Hiçbir kitap okumadan, en ufak bir bilgi sahibi olmadan ezbere sağıcı olmak, namuslu, dindar, muhafazakar, milliyetçi ve kahraman olmak sanılır bu topraklarda.

"Sol iktidar olursa karını kızını elinden alır, evine barkına el koyar, allah tanımaz, camileri yıkar" diye yıllarca, zaten cahil yüzdesi fazla olan halka alfabeden önce enjekte edilmiştir. Solcunun katili yakalanmaz, darbe olur önce solcular dayak yer, sağıcı yıllarca 'darbe darbe' diye ağılar, mağduru oynar ve de ne yazık ki taraftar toplar. Sağıcı, söze mukaddesatla başlar kuranla bitirir, bu arada 'bakara-makara', malı götürür.

Bu örneklerin şaha kalktığı bir dönem yaşadık. Kendimi sıklıkla bir Fellini filminin içinde hissettiğim zamanlar oldu. Hırsızlık ve yolsuzluğun bu kadar prim yaptığı bir dönem görmediğimi de itiraf etmeliyim. Kimi çaresizlikten orduyu göreve çağırır, bunlardan çoğu orduyu solcu sanır, kabus gibi. Kimileri fetva bekler, gözü kapalı kabullenir. Kentsel dönüşüm dedikleri ama benim için kentsel bölüşüm garabetiyle evini elinden alıp uzaklara sürerler sesi çıkmaz çünkü fetva öyle buyurur.

Ancak benim en donup kaldığım davranış biçimi bir kısım yurdum erkeği tarafından sergilendi. Her gün düzmece bahanelerle namus filan denerek kadınların katledildiği ve katillerin sırtının sıvazlandığı ülkede bazı erkekler eşlerini, kızkardeşlerini, annelerini Başbakan'a seve seve sunabileceklerini ilan ettiler. Tabii bununla kalmadı, birçok kadın, Başbakan'a aşk duyduğunu, onu görünce şehvetle titrediğini ancak kocasına bu hisleri duymadığını göğsünü gere gere açıkladı! Bunun ötesi olmadığını düşünüyorum.

Bu kitlelerin, ağaç katliamına, hırsızlığa savaşa tellallığına, anayasanın yüzlerce kez delinmesine, hukukun ayaklar altında çiğnenmesine ses çıkartıp tepki göstereceğini sanmak en hafif tabirle salaklıktır. Bu kadarını bence Fellini bile hayal edemezdi...

Birkaç sayı yazı yazamadım kimi zaman şahsi nedenler kimi zamanda ne yazabileceğimi bilememekten kaynaklandı. Her şeyin konuşulduğu, gündemin her gün hızla değiştiği, hayal bile edemeyeceğim şeylerin -ay ben de şey dedim!- uluorta döküldüğü bir dönemde elime kalemi alıp alıp bıraktım. Aslında hâlâ bu

ruh halindeyim ama 'amir' Gülseven benden vazgeçmedi. Kimilerinin değişim konusunda umutlu olduğunu görüyorum bu umudu neye dayanarak dillendirdiklerini pek anlamış değilim. Bir peri gelip sihirli çubuğuyla dokunmadığı sürece, tasla hamam aynı kalacaktır.

Gezi direnişinin bir kısım halkın üzerinde etki yapmış olabileceğini ancak çoğunluğun bunu bir darbe, bir kalkışma olarak gördüğünü biliyorum. Küçükük bir çocuğun ölümü arkasından, ağzından tükürükler saçarak konuşup, acılı annesini yuhalatan bir Başbakanın ülkesi burası. Özgürlüklerin gasp edildiği, din adına her türlü ahlaksızlığın göz ardı edildiği ülkede pişkinliğin ve saldırganlığın tavan yapması hangimizi

şaşırtır ki?..

Dayanışma, akılcılık, paylaşımcılık, örgütlenme, özgürlük gibi olguların sözcük olarak bile karşılığı yok. Biat etmiş, kindar ve dindar insanlarla yaşamaya devam edeceğimizden şüphem yok. Bu yazı dergiye girdiğinde seçim sonuçlanmış olacak,

bundan sonra yazı yazarsam şiir filan paylaşsam diye düşünüyorum; amir Gülseven ne der bilmem. Saman gibi bir yazı olduğunu biliyorum. Dostlar sağ olsun, eyvallah...

Hamış:

Bu ekteki yazıyı seçimin sonuçlanmaya başladığı saatlerde karaladım, pek de haksız çıkmadım. Yurdum insanı neyi tercih ettiğini gösterdi. Her zamanki gibi oy sayımlarında hileler oldu, tabii hukuk da olmadığı için yapılan itirazlar karşılık bulmayacaktır. Sadece bir küçük sevincim var, Dersim Ovacık komünist bir başkan seçti, onları yürekten kutluyorum. Ülkenin bundan sonra yapacaklarının fotoğrafı, Başbakanın kin dolu balkon konuşmasında açık seçik görüldü. Amirim, "1 Mayıs geliyor, arkadan Haziran" mealinde tweet atmıştı, bakalım neler göreceğiz daha, bir bildiği vardır.

Son bir anekdot anlatmadan bitirmek istemiyorum, yıllar önce henüz iletişim bu denli yaygın değilken Milliyet gazetesi beni, seçimleri takip amacıyla Elazığ'a göndermişti. Fazilet partisinin mitingini izleyip fotoğraflar çektim ve güneşli bir günde sırtımı bir büyük binanın duvarına yaslayarak yazımı yazmaya koyuldum. O sırada yanıma bir grup üniversiteli genç geldi. Bir süre sohbet ettik sonra içlerinden biri "Leman abla şu anda sırtını dayadığın bina hakkında bir fikrin var mı?" diye sordu. "Elbette yok" diye cevapladım. Fısıltıyla verilen bilgi bu devletin içten içe çürümüş oluşunun ispatı gibi idi. "Bu bina Yeşil'in yani Mahmut Yıldırımın çalışma merkezidir"

Ne diyeceğimi şaşırdım, zaten o zamandan bu zamana hiçbir konuda gizlilik kalmadı; ne yapıyorlarsa milletin gözünün içine bakarak ve sırtarak yapageldiler NOKTA

Kardeşim, bu millet zamanında *Türkiye'nin En Yakışıklısı* yarışmasında Turgut Özal'ı yılın yakışıklısı seçmiş bir millettir. Basit mi öyle oy toplamak?!

Demokrasi dediğin mühim bir iştir

BURAK SÖNMEZER

Dimokraasi...

Seçimlerin bir demokrasi şöleni olduğu konusunda hiçbir tereddüt yoktur. Bakın eski toplumlarda da şölenler yiyecek maddelerinde bir patlama yaşandığı zamanlarda yapıldı. Misal bir av hayvanı bolluğu yaşandığında şölenler verilir, belirli bir bölgede yaşayan kim var kim yok çağırılır, patlayana kadar, tıksırana kadar ne var ne yok yenir içilir; arada danslar törenler gırla giderdi. Böylece bolluk değerlendirilmiş, ihtiyaç fazlası yiyecekler bozulup kullanılmaz hale gelmeden paylaşılıp tüketilmiş olurdu. Seçimler de demokrasi denilen mefhumun çoğaldığı, sonradan tüketmek için saklanamaz miktarlara ulaşıldığında yapılan bir tüketim aktivitesinden başka bir şey değildir. O gün tüm bir halk neşe dolarak 10 yaşa uygun bir zeka seviyesine iner... Damgayı yuvarlağın dışına taşırmadan basma yarışmaları, en hızlı zarf kapama ve kumbaraya atma oyunu oynanır. Sonradan da elim sende oyunu yapılır.

Tüm bu oyunlar, bir değerler manzumesi olan hukuk içerisinde yapıldığında en güzel tadı verir; **Demokrasi tüketilir; bir sonraki şölene kadar insanlar köşelerine çekilir.** İlk birkaç gün anlaşılmazsa da acı gerçek az ilerde kendisini gösterir: Açlık kuraldır.

Vuvuzela ve Merak!

Modern toplumda ses önemlidir arkadaşlar... Misal basın dediğimiz şey, toplumsal sınıfların ve sınıf kesimlerinin seslerini topluma duyurmalarına yarayan bir mevhumdur. Gazeteci dediğimiz zevatın yaptığı iş de buna uygun bir tanıma sahiptir. Bizimkisi gibi modern burjuva toplumlarında farkında olan basın mensuplarının yanında bir de işinin 'merak etmek' olduğunu sanan vuvuzelalara sıklıkla rastlanır. Bu tipler normal zamanda pek dikkati çekmemesine karşın, demokrasi problemi ortaya çıktığında, hele meselenin ilk elden muhataplarının sesi kısılmış olduğu hallerde zaaaaart diye ortaya atılır. Bakın bu tipler zaten merak etse etse ne edecekler, o da tartışılır... Nedir yani; uçak nasıl uçuyor; gemi nasıl yüzyüyor; onu mu merak ediyor? Çıkmış, "Bizim işimiz merak etmek" diyor. **Kardeşim merak ediyorsan git belgesel seyret.** İşinin 'merak etmek' olduğunu söyleyen vuvuzelaların merakı, önüne koyulmuş bir sayfa notayla sınırlıdır. Ancak **notalar arasında zart sesi olmadığından**, bu da beyhude bir meraktan öteye geçemez.

'Demokrasi Şöleni'nde biz de karınca kararınca bulunduk, Allah sizi inandırсын, çoluk-çocuk tıka basa bir gaz yedik, bir gaz yedik...

Tatava Yapma Bas Geç...

Yok yaa! Bir sosyal demokrasi karikatürü çıkacak, tatava matava ayağıyla kendi kendimi tasfiye etmemi söyleyecek... Yok deve!.. CHP, tarihinin en gerici dönemlerinden birini yaşıyor. Anormal görmemek lazım... Toplum bu kadar gericileşmişken burjuva siyasal partilerinden ters bir hareket beklenilmesi doğru olmayacaktır. Ancak o kadar da değil.

Bakın açıkça söylemek gerekiyor... Gezi direnişinden AKP ne kadar korktuysa, CHP de o kadar korkmuştur. Seçim sürecinde Gezicilerden mümkün mertebe uzak duran CEHAPE, direnişin en yakıcı olduğu yerlerden tek bir Gezi adayı çıkartmamıştır. O kadarla olsa iyi; direniş sırasında sosyal medyada "Kışkırtıcılar Yüzünden Direniş Baltalanıyor" başlığı altında "Taş atma; küfür etme; çevreye, dükkanlara, arabalara zarar verme; sadece yürü, sadece hakkını savun. Hiçbir parti ya da gruba dahil olma; sağduyulu ol yeter" gibi saçma sapan paylaşımlar da CHP menşelidir. Bunun Türkçe mealı; **"Örgütlenme! Güç olma; mal değnekliliğine devam et; mümkünse liberal ol"**dan başka bir şey değildir.

Sonra böyle bir perspektifle halktan oy isteyeceksin, o da sana verecek haa? Ulan bu millet zamanında **'Türkiye'nin En Yakışıklısı'** yarışmasında Turgut Özal'ı

Bak işte bunlar hep meraklı medya şeyleri... İnsan araya sıkışmak için can atıyor!

Hani kendimizi biraz zorlasak, Hamdi Bonapart da diyebiliriz ona... Ve tabii, Rasim konuşurken o suratın aldığı şeklin hastasıyız!..

yılın yakışıklısı seçmiş bir millettir. Basit mi öyle oy toplamak...

Revaçta Bonapartizm!

Milattan önce 40'lı yıllarda mı yaşıyoruz da Sezar denince diktatör, diktatör denince Sezar aklımıza gelecek?.. Hadi o zamanda yaşamıyoruz ama bunca senedir sadece bir laf olarak mı dağarcığımıza girdi Bonapartizm?

Bu liberaller Marksist kavramları kullanmaya pek meraklı oluyor... Enteresan... Daha önce de pek çok kez belirttik; Bonapartizm ya da Sezarizm yalnızca diktatörlük olgusuyla açıklanamaz. Bu sadece eksik değil esas itibarıyla yanlış olur. Kavram, bir toplumsal duruma, sınıflar ve sınıf kesimleri arasında ortaya çıkan özel bir ilişki ve iktidar biçimine vurgu yapmak için ortaya çıkmıştır. Eğer basitçe diktatöre Bonapart diyecek olursak, bu kavramı icat edenlerin boş yere, kafa yormuş olduğunu söylemiş oluruz.

Bonapartizmlerin çoğu aslında bir cadır tiyatrosu görünümündedir. Belki de toplumsal sınıflar ve sınıf kesimleri arasındaki özel dengeden dolayı altı kebab üstü şişhane bir siyasal yapılanma vardır ortada. Misal, bizim diktatörün helyumlu **Van konuşması** gibi komedilere sıkça rastlanır... Ancak iş bununla sınırlı değildir. Bonapartizmler

aslında sınıf kesimleri arasında ortaya çıkmış bir savaş rejiminden uzlaşmayla çıkışı sağlayan rejimdir. Bu uzlaşma, ekonomik alanın yeniden parsellemesini sağlayacak politikalarla birlikte, yeniden parsellemenin halk kitlelerinde yaratacağı huzursuzlukları baskılamak üzere ortaya çıkan şiddet politikalarını içerir.

Ancak şu anda durum böyle değildir. Burjuva sınıfı üçe bölünmüş ve birbirleriyle şiddetli bir mücadeleye girişmiştir. İktidardaki diktatör heveslisi ise temsilcisi olduğu sınıfın bir bütün olarak tarihsel çıkarlarını gözeterek bir uzlaşma rejimi kurmak yerine, kendisinden görmediği burjuva kesimlere savaş açmıştır. Tam bir iç savaş ortamı olmasına karşın tarafların hiçbir resmi ya da gayri resmi savaş gücüne sahip değildir.

Yalnız her halükarda pencereden şiddet gözükmemektedir. Böyle bir iktidarın ortadan kaldırılması yumuşak bir geçişle mümkün olmayacaktır. Mutlak olarak şiddet içerecek yeni bir rejimin bileşenleri, toplumda ideolojik olarak kimlerle hesaplaşılacağına da formülünü verecektir. Ama şurası açıktır: Geçen Haziran Ayaklanması ne kadar ayrıksı hatta yeni bir olguysa, bugün Türkiye'de ortaya çıkan rejim de o kadar yeni ve analize muhtaç bir olgudur.

AKP ölen kişi etrafında bir şehit kültü yarattı, kendisi o genci oraya göndermemiş gibi... Sonrasında tüm bir mahalle 'marjinal gruplar' masalıyla 'terörist' ilan edildi...

Halkına pusu kuran iktidar...

CAN GÜROLA

Memleket sahında adalete ve geleceğe güven duygusu ortadan kalkmış durumda. Memleket entrikadan geçilmeyen bir Latin dizisi veya Bizans sarayına dönmüş halde. Çünkü herkes bir şekilde AKP'nin politikalarından nasibini aldı ve artık patlama noktasına geldi. AKP bu ülkenin tarihsel sorunlarını öyle bir istismar etti ki, artık bu meseleleri tartışırken sürekli şerh düşerek konuşmak zorunda hissediyoruz kendimizi, üstelik her eleştirimizde esas hedefimizin iktidar ve sermaye rejimi olduğunu söyleyip, tali kavgalara karşı kendimizi dizginlemek durumunda kalıyoruz.

Mesela 12 Eylül'le ilgili konuşurken Kenan Evren ve şürekâsının azmettiricisi emperyalizm ve sözde yerli sermayemizi konuya katmak durumunda kalıyoruz "darbeciler yargılanıyor" palavrasını teşhir edebilmek için. Kürt sorunu eskiden bu ülkede yalnızca milli bir mesele olarak tartışılıyorken artık emperyalizmin planlarını ve AKP'nin rolünü konuşmak zorunda kalıyoruz.

Memlekette ne tip bir politika konusu açılırsa açılısın hep AKP'nin bu noktada yaptığı provokasyonları değinmemiz gerekiyor çünkü bizi yönlendirmek istedikleri istikamete karşı hep tetikte durmak zorundayız. AKP ülkedeki her bir kesimi düzen içinde sindirip, sermaye iktidarının kabul edilebilir sınırlarında bir sözde demokrasiye tabi kılmak istiyordu, bunu başaramadı. Önce Kürtlere açıldı, Roboski'deki katliamda ve Barzanili mitingle AKP'nin meseleyi nasıl çözmek istediğini anladık. Sonra ise Alevilere açıldı, Kılıçdaroğlu'nu mitingde kürsüden Alevi diye yuhalatınca o politikanın da gerçekte neyi ifade ettiğini anladık.

Şimdi ise, AKP, bilhassa Haziran Ayaklanması'ndan sonra son kullanma tarihini tamamladı ve uluslararası sermaye onun üstünü çizmek için son darbelerini vurmaya çalışıyor. Geldiğimiz dönemeç bu yüzden oldukça tehlikeli.

Ülke hiç olmadığı kadar kızgın insanlarla dolu, kimse kendini güvende hissetmiyor. Bunu sadece işçi sınıfı, gençlik açısından değil, bürokrasi ve burjuvazi açısından da görebilmek gerekiyor. Uluslararası sermaye ve Türkiye'deki ortakları -biçare-Sarıgül hamlesiyle zaten yumuşak bir geçiş istediklerini ortaya koydular.

AKP artık illallah etmiş bu kitle karşısında kuşatılmış halde. Bu zor durumdan çıkabilmesinin tek yolu ise büyük bir tehdit algısı yaratabilmek. Bunu hem içeride hem dışarda yaratma uğraşı içerisinde. Yani

sıkıyönetim ilan ettirilmişti, bu darbeye giden yolu açmıştı. İtalya'da NATO'nun Gladio örgütü komünistlerin içine yerleştirdiği ajanlar vasıtasıyla sık sık işçi mahallelerinde silahlı eylemler yapıyordu. Bunu komünistler yapıyormuş gibi göstererek kitlelerin mücadeleden çekilmesini sağladılar.)

AKP ölen kişi etrafında öncelikle bir şehit kültü yarattı, kendisi o genci oraya göndermemiş gibi... Medyası Okmeydanı'ndaki halk sanki o gence saldırmaya gitmiş gibi gösterdi olayı. Sonrasında tüm bir mahalle 'marjinal gruplar' masalıyla 'terörist' ilan edildi. Aynı vakitlerde, sosyal paylaşım sitelerinden AKP 'robot'ları tarafından 'sokağa çıkma' kampanyası başladı. Pasifizm propagandası bizzat katiller tarafından yapılıyordu yani!

"Sokağa çıkmıyoruz, oyuna gelmiyoruz" anlayışı memleketin 30 Martta kurtulacağına gerçekten inanıyor. AKP'nin alacağı oy ne olursa olsun ertesi gün iktidar olacağını, üstelik herkesin kerhen Sarıgül ve benzerlerine oy verdiği bir ortamda hakkaniyetli bir alternatifin ancak sokakta, halkın bizzat kendisi tarafından kurulabileceği gerçeğini göz ardı ediyor.

Buradaki mesele meşru olan bir kavganın halkla beraber nasıl örgütleneceği ve savunulacağıdır. Emekçilerin, halkın örgütlü olduğu yerde, iktidarın provokasyonları boşa çıkar. AKP medyasının yalanlarını tıpkı Gezi'deki gibi çürütecek yegâne yol, örgütlü olmaktır.

kitleleri teröriste edip sindirmeye çalışıyor.

Berkin'in Cenazesi

Berkin Elvan'ın öldüğü gün çevrenizde neler olduğunu bir düşünün tekrardan. Ağlayan, küfreden, isyan eden, öfkesinden yerinde duramayan insanlar gördük. Bu dalga dalga yayıldıkça AKP'yi iktidardan indirecek güçtür.

Okmeydanı olayında görüldüğü gibi AKP'nin paralı askerleri bu öfkeyi

kullanarak halkı polise ezdirme taktiği uyguladılar. Eline para tutuşturulmuş lümpenler halka saldırmaya, Berkin'in mahallesini basmaya kalkıştı. Okmeydanı halkı, bu lümpen sürüsünü püskürttü. Lakin polis bunu fırsat bilip hemen mahalleye özel hareket polisleriyle girdi.

(Tarihten bunun pek çok örneği var. Örneğin bizim tarihimizde 1978 döneminde gene aynı şekilde kitle mücadelelerinin üzerine faşistler sürülerek bir süre sonra

"İcabında kendi askerimizi de öldürüveririz!"

AKP'nin provokasyonlarında bir başka nokta ise yayınlanan Davutoğlu-Fidan kasetiyle ayyuka çıktı.

Cihatçı, kafa kesen El Kaidecilere gönderilen 2 bin TIR dolusu silahtan tutun, Hakan Fidan'ın bizzat ağzından bu ülkeyi istediği zaman bir komployla savaşa sokabileceği imalarına kadar bir sürü skandal konuşma ortaya çıktı. Süleyman Şah Türbesi'ni koruyan 28 askere ajanları vasıtasıyla saldıracaktı ve suçu Suriye'ye atacaktı Fidan Bey.

Kayıtları açıklamak vatan hainliğidir deniyor AKP'liler tarafından. Bu tartışma ABD'de de olmuştu. Edward Snowden ve Bradley Manning ülkelerinin işlediği suçları birer birer ortaya koydular. Bu bir ahlak tartışmasıdır temelde. İnsanlarını false flag operasyonu ile ölüme göndermeyi kaldırmamak onurlu bir davranıştır. Ülkenin sırları o ülkenin insanlarının hayatına mal oluyorsa bunu açıklamak görevdir. Ahlak budur, insan budur, vatan budur. Tardi'nin Paris Komünü'nden deyişle: "Verilen emirler alçakçaysa; itaatsizlik bir görevdir."

AKP'nin Suriye politikası hem emperyalizm hem de kendi yeni Osmanlıcı şovenizmi açısından okunabilir. Ayrıca, bilhassa Gezi'den sonra Suriye meselesinin ülke içinde baskıyı meşrulaştıracak araç olarak kullanılabileceği görülmüştür.

Bunun da tarihte örnekleri var. Örneğin Fransız devrimi sırasında hâlâ tahttan indirilmemiş bulunan Kral 16. Louis bir provokasyon vasıtasıyla Avusturya'ya savaşı ilan ettirmişti. Çünkü karısı Marie Antoinette'in kardeşi Avusturya kralıydı ve Avusturya orduları Fransa'yı işgal edip kendisine iktidarını geri verecekti plana göre. Bunu yaparken kullandığı güç de sözde Cumhuriyetçi burjuvaların iktidarıydı o sıralarda. O vakte kadar her zaman

barıştan yana oyunu kullanmış Jakobenler komployu sezdii. Kral Avusturya ordularına savaşı bizzat kendi ilan etmişti ve gene Avusturya sınırına doğru kaçarken yakalandı. Vatana ihanetten yakalandı ve giyotine gönderildi.

Bugün iktidarın Suriye'de savaşı çıkarma derdinde olmasının sebeplerinden biri işte tam olarak budur. Bu hem ülkeyi olağanüstü duruma geçirerek nispi demokrasiyi ortadan kaldırma hem de kendisini artık istemeyen diğer güç odaklarına kendini mecbur bıraktırma aracıdır.

Süleyman Şah Türbesi'ni koruyan 28 tane vatan evladı ve Okmeydanı halkı aslında aynı alçak politikanın farklı yerlerdeki muhataplarıdır.

Kıscacı madem muhatap biz, açıkça söyleyelim:

1. AKP'nin tüm politikası iktidarda kalmak üzerine kuruludur ve 'benden sonra tufan' anlayışına dayanmaktadır.
2. Bu tip bir saldırganlığı ancak kitlelerin örgütlü gücü ve kolektif aklı durdurup yere sergiler.
3. AKP'nin alternatifi cemaatin CHP'si değildir. Bu ülkeyi ve hatta dünyayı yeniden inşa edecek muhalefet sosyalizmdir.
4. Bu muhalefeti ayağa kaldıracak olan halkın isyanı sandığa tıklamaz. Sandıktan AKP'nin düşük veya yüksek oyla çıkması AKP'nin hâlâ hükümet olduğu gerçeğini değiştirmedir gibi, AKP'nin azmettiricisi uluslararası sermayenin egemenliği kırılmadıkça, bu topraklarda sömürüyü dur demedikçe yeni AKP'ler her zaman yolda olacaktır.
5. Tehditleri durdurmanın yolu sokaktadır, kitlelerin birleşmesindedir. Devrimcilerin birleşik muhalefetindedir.
6. Halkına pusu kuranlar hâlâ iktidardaysa bunu sandık değil ancak devrim çözer.

Patronların topu birden ikiyeüzlüdür!

MUZAFFER ARSLAN

Ikinci Enternasyonal'in Marksizmden kopuşunun temelinde burjuvazi ile uzlaşma yatar. Marksistlerin varlık nedeni burjuvaziye ve burjuva düzeni olan kapitalizme karşı verdikleri mücadeledir. İşçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki uzlaşmaz çelişki, iki farklı felsefeyi (idealizm ve materyalizm), iki farklı dünya görüşünü doğurur. Sosyalistler hem ulusal hem uluslararası ölçekte kapitalizme, yani burjuvaziye karşı mücadele ederler. Burjuva düzen yıkılmadan sosyalizm kurulamaz.

Günümüz dünyasında burjuvazi düzenini sürdürmek için çok değişik yöntemler kullanıyor. Bunlardan en önemlisi 'algı yönetimi'. Bu konuda hayli ustalaştılar ve emekçilere kendilerini sempatik göstermeyi başarıyorlar.

Gezi direnişinde Türkiye'nin en büyük burjuva ailesi Koç'lar, Divan Otel'i yaralı gezi direnişçilerine açınca, toplumun bir kesiminde Ali Koç nezdinde Koç Grubu'na simpatî oluşmuştu. Burjuva basının allayıp pullaması ve sınıf bilincinden yoksun sözde solcuların pohpohlaması ile koroya sosyal medya da katıldı. Hükümet ile Koç Grubu'nun uzlaşmaz çelişkisi varmış gibi söylemler gündem yapıldı. Hatta iş öyle yerlere çekildi ki, hükümetin Koç Grubu'nu batırmaya çalıştığına inanmamız istendi.

Emekçilerin düzene karşı mücadelelerinin önündeki önemli engellerden biri, burjuva propaganda aygıtlarının körüklediği, tekellere olan simpatî ve uzlaşma eğilimidir. İşçi sınıfının örgütsüz olması, sınıf bilincinin yeterince oluşmaması bu duruma yol açan en belirgin sebeptir.

Sosyal medyada (tiwitter-facebook) şu tarz paylaşımlar yapıldığına tanık olduk: "Herkesin dikkatine!!! Bize sonsuz yardımda bulunan Koç ailesini bitirmeye çalışanlara inat; bir bankaya ihtiyaç duyuyorsanız Yapı Kredi; benzin alacaksanız Opet; tüp kullanımı için Aygaz; beyaz eşya Arçelik-Beko; süte ihtiyacımız varsa SEK; acıktıysanız Tat ve Maret. Seni seviyoruz." Evet şaka gibi ama gerçek bu...

Koç Grubu milyonlarca lira reklam bütçesi ayırsa böylesi bir etki bırakamazdı. Doğrusu algı yönetimlerine şapka çıkarılır. Yıllarca otomobil piyasasında 'kuş serisi' adı altında bomboş tenekeleri araba diye kakalayan onlar değilmiş gibi, beyaz eşyaları değerinin beş on katına satan onlar değilmiş gibi, insanlara Koç Grubu ürünleri tüketmeleri salık veriliyor, üstelik de hiçbir 'reklam karşılığı' almadan! Bu kampanyaya kendine aydın diyenlerin katılması ise başlı başına bir sorun. Hükümet Koç Grubu'nu yok edecekmiş!

Peki bu konuda rakamlar ne diyor? Koçların serveti AKP iktidarında eridi mi?

Mesela 'yandaş burjuvazi' palazlanırken onlar var olma - yok olma mücadelesi mi veriyorlardı?

Rahmi Koç'un 'kendini emekliye ayırıp' yerine oğlu Mustafa Koç'u geçirmesi ile AKP iktidarının başlangıcı aşağı yukarı aynı döneme denk gelir. Bu süreçte Koç Grubu toplam varlıklarında 7.3 milyar dolardan 51.2 milyar dolara yükseldi. (2002-2007) Aynı süreçte Sabancı Holdingin varlıkları 21 milyar dolardan 43.9 milyar dolara çıktı. Çalık 1 milyar dolardan 3.3 milyara, Enka 1.86 milyar dolardan 7.86 milyar dolara yükseldi.

2008'de dünyayı sallayan kapitalizmin krizinde AKP büyük sermayeyi krizden korumak için ÖTV ve KDV'yi indirdi. Koç bu arada Yapı Kredi'yi ve en büyük KİT'lerden biri olan Tüpraş'ı aldı. 10 yılda 13.4 milyar dolar kâr açıkladı.

İşbirlikçi Türkiye burjuvazisinin servetinin kaynağı, gayrimüslimlerin mallarına devlet destekli el konulmasıdır. (Mübadele, varlık vergisi, 6-7 Eylül olayları...) Hızla emperyalizme entegre oldular ve tek parti yönetiminde CHP'li; Menderes'le DP'li oldular. 12 Eylül'de Evrenci, sonra sırasıyla Özal, Çillerci, Erbakancı, Ecevitçi kesildiler. Çıkarları ve tabii yabancı ortaklarının çıkarları sürdüğü müddetçe, yapılan her türlü hukuksuzluğa, işkenceye, saldırıya, ahlaksızlığa göz yumdular. Aynı pespayelik AKP ve Teyyip için de geçerli. Neoliberal politikalar sürdüğü sürece hiçbir demokratik talepleri ve sorunları olmadı. Emperyalizm bölgesel oyunlara başlayınca akıllarına Kürt sorunu geldi ama amaç çözüm değil, sömürünün katmerlenmesiydi sadece...

Türkiye burjuvazisi elbette kendi arasında çelişkiler yaşıyor. Ama bu çelişkiler uzlaşmaz değil. TÜSIAD, MÜSIAD ve TUSKON'da ifadesini bulan geleneksel, cemaatçi ve AKP işbirlikçiliğinden palazlanan burjuvazi, emekçilerin haklarının gaspında, asgari ücretin düşük tutulmasında, siyasi yasaklarda, Kürt sorununun

demokratik çözümüne karşı olmada hiç çelişki yaşamıyor. Çelişki, pastadan alınan payın miktarı konusunda. AKP'yi, ABD ve İsrail'in terk etmesi ile buralarla bağlantısı kuvvetli olan Koç, Sabancı, Boyner gibi grupların Gezi'yi kullanarak sözde 'bayrak

açmaları' tesadüf değildir. İstedikleri ne demokratik bir ülkedir, ne de hukukun üstünlüğünü savunmak... Neoliberalizmi kitleleri rahatsız etmeden uygulayacak ve emirlerinden çıkmayacak bir iktidardan başka hiçbir talepleri yoktur.

Her ne kadar sermayenin el değiştirmesi bir gerçek olsa da, uluslararası sermayenin istekleri doğrultusunda tasfiye olan birkaç grup dışında eski köklü burjuvalar yine servet piramidinin en tepesinde.

AKP'nin ülkeye giydirdiği deli gömleği elbette toplumsal algılarımızı da bozdu. Emekçilerin sırtından geçinerek varlığını sürdüren tekerci burjuvazinin şirin gösterilmeye çalışılması, insanın sabır sınırını zorluyor. Gezi direnişi nasıl tüm toplumsal çelişkileri gün yüzüne çıkardıysa, aynı zamanda, sınıfsız, akma kokmaz bir hödüklüğün düşünsel anlamdaki varlığını da ortaya çıkardı. Oysa Gezi'yi itibarsızlaştırma girişimlerinin en serti burjuva basından geldi. Aynı burjuva basının, Ali Koç'un oteli açmasını, Boyner'in utanmadan gezicilerle kendini özdeşleştirir göstermesini, "Ben de çapulcuyum" demesini algı değiştirme adına büyük puntolarla görmesi çelişkinin doruk noktasıdır.

Bu durum, kürk mantosunu giyip "Hayvanları kürkü için öldürmeyin" diyen bir sosyete modelinin durumu ile aynıdır.

Yine zevk için hayvan avlayan ve çıktığı safaride geyiği nasıl vurduğunu ballandıra ballandıra anlatan Cem Boyner'in Gezi şehidi Berkin Elvan'ımızın cenazesini kullanarak şirketinin reklamını yapması ve buna insanlarımızın kanması büyük gaflettir. Zevk için hayvan öldüren birinin bizim cenazemize saygı göstermesi mümkün

değildir. Hem ABD-İsrail'e yaranmak, hem Teyyip'in gidici olduğunu görmek ve bunların üstüne cenazeyi reklam kampanyasına araç etmek ancak ikiyeüzlü, omurgasız burjuvazinin işidir. Aynı Boyner AKP iktidarı süresince YKM'nin tümünü almış, kapattığı Çarşı mağazalarını Boyner diye değiştirip yeniden açmış ve mağaza sayısını katlamıştır.

Hükümet yıllarca kurduğu yalan düzeninin rantını yedi, dini kullanan hırsız bir nesil yetiştirdi. Aynı yöntemi, ikiyeüzlü burjuvazinin kullanmaması abes olurdu.

Koç, Boyner yapar da Sabancılar'ın 'Uyanık Ali' durur mu? O da 'gereksiz ışıkları söndürün' yazan AKP amblemleri güya 'eğitim' afişlerini astırıverdi. Zemin uygun nasıl olsa. Teyyip gidici, burjuva medya algı değişiminin sazını, çanak yalayıcılarda laf söz bol. Ne güzel, örgütsüz, kandırılmış, aldatılmış ve inanmaya hazır bir kitle de var. Burjuvazi helva yapmasın da kim yapsın?! Ah bir de meseleye sınıfsal bakan biz sosyalistler olmasa!.. Ortalık burjuvalar için güllük gülistanlık olacak...

Şimdi sapla saman karışmış olabilir. Sadece burjuvaların şirin gösterilmesinde değil, sanat, edebiyat, basın camiasında da var bu kafa karmaşası. Kimsenin kara kaşına, kara gözüne değer vermeyen burjuvazi sınıfsal çelişkiden bihaber ve safını burjuvalardan yana çeviren sahte sol aydınlar tarafından Teyyip'e karşı muhalefetin öncüsü yapıldı. Koroya burjuvazinin sofa artıklarıyla beslenen gazeteci, sanatçı, yazar, çizer kisveli meşhurlar da katılınca, 'devrimci' bir burjuvazimiz oldu! Teyyip'in bozuk ruh haliyle sövüp sayması ise, algı yönetiminin etkisine tuz biber ekti. Burjuvazinin önünde iki büküm olanlar istediklerini söylesinler. Ama sınıf kını olmadan sömürü ile mücadele etmek imkansızdır.

Çoktan burjuvalaşmış, safını ezenden yana belirlemiş bir çok ünlü isim hâlâ bizim değerlerimizden besleniyor ve prim yapıyorlar. Mesela Sezen Aksu: Berkin'i kullanmaktan çekinmedi. Oysa zamanında 12 Eylül diktatörlüğünü desteklerken, "Yetmez ama evet" derken Tayyip desteği kadimdi. Yılmaz Erdoğan çoktan burjuva kervanına katılmış olmasına rağmen, hatta işi Ağar'la dostluğa vardırmasına rağmen, değerlerimizden beslenmeye ve değerlerimiz üzerinden prim yapmaya devam ediyor. Basında kalem oynatan, yazan çizen, kendine aydın diyen insanların da AKP iktidarının neoliberal politikaları ile burjuva kervanının kuyruğuna takıldıklarını görmek ve duygusallığımızı sadece birbirimize saklamamız gerekiyor. Emekçilerin safında yer alanlara hoşgörü, burjuvaziye ve onun safındakilere kin duymayı öğrenmemiz gerekiyor.

Çünkü "Aydın post, ikiyeüzlü, korkak ve omurgasız burjuvaziden dost olmaz."

Ankara'nın Çinçin'i ve Suriyeliler...

MAHİR KANKAL

AKP'nin alt-emperyalist hayalleri Suriye ile gümlenmiş bulunmakta. ABD, Ortadoğu projeleriyle ilgili olarak, ABD, Rusya ve Çin'in kendi aralarında çelişkiye düşmeleriyle bekledikleri sonuçları alamadılar. En azından şu an pek de istedikleri sonuçları elde edemediler. Suriye'deki emperyalist güdümlü çeteler ve Suriye ordusu arasında yürütülen savaş sonucunda, AKP çeşitli beklentilerle sınır kapılarını -ki bu beklentiler içinde kesinlikle insani bir amaç yoktur- açması ile yüzbinlerce Suriyeli Türkiye'ye geçti. Türkiye sınırından geçen Suriyeli göçmenlere AKP iktidarı tarafından düzenli maaşlar bağlandı, insani olmayan çadır kamplarına dolduruldu. Bu kampların o kadar da masum olmadığı gündelik burjuva medyadan da takip edilebilir. Emperyalist güdümlü dinci örgütlerin günlük saldırıları sonrası bu kamplara döndükleri bilinen bir gerçek.

AKP bu dinci örgütleri finanse etmekte, para, ambulans ve TIR'la silah yardımı yaparak beslemektedir. Peki Suriye'den gelen Suriyeli vatandaşlar bugün ne yapıyor? Ne yiyorlar? Ne içiyorlar? Rahatlar mı? Buradan (Türkiye) oraya bakarken (Suriye) ne düşünüyorlar? İşte bu saikle gittim Çinçin. Bağları'na. Çinçinliyiz, az oynamadık sokaklarında, akan lağım sularında. Liseye kadar Çinçinliyidik, sonra devrimci olduk. Mekansal kopuşumuz ve dolayında kültürel yabancılığımız başlamış oldu mahalleye. Ama hâlâ ailemin orada olması bir gidiş-geliş döngüsünü diri tutmakta. Aradım annemi, "Kız öğlen geliyorum, yemek yap" diyerek bekledim dolmuşu. İndim Dışkapı'da. Altındağ Caddesi boyunca yürüdüm. Annemin dedikodu mekanizması sayesinde Suriyelilerin mahalleyi resmen kuşattığı bilgisini almıştım. Şimdi bakıyorum bu gözle.

Çinçin'i bilen bilir, kış kadar dörtduvar arasına (dilim varmıyor dükkân demeye) iki sandalye atılır ve orası dükkân olur. Ne satacağı belli değildir, nasıl olsa satacak bir şeyler bulunur her zaman. (Hırsız dostların ne getirdiği ile ilintilidir satış politikası.) Böyle dükkânlar sıralanmıştır cadde boyu. Daldım önceleri dergi satışı filan diye gittiğim bir terzi dükkânına. İçerisi hiçbir zaman olmayan müşterilerle dolup taşıyor. Hemen esrar düşkünü abiyle öpüşüp, "Ağbi işler tkrında, la yoksa terzilik ayağına torbacılık mı yapıyon?" diyorum. Yanıt deprem etkisi! "Yok gardaşım bunlar benim yanımda çalışıyor," diyor. "Çüş!" diyorum, "Ağbi biriniz ostursa diğer kalanlar zehirlenip telef olur, bu kadar küçük yerde ne elemanı?" diyorum. Anlatıyor esrardan göz altları kararmış abim: "La ne bileyim (küfür), zabıta

geldi bunlar mülteci, sizin yanınızda çalışacaklar, para filan verdiğimiz yok zati, bende ayak işlerini yaptırıyorum."

Soruyorum, "Bir tek sana mı ağbi?" diye. "Yok, burda her esnafın yanında birkaç Suriyeli var. Lan inanmazsın ama bizim köprü altı Muhiddin var ya onun yanına bile verdiler," diyor. Muhiddin mahalemizin köprü altı çakmakcısıdır. Dışkapı köprüsü altında çakmaklara gaz doldurur. "Ohaa çakmakcının yanına da mı verdiler?"

Selamlaşıp çıkıyorum. Şaşkınlım, etrafta beşinci sınıf otellerin tabela yazıları artık Suriyelerin anlayacağı dilde değiştirilmiş. Fark ediyorum ki gerçekten de her adım başı Suriyeli. Mahallenin sınıfsal yapısının berbat olması, sağlıksız ama ucuz barınma koşullarının geniş olması, uyuşturucun gırla gitmesi ve bunun temel geçim kaynağı olması burayı cazibe merkezi haline getirmiş. Devletin devrimci ağbilere karşı kullandığı uyuşturucu ve yozlaşmayla çaresizce bir başına kalan Çinçin, bu kez AKP iktidarının kötü niyetlerle getirdiği, çoğu yoksul Suriyeliye kucak açmış.

İzlenimlerimden edindiğim en önemli husus, yaş ortalaması. 20-25 yaş geçmiyor yaşları. Mahallenin en eski kiraathanesi Erenler'e geçiyorum. İçeride beklenen manzara: Suriyeliler doldurmuş, eski muhtar Hıdır Abi çay yetiştirme telaşında. Selamlaşıp ilişiyorum bir köşeye. Çoğu hayatlarından memnun, sohbet dalmışlar, çat pat türkçe konuşuyorlar. Aklıma edeyim. Ulan gözlemlemeye geliyorsun, çantana kâğıt kalem koyuyorsun, ama adamların dilini bilmiyorsun. Köpürüyorum kendime. Hemen DTCF'de Arap Dili ve Edebiyatı Bölümü'nde asistan olan arkadaşımı arıyorum. "Canım benim, sen bu

Suriyelilerin dilinden anlar mısın?" diyorum. "Evet ne oldu ki?" diyor. "O zaman hemen Çinçin'e gel," diyorum. "Ne oldu oğlum, kavga filan mı var?" diyor. Bir hocanın böyle demesine mi, yoksa kendi durumuma kızsam? "He gardaş burda Birleşmiş Milletler'den gelen Arap bir heyet var, sadece Çinçin'i AB'ye alacaklarmış, biz de ya hep ya hiç diyerek dalacağız bunlara, mal mısın oğlum gel işte!" diyorum.

Tamam tamam geliyorum diyor. Yarım saat sonra geliyor, durumu anlatıyorum, ters ters bakıyor ama yine de bi şey demiyor. Hemen konuya girmesi için yan masaya sarkıyorum. İlk önce selam sabah. Daha sonra başlıyoruz sorulara "Suriye nasıl birader?" diye soruyoruz. Sorar sormaz cümbür

cemaat cevaplar tek tip: "Esedin kellesi gitmeli, Erdoğan peygamberimiz" başka bir cevap yok. "Nasıl geçiniyorsunuz?" "Devlet para yardımı yapıyor" diyorlar. Asıl can alıcı cevap biraz daha yaşca büyük olandan geliyor: "Altındağ Belediyesi'nin bazı işleri oluyor biz de gidip hallediyoruz," diyor. "Peki nasıl işler bunlar?" "Öyle işler" diyerek geçiştiriyor. Ağzından laf almak için uğraşıyoruz ama bir cevap yok.

Anlaşılan bugün pek görünmese de AKP'nin cephe gerisinde beslediği çeteleri, bir yandandan da Suriye'den gelenleri taşeron olarak kullanması söz konusu.

İktidarı sallanan AKP, sokakları terörize etmekten kaçınmayacaktır. Hiçbir zaman militan sokak deneyimi olmayan bu grup, işi çeşitli faşist gerici güçlere ve olasılık dahilinde bu mültecilere havale edebilir. Daha sonraki gözlemlerimiz bu durumu destekler nitelikte. Kiraathaneden çıkıp annemin evine doğru gidiyoruz. Her yerde aynı manzara. Annemlerdeyiz, hoş beş,

biraz sitem ve konuya geliyoruz "E anne son havadisler? Konu komşuyu geç, yakındığın şu Suriyeliler ne iş?" diyorum, "Valla yavrum gece gündüz ortalıktalar, ne iş yapıyorlar anlamadım, polisle araları çok iyi, bizim bebeler (esrar satıcıları) bu yüzden bunlara gıcık gidiyorlar. Geçen Erdoğancılar büro açtılar, bizim mahallenin bebeleri taşlamaya gittiler, bürodan çıkanların hepsi bunlardan, mitinglere filan da gidiyorlar, arabalarda (seçim otobüsleri) bunlar geziyor." Durum anlaşılıyor bizim için.

Çinçin 1980 sonrası devletin yozlaştırma politikasının üst bölgesi idi. Mahallenin kent tarafından dışlanmış olmasından kaynaklı yalın bir öfkesi var. Zengine, Çankaya bebelerine kontrolsüz bir öfke. Mahalleden hiçbir lüks araç zarar görmeden çıkamaz. Bunlar 'mal' almaya gelen araçlar bile olsa. Bu sebepten genelde taksiler kullanılır.

Polis uyuşturucu satıcılarıyla işbirliği halindedir ve zaman zaman anlaşmazlıklar yüzünden ölüme varan hesaplaşmalar yaşanır. Bunun tipik örneği Soner Çankal'dır. Polisin istediği parayı vermemesi, benim de bizzat şahit olduğum ve mahkemesinde tanıklık yaptığım olay sonucu polis tarafından vurularak öldürülmüştür.

AKP'yle iş tutuyorlar

Son dönem kentsel rant adı altında yağmaya açılması ile eski dokusu gerileyen mahallenin hâlâ bazı bölgeleri sağlıksız ama ucuz konut imkanı sunmakta. Ankara'nın merkezine yakın konumu, yüksek tepelere sahip olması, muhteşem manzarası, besleme müteahhitleri ve AKP'li rantçı belediyenin iştahını kabartmakta. Başta Hıdırlıktepe ve Yenidoğan olmak üzere buralar hâlâ kendi özgün koşullarını koruyor. AKP buralara Suriye'den gelen insanları yerleştirmeyi ve anlaşılan, onları kendi emelleri doğrultusunda kullanmayı istiyor. Dul annemle fingirdeştikten şüphelendiğim belediyede çalışan amcaya sordumuzda, "Bu insanları belediye hangi işlerde kullanıyor," diye, aldığımız cevap bizi iyice işkillendiriyor: "Bilmiyorum, akşama doğru geliyorlar biz giderken, sonra başlarında bir müdür çıkıp gidiyorlar."

Mahalledekilerin temel geçim kaynağı, ilki uyuşturucu satışı ise, ikincisi hırsızlıktır. Ben de evimi onların mağazalarından düzmüşümdür. Bu işteki arkadaşları bulup soruyoruz: "Hacı bunlar sizin mesleğe girdiler mi?" diye. "Hayır, (KÜFÜR) koyarız ama yapmıyorlar" diyor. Ahlaki bir değerlendirme dışında geriye tek bir ihtimal kalıyor: Gerek duymuyorlar. Sokaktaki rahat tavırları bu tesbitimizi güçlendirir nitelikte. AKP ve Erdoğan'ın mutlak kanatları altında olduklarını, bunun onlar için bir güven kaynağı olduğu anlaşılıyor.

Ortadoğu projesinde parlatılan Erdoğan

ve TC. devleti, İsrail'in yıpranmış yüzü karşısında yedek kulübesinden çıkartılıp sahaya sürülmüştü. Buna uygun bir mizansen yaratılmış (one munit, Ortadoğu fatihi, siz adam öldürmeyi iyi bilirsiniz vb.) Ortadoğu halklarına müslüman, İsrail'e kafa tutan, despot yapısı ile sunulmuştu. Arap şeyhleri aracılığıyla ABD güçlü ekonomi sahibi ülke imajı için milyarlarca dolar akışı nakit şekilde yapılmıştı. Örnek bir ülke ilk başta ekonomisi güçlü bir ülke olmalı değil mi? Erdoğan, "Teğet geçecek kriz, ehee!" dediğinde buna güveniyordu sanırsam.

Gerçi yeri gelmişken belirtmekte yarar var: Türkiye yönündeki sermaye akışının kesilmesine yönelik bir kısım hazırlıkların yapıldığı biliniyor. Mevcut bütçesinden çok fazla dış borca sahip olan Türkiye'nin çok kırılgan bir ekonomiye sahip olması, küçük bir krizde dahi doların hızla yükselmeye devam etmesi, cari açıkların önlenemez yükselişi, borsadaki düşüşler, ülke ekonomisini alt-üst edecektir. İşte yaratılan bu imaj Suriyeli insanların gözündeki imaj...

Mahallenin bakkalına giriyoruz ve şaşırıyoruz. Topak Cemil Amca, ki cimriliği dillere destandır, pirinç alırsın tane hesabı yapar, şeker alırsın tozunu ayrı hesaplar. Yanında Suriyeli bir çırak. Çırak dediyecek 25 yaşında bir kardeş. "Ooo ağbi, çırak almışsin sonunda!" Elbette, ucuz işgücü bulmuş olmanın rahatıyla "Hee yeğenim aldım diyor." Arkadaş sohbet başlıyor, "Türkiye nasıl?" cevap, "Erdoğan çok iyi, AKP çok iyi."

Sokaklarda dilenci kardeşlerle konuşuyoruz. En çok da onlar derli. Bunlar kâğıda yazıyor Suriyeliyiz diye, dileniyorlar, millet de onlara para veriyor. "Allah için, Muhammed için," diyorlar, ama yok. Hırsızlık tercih edilmiyor, lakin dilenmek rağbet görüyor. **Suriyeli dilenci olmak son modası artık şehir merkezinin.** Kızılay'da bira içtikten sonra, kırk yıllık Haymanalı çolak Bülent ağbiyi, elinde "Suriyeliyim" yazısı ile dilenirken görünce hiç şaşırmadım. Tip de uygun. Uyarımız şudur ki bu dilenen insanlara yaklaşıp boş bulundukları anda saati sorun, toplumsal deney yapmış olursunuz!

Çinçinli ezilmiş adamdır. Dışlanmış, potansiyel suçludur. İş ararken bu yüzden kendine yakınlık sebebi olan her şeyi büyütür, kabul eder. Mesela az döven karakol amiri 'Baba adam'dır; taksitle, ama piyasadan daha pahalı eşya veren mağaza sahibi 'fukara babası'dır vb. Bu yüzden Suriyelilerle etnik bir kavga yaşanmamış. Ama AKP'nin taşeronları olarak davranmalarından ötürü mahallede bir huzursuzluk olduğu hissediliyor. Bir ara mahallenin ağbileri bunlara girişmiş, sebebi Suriyelilerin racon bilmeyişleriymiş. Esrarı fazla çekmişler, birayı lop lop içmişler vb..

Mahalleden akşama ayrılıyor...

AKP'nin Suriye'den gelenlere kapıları açması kesinlikle insani bir değer sonucu değildir. İktidar, çoğunluklara istatistiksel bilgi olarak bakar ve kendi burjuva iktidarı çıkarları çerçevesinde davranır. İnsani değerler ise tartışmasız bizimdir ve çıkarsızdır.

AKP'nin suyu ısınmakta ve en çok da kendileri bunu bilmekte. Önümüzde çetin bir süreç olacaktır ve AKP mutlak tedbirler alıyordu ve alacaktır. Suriyelileri bu tedbirlerde nasıl kullanacağını bilemiyoruz, fakat şu bir gerçek ki, pabuçlarının 'alt-empyralist'i TC devletinin sınırlarına giren her Suriyeli, AKP ve Erdoğan'ın beyin yıkamasına tabi tutuluyor. Suriye'de radikal islamcı örgütlere aktif destek veren Erdoğan hükümeti, ABD, Rusya ve AB'nin baskısıyla yardımları kısma başladı. Hem Esad rejimi, hem de Rojava'daki Kürtler karşısında aldığı ağır darbeler nedeniyle Erdoğan'ı suçlamaya başlayan İslamcı örgütler, Türkiye'yi düşman kategorisinde görmeye başladılar.

Bu durumda çarşı-pazar karışır mı? Karışır...

Ne kadar rezil olursak o kadar iyi!

ZELİHA MERDAN

Yine ülkeyi bir 'soap opera' furyası sardı. Bir dönem böyle Dallas izlenirdi. Yayınlandığı saatte sokaklar boşalır, dükkanlar kapanır, hayat dururdu. Şimdiki 'soap opera'mız Uzun Adam'ın Maceraları... İlk bölümden bu yana, her akşam aynı saatlerde geçtik bilgisayarların başına, bekledik sonraki 'tape'yi heyecanla...

Aslında sürükleyiciydi baya... Hırsızlıklar, yolsuzluklar, cinayetler, becerilemeyen savaş çıkarma planları, iktidar oyunları, her türlü aksiyon mevcut... Yalnız biraz da farklı renk lazımdı. Fazla griydi. Mesela erotik sahneler, aşk sahneleri falan fazla yoktu. Baktılar reytingler düşüyor, 25 Mart'ı bekleyin dediler. "Alejandro bu kez Marusinna ile öpüşecek mi?" diye 25 Mart'ta nefeslerimizi tuttuk ama bir sonraki bölüme kaldı.

Hep birlikte Dallas'ın Ceyar'ından duyduğumuz nefret gibi nefret etik Uzun Adam'dan. Bu arada Dallas'ın Ceyar'ı Lerry Hagman özünde çok iyi bir adammış da maalesef bizim Uzun Adam için aynı şeyi söyleyebileceğimiz başka bir gerçekliğimiz yok. Bazı paralel durumlarımız olsa da henüz paralel evrenle ilgili bir gelişme yaşanmadı. Aslında çok ilginç olabilirdi. Mesela bizimki, Gandhi gibi sakın, hümanist, nur yüzlü, pasifist bir adammış o dünyada. Muhterem eşleri ile birlikte iplik eğriyormuş falan...

Milletçe dizilere düşkün olduğumuz

kesin. Bunun bir sebebi de kolektif dedikodu ihtiyacımızı büyük ölçekli karşılıyor olmalarıdır belki. Her bölümünün toplumdaki çürümeyi daha da beslediğini belki de hiç fark etmeden karşılıyor dedikodu ihtiyacımızı.

Mesela Batmanlı Fatma Abla'yı ele alalım, 44 yaşında bir adamla 14 yaşındayken evlendirdiği kızı Ayşe'nin evinde bütün gün, hayatlarının yanından geçmeyecek olan Bihter'in Adnan Bey'e nasıl ihanet ettiğini heyecanla tartışırken; işsiz İsmet Abi mesai saatlerinde kahvede, 700 milyon dolar için, "Çalmış ama sor bakalım niye çalmış? Yoksullara dağıtılacakmış o para," diye çayına okeye dönebilir.

Dizi niyetine 'tape' keyfi!

Batmanlı Fatma Abla da İsmet Abi de 50 kez izledi aynı filmi. Onun için Ceyar'a her küftettiğinde içindeki öfkeye su serpilse de, Dallas'ın senaryosuna etki edemeyeceğini, kendi hayatından başka bir gerçeklikte yaşanan, farklı ahlaksızlık kriterleri ile örülü bir dünyası olduğunu bilir yukarıdakilerin. Uzun Adam yerine vizyona girecek İnci Dışlı dizisinde de konunun aşağı yukarı aynı olacağını yine sezer. Bir ölçeğe kadar kabul edilebilir de sayar tüm çirkefikleri. Kendi küçük dünyasına dokunmadığı sürece savunabilir de... Bu yüzden hiçbir 'tape' istediğimiz etkiyi veremez kitlelere.

İlk 'tape'ler düştüğünde çekirdek çitleyerek başladık izlemeye,

devamında malum erkek evlatla dalga geçerek, tüm devlet kurumlarını mizah malzemesi yaparak bekledik sonraki 'tape'yi. Berkin'in ölümünün acısıyla yüzbinlerle cenazesinde, öfkesiyle sokaktaki eylemlerde bekledik. İçinde oynadığımız filmi dönüp dönüp bize tekrar tekrar izletmelerinden medet umduk. Neden medet umduk Fatma Abla ile ismet Abi'nin 'uyanmasından'? İnsanoglunun en pasifist hali ile izleyerek ve bekleyerek...

Boğazına kadar geçim sıkıntısının, çirkefin, çürümüşlüğüne içine batmış bir toplumu, içinde bulunduğu karanlıktan daha fazla rezilliğin ilanı çıkarabilir mi? Bugün işçi sınıfını içinde bulduğundan daha nasıl bir aşağılık durum harekete geçirebilir? Bugüne kadar bilmedikleri, duymadıkları, yaşamadıkları rezil bir durum kalmış olabilir mi? Bu sistemde bu sorunun cevabından her zaman korkmak lazım, o ayrı. Yine de...

Sadece umut hayatını dönüştürebilme gücünü verir. Mücadele yalnız olmadığımızı hissettirir. Dayanışma, yanındakine güvenmeyi, başka bir dünyanın mümkün olduğunu öğretebilir. Bunlar bizi kapitalizmin lağımından kurtaracak can simitlerimizdir. Bırakın artık empyalistlerin senaryolarıyla çekilmiş ucuz Yeşilçam filmlerinin sonlarını merak etmeyi, çay içerken Fatma Abla ile ve maç izlerken İsmet Abi ile 'tam istihdam' hakkında sohbet ederken aralarda, biz yazacağız o filmin sonunu...

"Gençlik, öğrenci gençlik ve daha çok işçi gençlik mücadelesi"

Mayıs'ın 31'inde sokağa çıkmaya başladığımız ilk anlarda, hiçbirimizin aklında ne böyle muazzam kalabalıkların sokakları doldurabileceği inancı vardı ne de saldırılara böyle güçlü direnebileceğimiz... Fakat kitlesel olarak polisle karşı karşıya kaldığımız ilk andan sonra, hemen herkes tam olarak şöyle düşünüyordu: "Korku duvarını aştık..." Barikat başlarında kurduğumuz kardeşlik, birlikte hareket edebileceğimizi göstermişti. Birlikte hareket edebilme kabiliyeti kazandığımız anda da, iktidarın ve onun polisinin tüm şiddet yaratabilme gücüne rağmen korkmadan barikat başlarında durduk.

Haziran Direnişi ve kardeşleşme omuzlarımıza ağır sorumluluklar yüklemiş bulunuyor: Hem katledilen canlarımız için hem de her geçen gün daha da pervasızlaşan AKP iktidarından ve tabi ki onun temsil ettiği bütün bir sistemden geleceğimizi koparıp almak. Rica ile olmayacağı kesin; dillere pelesenk olmuş ve ne olduğu belirsiz bir 'demokrasi' çıkmazının da bizi sonuca ulaştıramayacağı aşikar. Gezi'den sonra yaşananlar, tutuklamalar, yapılan onlarca değişiklik kalitesi zaten ortada olan burjuva hukukunun kevgire çevrilmesi, yolsuzluklar, kirli savaş planları, Berkinimizin ardından sarf edilen çirkin sözler... Tüm bunlar AKP'nin demokrasi algısından azade olmayı elzem kılıyor.

Gezi'nin en önemli bileşenlerinden olan biz gençlere ve özel olarak üniversitelilere ne yazık ki sorumluluk pastasından büyük bir parça düşüyor. ODTÜ'ye yapılan onlarca saldırıya göğüs gerdik, direndik; padişah "Kızlı-erkekli kalamazsınız!", dedi, kaldık; "Twitter'a giremezsiniz!" dedi, girdik; kendisini, gittiği her şehirde her üniversitede "Katil Tayyip Defol!" pankartlarımızla karşıladık.. Gençleri kolay kolay teslim alamayacaklarını 'alınımızın aklıyla' gösterdik.

Gezi'de iliklerine kadar korkuttuğumuz iktidarı, yine sokakta ama bu sefer aynı havayı soluduğumuz fakat şüpheye düşmüş herkesin, tüm ezilenlerin kulağına "Mücadele devam!" şiarını fısıldayarak, gelecek kavgasının saflarına davet ederek yıkabiliriz.

Seçimlerden hileli bir 'zafer'le çıkmış bir Akp'nin saldırganlaşma ihtimali şüphesiz gerçektir. Toplumun tüm muhaliflerine cepheden saldırı ve tabi ki gençliğin dinamizmine ve eylem gücüne ket vurmak adına üniversitelerde polis etkinliğinin daha da artırılması muhtemeldir. Kameralarla, ÖGB'lerle bilimi kevgire çevrilmiştir.

Fakat AKP kırılğan bir dönemin de içerisine girmiş bulunmaktadır. Yoksullar bir kriz anında banka borçlarına binecek faizlerden, kapıya dayanmış borçlardan ve evlerine girecek tek kuru ekmeği bile kaybedecek olmaktan korkmuşlar, cehaleti örgütleyen AKP hanesine damgalarını vurmuşlardır. AKP her ne kadar seçimi kazansa da kevgire çevirdiği devleti istediği gibi kullanması neredeyse imkansızdır.

Gençlik her zamanki gibi sokakta olacaktır. Gezi'de çıktığımız sokakları terk etmeden her üniversiteyi aktif bir direniş ve örgütlü yaşam alanlarına çevirmeliyiz. Politikayı ve memleket meselelerini kendimize en çok dert edindiğimiz şu günlerde aklımızı, enerjimizi, kalemlerimizi birleştirmekten başka yol yok bize.

Önümüz 1 Mayıs ve Haziran'dır!

RED
genç

BEYAZIT 16 MART VE HALEPÇE'Yİ ANDI!

16 Mart günü fakültelerde toplanan İstanbul Üniversitesi öğrencileri 78'de gerçekleşen Beyazıt Katliamında hayatlarını kaybedenleri andı. Sloganlar eşliğinde yürüyüşe geçen kitle Beyazıt Meydanı'nda, Halepçe ve Beyazıt'ta katledilenler için marşlar okudu. Beyazıt Ana Kapı'da Türkçe ve Kürtçe basın açıklaması yapıldı.

MERSİN ÜNİVERSİTESİ ÖĞRENCİLERİ, REKTÖRÜ VE TRT GENEL MÜDÜRÜNÜ KOVDU!

Mersin Üniversitesi öğrencileri rektörlüğün ihmali sonucu hayatını kaybeden Feride Özayağ ve Bahar Salim'in hesabını sormak için rektörlüğü işgal etti. 27 öğrenci hakkında tedbir kararı, 121 öğrenciye soruşturma ve 67 öğrenciye emniyet soruşturması açıldı.

3 Mart günü, arkadaşları soruşturmaları protesto etmek için Mersin 50. Yıl medya seminerlerini bastı. Protesto sonrası Vali Hasan Basri Güzelöğlu, Rektör Süha Aydın ve TRT Genel Müdürü İsmail Şahin arka kapıdan kaçmak zorunda kaldı.

5 Mart'da da aileler ve öğrenciler Mersin Üniversitesi giriş kapısı önüne direniş çadırı kurdular ve eğitim haklarını savunuyorlar.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

AKP'Lİ İZMİT BELEDİYE BAŞKANI, KOCAELİ ÜNİVERSİTESİ'NDEN KOVULDU!

5 Mart'da, Kocaeli Üniversitesi Umuttepe Kampüsü'nde çorba çeşmesinin açılışını yapmaya gelen AKP İzmit Belediye Başkanı Nevzat Doğan üniversite öğrencileri tarafından ayakkabı kutularıyla protesto edildi.

Öğrenciler, 'Kepçeyle çaldınız, çorbayla eritmeye çalışıyorsunuz.' diyerek belediye başkanının üzerine ayakkabı kutularını fırlattılar.

Protesto sonrası başkan kampüsü terk etmek zorunda kaldı. Özel güvenliklerse üniversite öğrencilerine saldırdı.

cadelenin sonucuna karar verecektir."

V.I. LENİN

BERKİN ELVAN İÇİN ÜNİVERSİTELER AYAGA KALKTI

Berkin Elvan'ın kaybetmemizin ardından hemen hemen bütün üniversitelerde yürüyüşler gerçekleşti. Birçok üniversitede öğrenciler haberin duyulmasının ardından derslere girmeyerek boykot gerçekleştirdi. Öğrenciler okullarından kalabalık kortejler halinde Okmeydanı'na ve Şişli'ye yürüdü. Sloganlarla öfkelerini ve acılarını haykıran öğrenciler cenaze sonrası bazı okullarda etkinliklerini sürdürdü.

BERKİN'İN İSMİ İTÜ'DE BİR AMFİYE VERİLDİ!

İTÜ öğrencileri Berkin Elvan'ın adını Taşköprü'deki 126 no'lu amfiye verdiler.

YEDİTEPE'DE YEMEKHANE FİYATLARI PROTESTO EDİLDİ!

Yeditepe Üniversite'si öğrencileri, pahalı olan yemek fiyatlarına yeniden zam yapılması üzerine çileden çıktı. Öğrenciler, 'Vakıf üniversiteleri şirket değildir.' diyerek yemekhane boykotu başlattı. Her öğlen saat 12de Sosyal Tesisler yemekhane 2de buluşan öğrenciler, kendi getirdikleri yiyeceklerle öğrenci sofraları kurdu.

BEYTEPE'DE HALKBANK MÜDÜRÜ YUMURTA YEDİ!

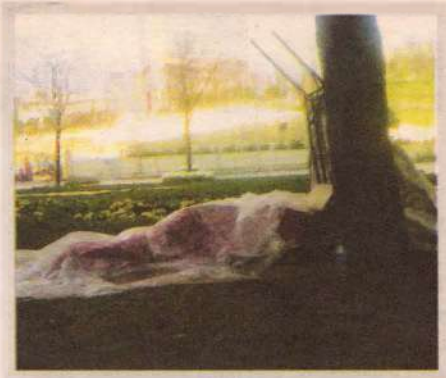
Hacettepe Üniversitesi öğrencileri, Halkbank İK Müdürü Haydar Haydaroglu'nu, katıldığı etkinlikte uzun süre alkışlayarak protesto etti. Ellerinde 'Yumurta şenliğine hoşgeldiniz!' yazılı dövizler bulunan öğrenciler 'BeYTEPE'ye geldiniz, hoşgeldiniz ama biz sizi boş göndermeyelim.' diyerek Haydaroglu'na yumurta attılar. Kürsünün altına saklanan Haydaroglu'nu, güvenlikler şemsiye açarak korumaya çalıştılar. Haydaroglu daha sonra salondan ayrıldı.

İSTANBUL VE AKDENİZ ÜNİVERSİTESİ ÖZGE İÇİN EYLEM YAPTI!

İstanbul Üniversitesi Siyasal öğrencisi olan Özge Gündoğan eski sevgilisi tarafından kurşunlanarak katledildi. Bunu protesto etmek için İstanbul Üniversitesi öğrencileri yürüyüş yaptı.

Akdeniz Üniversitesi'nde de Özge unutulmadı. 8 Martta öğrenciler hem Özge'yi andı hem de 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü kutladı. Halaylar çekildi. Olbia Çarşısı'na kadar süren yürüyüşte kadınlar kurdukları bandoyla seslerini duyurdu.

Şehrin göbeğinde büyük insanlık dersleri

Seçim otobüslerinde aynı nakaratlar: "Sosyal belediyeçilikte çığır açmaya geliyoruz, sağlıkta, eğitimde, vatandaşta en iyisini (daha iyisini) vermeye adayız!.."

Gecenin ayazında ince battaniye ve yağmurda ıslanmasın diye üzerine örttüğü naylonla, Türkiye'nin rezidans merkezindeki parkta iki büküm yatıyor bir insanlık.

Otobüs İnönü Stadı'nın önünden yüksek ses coşku içinde geçmeye devam ederken, bir hikayesi olan bu insan daha fazla örtünme gereği hissediyor.

Soğuktan değil, bangır bangır megafondan yükselen yalanlardan korunmak için sarılıyor, örselenen umutlara. Her geçen otobüs değişim vaatleriyle 'insanlığın' uykusundan çalmaya devam ediyor. Düşlerinden vurulan insana hangi yaşamaktan bahseder ki politikanın karanlık yüzü?..

O sıralarda parkın az ötesinde Babil Kulesi gibi mağrur yüksekliğe sahip Süzer Plaza'dan, evvelki gün insan hakları ile ilgili toplantıda kokteyl ve mezeyi fazla kaçırın bir bürokrat, boğazın manzarasının tadını çıkarmak için kaldığı penceresinden kahvesini yudumluyor!

Üzerine çiğ damlamış insanlık hareketsiz bir şekilde uyumaya devam ediyor. Hareket ederse ıslak çimler üşümesine sebep olacak.

Aldığı fazla alkol ve eğlencenin dozunu kaçırın bürokrat, çalınan telefonları başağrısını bahane ederek kapatıyor. O yoldan geçen ve bu manzaraya vicdanı daha fazla dayanamayan duyarlı bir vatandaşın şikayet hakkı her zamanki gibi meşgule atılıyor.

Riyakarlığın 'bana dokunulmasından' ibaret kaldığı dünyada herkesin üşüyeceği ya da birlikte ısınacağı bir vaadin gerçekleşeceği dünyayı yaşamak ve yaşamakta yine biz insanlığın 'icraat ve lafından' çok eylemine bakıyor.

Yer: İstanbul / Beşiktaş / Maçka

Saat: 06.30

Foto / Haber: Ramazan Başar

Kadının kurtuluşu liberal masalarda değil, sosyalizmedir

REDHACK / ŞİRİNE

yüzde 32.6'sı, doktorların yüzde 65'i, öğretmenlerin yüzde 71'i kadındı.

Bunu sağlayan elbette revizyonist dönem politikası değil, Lenin tarafından tohumları atılan sosyalist ekonomi politikası, kadının üretim araçlarına hakimiyetiydi...

Sovyetler Birliği ve Doğu Bloku ülkelerinde kapitalizm yeniden tesis edildikten sonra, kadınlar adeta büyük bir kapitalist bataklık içine düştü. Sadece kapitalizmin yeniden hakim olmasından sonra ortaya çıkan tablo ve kadınların içine düşürüldüğü durum gösteriyor ki, kadının kurtuluşu sosyalizmedir.

Kadının kurtuluşunun devrimden ve sosyalizmden geçtiğini söylüyoruz. Bu kurtuluş, ne kısa vadedir, ne tek bir hamlelik iştir. Çünkü burada sosyo-ekonomik temelin ötesinde, yasaların ötesinde, kökeni binlerce yıla uzanan geleneklerden, önyargılardan ve kadını erkeğiyle tüm toplumu kuşatan davranış biçimlerinden söz ettiğimiz de unutulmamalı. Kadınların kaderini bir anda değiştirecek bir sihirli çubuğumuz yok. Ama bu kaderi adım adım değiştirecek temel bir aracımız var: SOSYALİZM. Ve bu kurtuluş kadınların kendi ellerindedir.

Kadınların kurtuluşuna giden yol da, kadınların bugünden direniş ve mücadelenin bir parçası olmasıdır. Mücadeleyle özgürleşmenin ilk pratiği ve sonuçları bu süreçte yaşanacaktır.

Devrimci iktidar ise, en başta, kadın erkek eşitsizliğini sürdüren, pekiştiren yasal ve toplumsal zemini bertaraf edecektir. Halkın gücü ve devrimin iradesiyle binlerce yılın kökleşmiş, kemikleşmiş eşitsizlik sistemini yıkacak tek olgu devrimdedir.

Devamında ise Marksist temelde sosyalizmin inşası kadının kurtuluş yolunun, yapılacak eşitlikçi ve özgürlükçü yaşam biçimiyle toplumun gelişmesi kadının tam kurtuluş yolunun artık açılması demektir.

Nikaragua devriminin önderlerinden Thomas Borge'nin sözlerini dikkate alalım:

“Erkeklerin ve kadınların alışkanlıklarına, adetlerine ve ön yargılarına karşı mücadele etmek zorundayız... Hepimiz, evlerimizde, kendimizi kadınların yoldaşları haline, kadınların öğretmeni ve onların öğrencisi haline dönüştürmeliyiz... Onlarla siyasi eğitimi paylaşmalı, mümkün olan her yolla ev işlerini paylaşmalıyız, çocuk sevgisi ve bakımını, devrim sevgisi ve savunusunu paylaşmalıyız...”

Gerçek eşitlik, sadece işçi sınıfı kadınının kendi üretim ve dağıtım araçlarının sahibi olduğu, yönetime katıldığı ve işçi sınıfının tüm üyeleriyle eşit koşullarda çalışabildiği bir rejimde mümkündür; başka bir deyişle bu eşitlik sadece kapitalist sistemin yıkılması ve onun yerine sosyalist sosyo-ekonominin geçmesiyle uygulanabilir olacaktır.

“Kadın olmadan devrim olmaz, devrim olmadan kadın kurtulmaz”

Şirin kalın - mücadelede kalın...

edüitimi etkilemesi komünistlerin buluşu değil ki; komünistler yalnızca bu etkinin karakterini değiştiriyorlar, eğitim egemen sınıfın etkisinden koparıyorlar. Aile ve eğitim üstüne, ana baba ile çocuklar arasındaki kutsal ilişkiler üstüne burjuva söylemleri, büyük sanayi yüzünden proleterlerin tüm aile bağları parçalandıkça ve çocuklar adı ticaret metnine ve çalışma araçlarına dönüştükçe bir o kadar iğrençleşiyor. Ama siz komünistler kadınların ortaklaşalığını getirmek istiyorsunuz, diye tüm burjuvazi koro halinde yüzümüze haykırmakta.

Burjuva, kendi karısını salt bir üretim aracı olarak görüyor. Dolayısıyla, üretim araçları ortaklaşa kullanılmalıdır, sözünü duyar duymaz, bu ortaklaşalık kaderinin aynı şekilde kadınları da kapsamasından başka bir şey düşünmüyor. Tam tersine kadınların bu salt üretim aracı olarak kullanılma durumunu ortadan kaldırmaktır söz konusu olan, burjuva bunu kavrayamıyor işte. Kaldı ki bizim burjuvaların, komünistlerde güya var olduğunu iddia ettikleri resmi kadın ortaklaşalığından böylesine dehşet duymaları son derece gülünç. Kadın ortaklaşalığını komünistlerin getirmesine hiç gerek yok ki; hemen her zaman vardı o. Bizim burjuvalar, resmi fuhuş bir yana, çalıştırdıkları proleterlerin karılarına, kızlarına sahip olmakla da yetinmeyip, asıl kendi karılarını karşılıklı ayartmaktan zevk alırlar. Burjuva ailesi aslında kadınların ortaklaşalığıdır. Komünistler de olsa olsa kadın ortaklaşalığının sahte gizlisine karşılık resmi ve açık yürekliğini getirmek istedikleri iddiasıyla suçlanmış oluyorlar. Kaldı ki, günümüz üretim ilişkilerinin ortadan kaldırılmasıyla ondan kaynaklanan kadın ortaklaşalığının da, yani resmi veya gayri resmi fuhuşun da yok olacağı kendiliğinden anlaşılmaktadır.”

Marksizm sınıflı bir toplumda ailenin rolünü ekonomik bir sözleşme olarak, asıl işlevini ise kapitalizmin ve kadına yönelik baskının kendisini yenilemesi olarak açıklamıştır. Dahası, kadın özgürleşmesine giden yolu göstermiştir. Çocukların terbiyesi; yaşlılara, hastalara bakınak; yiyecek, giyecek sağlamak; eğitim gibi toplumsal sorumluluklar bugün her bir ailenin paylaştığı yüklerdir. Marksizm, özel mülkiyetin

kaldırılmasının, bu yüklerin toplumun üzerine aktarılmasına nasıl zemin hazırlayacağını açıklamıştır. Böylece bu sorumluluklardan uzak olan kadın, ev işi angaryasından kurtulmuş olacak ve yeteneklerini toplumun yaratıcı ve üretken -sadece yeniden üreten değil, üretken- bireyleri olarak geliştirebilecektir. Buna bağlı olarak ev içindeki manevi baskıdan kurtulunca burjuva ailesi ortadan kaybolacak ve insan ilişkileri özgür halkın özgür ilişkileri haline gelecektir.

Böylece Marksizm kapitalizmin kendini yıkabilecek kadar etkili bir gücü ‘proletaryayı’ meydana getirdiğini kanıtlayarak sosyalizmin ve kadın mücadelesinin ütöpik karakterini elemiştir. Bir ilk olarak, sosyalistler yeni ve daha iyi bir toplumun hayalini kurmaya son verebilmiş ve ona ulaşmak için örgütlenmeye başlamışlardır.

Lenin, daha devrimin ilk yıllarında bu konuda attıkları adımlardan dolayı çok iddialıdır: “Sovyet iktidarı, ... iki yıl içinde, kadının kurtuluşu için, ‘kuvvetli’ cinsi ile eşitleştirilmesi için, bütün dünyadaki ileri, aydın, ‘demokratik’ cumhuriyetlerin topunun 130 yılda yaptıklarından daha çok şey yaptı.” (Kadın ve Aile; Marks, Engels, Lenin, Sol Yayınları, syf. 236)

Devrim yapmış ülkelerde kadın sorununun çözümü konusunda, kadının toplumsal yaşamdaki yeri konusunda devasa adımlar atıldı ve kadının toplumdaki yeri eşitlikçi temelde sağlamlaştırıldı.

Bürokratik bir deformasyona uğramış bile olsa, 1980’li yılların Sovyetler Birliği’ne ilişkin bazı rakamlar, kat edilen mesafeyi de gösterecektir.

Nüfusun yüzde 51’ini oluşturan Sovyet kadınının yüzde 93’ü bir işte çalışarak üretici kılınmıştı. Bu konudaki ekonomik, kültürel engeller büyük ölçüde ortadan kaldırılmıştı.

Sovyet kadınının yüzde 60’ı yüksek öğrenim gören bir seviyede idi ve bu orah da giderek artma eğilimindeydi; çünkü her bin Sovyet kadından 801’i yüksek öğrenim görüyordu.

Sovyet kadını, mecliste yüzde 33 ile, yerel halk meclislerinde yüzde 50 ile, Yüksek Şura’da ise 1/3 oranında delege ile temsil ediliyordu. 1980’lerin Sovyetler Birliği’nde bilim insanlarının yüzde 40’ı, hakimlerin

Kapitalist sistemi, iki yüzyıldır süregelen eşitlik, özgürlük sözlerinin arkasında sınıflı toplumlardan bu yana olan eşitsizlik, ikinci sınıf vatandaşlık, horlanma aşağılanma, cinsel meta olarak görülme hakimiyetini sürdürdü.

Ekonomide, teknolojiye ve toplumsal yaşamda kadın her türlü koruyucu yasalara rağmen ikinci sınıf vatandaş olarak görüldü, eğitimi ve gelişimi konusunda sürekli geri bırakıldı. Burjuva demokrasisi özgürlük ve eşitlik üzerine sürekli kulağa hoş gelen sözler ediyordu ama özünde tüm bu söylemlerle kadının ezilmişliğini ve mevcut eşitsizliği gizleme çabasındaydı.

Kadını mutfaka, yatak odasına kapatıp ev kölesi yapan burjuvazi kadının yaratıcı gücünü üretken olmayan konularla boşa çıkartıp, kadını sadece doğuran bir üretim aracı olarak görür. Kadını salt cinselliğiyle değerlendiren, onu cinsel bir nesne gibi gören burjuvazi kadının yeteneklerinin, zekasının, aklının yaratıcılığının ortaya çıkmasını istemez, engellemeye çalışır. Kadının beynine ve vücuduna pranga vuran, haklarını kısıtlayan faşist, gerici-yobaz anlayış da kadını kölelikten kurtaramaz.

Kapitalizm içinde zaman zaman duyulan ve küçük reformları hedef edinen liberal feminizm de -ne kadar radikal gözüksün- kurtaramaz kadını. Bu bir asırlık cevaptır.

Kadın-erkek eşitliğinin ekonomik-siyasal-sosyal koşullarının olmadığı bir toplumda, soyut bir ‘eşitlik’ peşinde koşan bu feminizm, sonuçta burjuva sınıfın erkek egemen ideolojisine hizmet etmiş oluyor. Çünkü, kadınların dikkatlerini gerçekten kurtuluş mücadelesinden uzaklaştırıp, hedef saptırmakla burjuvazinin egemenliğinin süresini uzatıyor.

Marx, komünistleri kadının basit bir üretim aracına indirgendiği burjuva aile kurumuna son vermeyi dilemekle suçlayanlara bir cevap vererek, şunları söylemişti:

“Günümüzdeki aile, burjuva ailesi, neye dayanıyor? Sermayeye, özel kazanç. Tam gelişmiş olarak yalnızca burjuvazi için var; ama proleterin ailesizliğe zorlanması ve kamusallaşmış fuhuş bütünüyor onu. Bu bütünleyicileri olmadı mı burjuva ailesi de olmaz kuşkusuz; ve sermaye olmadı mı her ikisi de olmaz. Ana babanın çocukları sömürmesini ortadan kaldırmak istiyoruz diye mi suçluyorsunuz bizi? Bu büyük suçumuzu itiraf ediyoruz. Ama ev içi eğitimin yerine toplumsal eğitimi getirerek en sıcak ilişkileri yok ettiğimizi söylüyorsunuz. Peki eğitiminizi bu toplumsal koşullar içinde yapmanızla olsun, toplumun doğrudan ya da dolaylı müdahalesiyle olsun, okul kanalıyla olsun, vs. sizin eğitiminiz de toplumca belirlenmiyor mu? Toplumun

Türkiye'nin meşhur 'emperyalizm'i!

SERKAN BÜKÜCÜ

Emperyalizm kavramı, kelime kökeni olarak, merkezinde Roma İmparatorluğu'nun bulunduğu imparatorluklar çağı ile ilintilidir. Din-tarım imparatorlukları 'Endüstri Devrimi'ne kadar savaş ve işgallerle kendilerinden daha zayıf ülkeleri zapt ediyor, onları haraca bağlıyordu. Endüstri Devrimi'nden hemen önce gerçekleşen keşifler esnasında Batılı kâşifler yeni yerler keşfederken buralardaki yerli halkın servetine ganimet olarak el koymayı ve halkların zenginliklerini sömürmeyi, onları köleleştirmeyi ihmal etmediler. İmparatorluklar yavaş yavaş teknik ve teknolojiyle buluşuyordu. Denizcilik tekniklerinin gelişmesi, barut ve tüfeğin yerli halklara karşı kullanılması sömürünün önünü açıyordu.

Kapitalizmin ortaya çıkışı ve Endüstri Devrimi ise –tabii gecedan sabaha olan bir şey değil; yaklaşık üç asırlık bir süreçten bahsediyoruz–, Batı'nın dünyanın geri kalanındaki hammaddeyi sömürmesini ve bunu kendi endüstriyel gelişimi için kullanmasını gerektirdi. Friedrich List'in 1841'de ifade ettiği gibi o zamanın en önemli emperyalist gücü olan Birleşik Krallık'ın taktiği çok basitti: Dışarıdan hammaddeyi al; onu işle ve katma-değeri ile hammaddeyi aldığın ülkelere geri sat. Batılı emperyalistlerin öncüsü Birleşik Krallık ve onu takip eden Fransa, Hollanda, Almanya gibi ülkeler, güçlerinin yettiğinden (Afrika, Latin Amerika, Orta-Doğu) -kolanilerin sömürüsü sayesinde- hammaddeyi bedavaya getirirken, güçlerinin yetmediğinden de para ile alıyorlardı. Daha sonra ise, kendi kapitalizmlerinden çıkan endüstriyel ürünlerini yine o ülkelere satarak daha da zenginleşiyorlardı. Osmanlı'ya döşenen demiryolları bunun bizim açımızdan en güzel yerel örneklerinden biridir mesela... İngiltere'de aşırı sanayi üretimi sonucu ortaya

çıkan demir fazlası, demiryolları olarak yarı-sömürgeler

"Medeniyet getiriyoruz" diye döşenmiştir. Lenin 1916'da 'kapitalizmin en son aşaması' olan emperyalizmin yeni hilelerini deşifre ederken finansal ve endüstriyel olarak hâkim olan Batı'nın bu ve benzeri şekilde nasıl az gelişmiş ülkeleri talan ettiğini çok güzel özetlemiş, finansal kapitalizmin yükselişini de çok güzel öngörmüştür.

İkinci Dünya (Paylaşım) Savaşı sonra kurulan Bretton Woods Sistemi ise, kapitalizmin getirdiği aşırılıkları en azından Batı toplumunda törpülemeye yönelikti. Güçlü olan 'komünizm tehlikesi'ne karşı emperyalist kapitalizm ihtiyatlıydı. O nedenle sömürüyor ama daha az incitiyordu. Hatta, Türkiye benzeri yarı-sömürgelere uygulanan Marshall yardımı gibi kepazeliklerle şirin gözükmeyi bile başarıyordu. Kapitalizmin doğal bir sonucu olan daha fazla kâr içgüdüğü de bu daha az savaşa gebe ortamda Batılı şirketleri büyüttü. Batılı şirketler semirirken sürekli kendilerine daha çok alan açmaya çalıştı. Seneler 1980'e dayandığında ise, özellikle ezeli rakibin, yani Sovyetler'in çökeceğinin anlaşılması ile daha bir talepkâr oldular. Artık parayı değerlendirecek ve kâr katlayacak daha çok alan lazımdı. Sonuç; zaten bilgi ve iletişim teknolojileri ile gelişmekte olan finansal kapitalizmin alıp başını gitmesi oldu. Paralel olarak büyük sanayi şirketleri küresel çok-uluslu şirketler haline aldı. 1978 Washington Ulaşması ile neo-liberalizm kurulurken, sermayeye ve şirketlere sınırsız özgürlük alanı açılmaya başladı. ABD'den Reagan ve Birleşik Krallık'tan Thatcher özelleştirme talanının, sermayenin serbest dolaşımının, emekçilerin haklarının küresel düzeyde biçilmesinin en önemli iki figürü haline geldi. Fakat arkalarında emperyalizmin yeni aygıtı olan çok-uluslu şirketler vardı.

Bugün sonuç çok vahimdir. Batı ve sahip olduğu uluslararası şirketler yanlarına sonradan devşirilen Japonya'nın kapitalistlerini olarak dünyaya hükmetmektedir. Sanayinin en önemli girdisi bilgi; sömürünün en önemli aracı da çok-uluslu şirketler ve finansal kapitalizm olmuştur. Dünyada artık ülkelerin top-tüfeke zaptından ziyade çok uluslu şirketler ve IMF gibi finansal kapitalizmin taşeronu olan kurumlar tarafından zaptı söz konusudur. Gelişmiş ülkelerin yarı-sömürgeleri sömürüsü devam ederken,

değişen sadece araçlar olmuştur. Emperyalizmin bu değişen koşullarını ve aygıtlarını David Harvey Yeni Emperyalizm (2003) adlı kitabında çok güzel özetlemektedir.

Peki ya Türkiye? Din-tarım imparatorlukları zamanında kuvvetli bir emperyal güç olan Osmanlı'nın zayıflaması aslında Türk Devletleri'nin de emperyalizmle bağlantısının kesilmeye başlamasını beraberinde getirdi. Yukarıda emperyalizm tarihinde özetlemeye başladığımız tablonun daha din-tarım imparatorlukları safhasında, Türkiye emperyalist bir ülke olma iddiasını yitirdi. Cumhuriyet ile başlayan sanayileşme çabaları sonucunda elimizde ne var, belki birkaç örnekle özetlersek daha açıklayıcı olacaktır.

Para nereden geliyor?

Türkiye bugün sadece tekstil sektöründen para kazanıyor gözükmektedir. Buradan 'para kazanmak'tan kastım, ithalat-ihracat dengesi. Türkiye son rakamlara göre bu endüstri dalında yaklaşık 10 milyar dolar dolayında ihracat fazlası veriyor. Fakat bu fazla ne kullanılan ileri teknolojilerden ne de dünya çapında faaliyet gösteren çok-uluslu şirketlerden kaynaklanıyor. Türkiye'de tekstil sektörünün verimliliği temel olarak emeğin ucuzluğundan ve sendikası çalıştırılmasından kaynaklanan bir verimlilik. Ayrıca emperyalist odakların daha az katma-değeri ve daha az teknoloji yoğun sektörlerden çıkması da Türkiye gibi ülkelerin tekstil gibi sektörlerde var olmasını sağlıyor.

Türkiye'nin diğer güçlü sanayi dalları, otomotiv ve makine-imalat olarak öne çıkıyor. Öncelikle otomotivde hemen hemen tarihi boyunca dış ticaret açığı veren Türkiye son üç-dört senede durumu eşitledi. Ama mevcut iktidarın o yere göre sığdıramadığı otomotivdeki ihracat başarısının Türkiye'ye net toplamda getirisi sadece 2-3 milyar dolar seviyesinde. Türkiye'deki firmalar çok-uluslu şirketlerin bir taşeronu gibi çalışıyor. Ar-Ge ve teknoloji üretiminde son senelerde az da olsa gelişme sağlansa da otomotivde Türkiye'nin başarısının altında yatan temel neden yine emek verimliliği. Türkiye daha teknoloji yoğun bir üretim altyapısına geçemedi. Otomotivde yaklaşık bir asırdaki gelişen küresel tedarik zincirinin periferisinde. Büyük ölçüde çok-uluslu şirketlerin

kararlarına bağımlı. Çok kısa bir örnek verilirse, sanırım bu dediğim daha net anlaşılacaktır. Alman otomobil üreticisi Volkswagen'in küresel operasyonlarında bir senede yaptığı 185 milyar dolarlık ihracat Türkiye'nin bir ülke olarak tüm sektörlerinde yaptığı yaklaşık 150 milyar dolarlık ihracattan fazla!

Makine ve imalatla da durum çok farklı değil. Büyük ölçüde dış ara malı ithalatına dayanan sektörün ihracat yapabildiği pazarlar genel olarak Ortadoğu'da yoğunlaşıyor. Sofistike pazarlar için makineler yine Batılılar ve Uzakdoğulular tarafından çok-uluslu şirketler aracılığıyla üretiliyor. Türkiye'de makine-imalat firmalarının genel olarak KOBİ seviyesinde kalma ve büyüyememe gibi önemli problemleri mevcut.

Günümüz teknolojilerinde ise daha önceki yazılarda özetlediğim gibi Türkiye'nin esamisi okunmaz. Son gelen iki örnek: Dandik mesajlaşma programı Whatsapp tam 19 milyar dolara satılırken, bu rakam bizim senelerce semirmesine rağmen bir halt olmayan 'kocaman' holdinglerimizin çoğunun piyasa değerinden çok daha fazla. Ve bir diğer örnek: Candy Crush. Candy Crush ve üretici firması King Saga geçen hafta halka arz edildi. Şirketin arz sonrası piyasa değeri 7,6 milyar dolar oldu. Bu rakam, Türkiye'nin en büyük sanayi kuruluşları Tüpraş (4,9 milyar dolar) ve Erdemir'in (4,1 milyar dolar) piyasa değerlerinden çok daha fazla...

Peki ya politik yönden "Türkiye emperyalisttir" diyebilir miyiz? Bu da çok mümkün gözüküyor. Cumhuriyet'in kuruluşundan sonra 'Big Brother'a sempatik gözükme için emperyalizmin taşeronluğunun yapıldığı Kore Savaşı sayılmazsa emperyalist bir savaşa girmiş bir ülke değil Türkiye. Hele hele kendi emperyalist amaçları için böyle bir teşebbüs görmüyoruz. 2003 senesi 1 Mart tezkeresinde ABD ile birlikte Irak'a girmeye heveslenen AKP Hükümeti Türkiye'deki 'milli' kesimler tarafından engellendi. 2009'dan sonra, yukarıdaki tabloda özetlediğim ekonomiyi matah sayan Tayyip Erdoğan ve Dışişleri Bakanı Davutoğlu ile uygulanmaya çalışılan Yeni- Osmanlıcılık ise, önce Esad Duvanı'na tosladı; en son ortaya çıkan Suriye 'tape'leri ile de hezimete uğradı. Kendine füze atmak için plan yapan fakat bunu bile dinleten yeteneksizler ordusundan nasıl emperyalist olabilir ki zaten?

Türkiye'den olsa olsa yarı-sömürge olur!..

Ekonomik olarak bu kadar geri ve politik olarak mevcut hükümet sayesinde bu kadar başarısız olan bir ülkeden emperyalist olmaz! Olsa olsa yarı-sömürge olur; ve öyledir zaten! Peki bu Türkiye'de sömürü yok mu? Var; hem de dik âlâsı var...

Türkiye'de sömürü, ülkede yaşayan geniş yığınları hedef alıyor ve Batı emperyalizmi tarafından şekillendirilen devlet ve özel sektör tarafından yürütülüyor. Pırlantadan vergi alamayan devlet, asgari ücretliden 300 lira vergi alıp işçiyi 800 lira bırakıyor! 5 liralık 1 litre benzinden 3,5 lira vergi aldığı gibi dolaylı vergilerle büyük ölçüde emekçi halkı, bordrolu çalışanları ve beyaz yakalıları sömürüyor.

Büyük ölçüde kaynak girişine ve sıcak paraya Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

ihtiyaç duyulan Türkiye ekonomisinde zenginlerden ve sermayeden vergi alınmıyor. Özel sektör ise büyümesini emek verimliliğinden sağlıyor ve sermayesine sermaye katıyor. Tam bir yarı-sömürgeye uygun olarak bankalar, inşaat şirketleri ve onların sahipleri hızla büyüyor; halk finansal kapitalizmin acımasızlığı altında kredi borçları ile sürünüyor. Forbes Dergisi'nde en zengin 100 Türk'ün çoğunluğunun banka ya da inşaat şirketi sahibi olması bir rastlantı değil. Her sonradan endüstrileşen ülkede görüldüğü gibi köyden şehre akan lümpen yığınlar dil ile kontrol altında tutuluyor, bulgura ve makarnaya muhtaç ediliyor.

Çözüm; halktan ve emekten yana, emperyalizmden medet ummayan 'Tam Bağımsızlıkçı' bir iktidardadır. Aynen Denizlerin, Mahirlerin öngördüğü gibi Tam Bağımsız Türkiye'dedir. Bu Türkiye, ancak bir devrimle, üretkenlerin yönetmesiyle mümkün olabilir...

Kapitalistin 'büyük ütopya'sı ve fiyasko

SERDAR KAZAK

2012 sayımına göre 3,8 milyon nüfusu ile küçük bir ülke Bosna Hersek.

Ama tıpkı İsviçre'nin küçük nüfusuna karşın kapitalizmin en önemli merkezlerinden birisi olması gibi; isyancı büyük yüreği ile Bosna Hersek halkı dünya devrimci hareketlerinin önemli bir merkezi olabileceğini son ayaklanma sırasında dosta ve de düşmana kanıtladı.

Gözümün önüne bir an için bir 'yatırımcı' getirelim. Bu arkadaş bürosunda duvara asılı bir dünya haritasına bakıyor olsun. Sol elinin işaret parmağını Kaliforniya'nın, sağ elinin işaret parmağını da Litvanya'nın üzerine koysun. İki elinin işaret parmakları arasında 10 bin kilometreden fazla mesafe, iki kıta ve bir okyanus vardır.

Bir zamanların, üzerinde güneş batmayan Büyük Britanya'sını anımsatan TTIP (Transatlantic Trade and Investment Partnership) işte bu coğrafyada kurulacaktı ve eğer kurulabilseydi 'Yatırımcı'mız bu coğrafya üzerinde istediği mal ve hizmeti istediği yerde istediği fiyata üretmek, satmak ya da satın almak gibi bir özgürlüğe sahip olabilecekti. Onun iki parmağının arasında sadece ABD ve AB'nin haritaları değil, kendisine milyonlar kazandırabilecek tamamıyla açık bir ortak pazar olacaktı. Olmadı ama... Olmadı.

ABD-AB Ortak Pazar görüşmelerinin gizli tutanakları kimi internet sayfalarına sızdırılınca hesap bir anda karıştı.

Yatırımcı'mızın o kıt hayal gücünü dolduran 'büyük ütopya'sı iki parmağının arasından -en azından şimdilik- kayıp gitti.

Kamuoyunda görüşmelerin sadece içeriğine değil, yöntemine karşı da büyük bir tepki oluştu. Kendilerini 'demokratın danskası' diye niteleyen devletlerin 800 milyon insanın geleceğini belirleyecek bir anlaşmayı mafya babaları gibi gizli bir pazarlıkla hazırlaması tepkiyi büyüttü. Sadece bir kaç hafta gibi kısa bir süre içerisinde yarım milyona yakın imza toplandı. Atlantik'in her iki yakasında küçük çaplı da olsa gösteriler, aktif protesto eylemleri oldu. Görüşmelerin yapıldığı gün 300 kişilik küçük bir protestocu grubu Brüksel'de kararlı bir eylemle Avrupa Birliği'nin kapısını işgal etti.

Oysa süreç ne kadar da güzel başlamıştı. Angela Merkel kayak kayarken ayağını incitip koltuk değnekleri ile gittiği NATO zirvesinde Obama ile bir araya gelmiş, Amerika ve Avrupa pazarlarının birleştirilmesinin önemi hakkında konuşmuştu. (Obama-Merkel görüşmesinin tutanakları çok gizli damgası ile arşivlenmiş olup henüz internete sızdırılamamıştır.)

Sonraki günlerde kimi 'vizyon sahibi' gazeteciler şiirsel sandıkları bir dille bu

Transatlantik Serbest

Ticaret Bölgesi (TAFTA)

ya da Transatlantik Yatırım ve Ticaret Ortaklığı (TTIP)

ABD ve AB

Muhtemel diğer ortaklar

projeyi 'Ekonomi NATO'su' diye nitelediler. "Alım gücü yüksek 800 milyon nüfuslu dev bir serbest ticaret bölgesinden", "dünya ekonomisinin yüzde 50'sini elinde tutan bir kara parçasından" dem vurdular.

Sermaye çevreleri heyecan içindeydi.

Anlaşılamayacak bir durum da yoktu bunda. Böylesi bir ortak pazar en çok bürokrasiden kurtulan sermayeye yarayacaktı.

Görüşmelerde Alman kimya sanayisi adına Avrupa delegasyonuna danışmanlık yapan Reinhard Quick'in verdiği rakamlara göre sadece kimya endüstrisinin Atlantik'in iki yakasındaki hükümetlere ödedikleri gümrük vergisi yılda 1,6 milyar avroyu buluyordu. Otomobil endüstrisinin ekonomik kaybı daha da büyüktü. Ekonominin hemen her sektöründe buna benzer bir 'mağduriyet' vardı ve iki büyük pazarın birleştirilmesi, bu sorunu bir anda çözecek sihirli anahtardı.

Kamu finansmanı konusunda az çok bilgisi

olan herkes bilir. Çok basite indirgeyelim. Herhangi bir devletin kasasına giren bir vergi herhangi bir sebeple girmediginde o rakam bütçede açık olarak kalır. Bu açığı kapatabilmek için ya kamu harcamalarının kısılması ya da yeni vergiler konulması zorunludur. Bu nedenle de ABD ile sınırların açılması nakit para sıkıntısı içinde yüzen AB ülkeleri açısından verginin kaldırılması anlamına değil, bugün hâlâ holdinglerin ödemekte olduğu son vergilerin de başka sınıfların sırtına yüklenmesi anlamına gelecektir.

Gerek ABD gerekse de AB adına gizli görüşmelere katılan bütün danışmanların sadece iş çevrelerinden gelen kapitalistler olduğunu, en haininden bir sarı sendikanın bile görüşmelere alınmadığını düşünürsek bu yükün çalışan sınıfların sırtına yükleneceğine kesin gözüyle bakabiliriz.

ABD ve AB temsilcilerinin üzerinde pazarlık ettikleri maddelerden belki de

en önemli 'yatırımcının korunması'nı düzenleyen maddedir.

Bu madde başlığından da anlaşılacağı gibi TTIP bölgesinde faaliyet gösteren yatırımcıların devletler karşısında 'mağdur' edilmemesini amaçlayan bir dizi detay içermektedir. Şeytanın gizlendiği en önemli detay ise yatırımcının yasalar karşısında uluslararası bir hakem kurulu tarafından korunmasıdır. 19. Yüzyıl sömürgeciliğinin izlerini taşıyan bir düzenlemedir bu. Anlaşmaya taraf olan devletlerden herhangi birisinin günün birinde devletleştirmeye gitmesi durumunda ya da yatırımcının kâr marjını azaltacak bir yasa çıkartması durumunda 'mağdur olan' yatırımcı kendi ülkesindeki hakem kuruluna şikayette bulunabilir. İlgili sektörde çalışan hukukçuların oluşturduğu hakem kurulunun alacağı kararlar neredeyse yasa gücündedir ve üye ülkelerin tamamı için bağlayıcıdır.

Matematiksel sadeleştirme yaparsak, gerekçesi her ne olursa olsun, devletler kapitalistin kârına el uzattıkları anda hukuki statüsü bile belli olmayan bir hakem kurulu tarafından ağır bir para cezası alırlar. Bunun doğal sonucu ise Avrupa'da onyıllar süren mücadelenin kazanımı olan işçi haklarının da, çevre standartlarının da, Amerika'da bir komisyon tarafından, 'yatırımcının korunması prensibi' gereğince yok edilebilmesidir.

Bu üzerine çok tartışılan ünlü 'yatırımcıyı koruma ilkesi' sızdırılan metinde olmasaydı tepki bu kadar büyük olur muydu emin değilim. Avrupa gibi tabanında köklü ulusalcılık olan bir coğrafyada ulus devletinin sıfırlayan böylesi bir düzenlemeyi kabul ettirmek kolay olamazdı.

Sonuç olarak diğer bir çok etkenin yanı sıra kamuoyunun da tepkisi sayesinde Transatlantik Ticaret ve Yatırım Ortaklığı

'Kozmetik' vaka

Bir noktayı belirtmeliyiz ki, ABD ve AB'nin pazarlarını birleştirilmelerinden söz ederken kimse yakın bir gelecekte New York sokaklarının 'Bulgaristan üretimi' otomobillerle ya da 'Litvanya üretimi' motosikletlerle dolacağını düşünmüyor değil. Amerikan ordusunun uçak alımından önce 'Malta teknolojisi'ni gözden geçireceğini sanan birileri olduğunu da sanmıyorum.

Bu olay bir tarafta Amerikan diğer tarafta ise Alman, İngiliz ve Fransız emperyalizmlerinin başta Çin olmak üzere ekonomik açıdan tehlikeli boyutlarda güçlenen diğer ülkelere karşı güçlerini birleştirme çabasıdır. Avrupa Birliği'nin en üst makamlarından birinde oturan şahsın bir Portekizli olması ya da AB adına pazarlıkları yürüten komisyon başkanının bir İspanyol olması bu noktada en az NATO Genel Sekreteri'nin bir zamanlar İspanyol, şimdi Danimarkalı olması kadar kozmetik bir durumdur.

Kurtlar kuzuları yargılarken...

TTIP'te sözü edilene benzer bir 'yatırımcı koruması' uluslararası kredi sözleşmelerinde sıkça uygulanan bir yöntemdir. Çoğunlukla geri bıraktırmış ülkelere kredi sağlayan yatırımcı kredi alan ülkenin kurumları ile çelişkiye girdiği takdirde kendi ülkesinde 'tarafsız' bir hakem kurulu yetkili tayin etme ve burada dava açma hakkına sahiptir. Bu hakem kurulu kurtların kuzuları yargıladıkları bir mahkemeden başka bir şey değildir. Kimin haklı olduğuna karar verme hakkı olduğu gibi haksız bulunan taraf hakkında uygulanacak cezai yaptırım da belirler. Birleşmiş Milletler Ticaret ve Gelişme Konferansı UNCTAD verilerine göre 2012 sonuna kadar bu tür mahkemeler tarafından en çok cezai yaptırım alan ülkeler 52 kez ceza alan Arjantin, 34 kez ceza alan Venezüella ve 23 kez ceza alan Ekvador'dur. (ABD'nin dış politikası ile çelişik işler yapan üç Latin Amerika ülkesinin ilk üç sırada olması manidar) Ekvador hükümetinin çevre kirliliğine neden olan Amerikan Petrol şirketi Chevron'a 9,5 Milyar dolar ceza kesmesi ile başlayan dava ise bu sistemin en çarpıcı örneklerinden birisidir. Chevron Ekvador devleti hakkında ABD'de dava açtı. Yargılama sonucunda Amerika'daki hakem kurulu Ekvador hükümetini haksız buldu. Cezadan kurtulan Chevron mahkeme ve avukat masraflarını da Ekvador devletine ödettil!

uzunca bir süre için rafa kalktı.

Obama yönetimi, "Biz bu projeye zaten hiç bir zaman sıcak bakmamıştık" havasına girdi.

Almanya'da Federal Hükümet zaman içerisinde bu konuda mevcut verileri resmi internet sitesinden çıkarttı. Bayern eyaleti başbakanı ulusalcılıkla ırkçılık arasında konumlanan seçmen kitlesini yatıştırmak için bu anlaşmanın referandum yapılmadan asla uygulamaya giremeyeceğini söyledi. Bu konuda bir daha da konuşan olmadı. Bunda tam bir kitle kuyrukçusu olan Merkel'in bu denli büyük bir kitleyle kötü olmayı göze alamamış olması da etkili oldu sanırım.

Merkel'in özel yaşamının bile NSA tarafından dinlenmiş olması da öykünün sonundaki büyük finali belirledi. Karşılıklı güvenin sarsıldığı bir dönemde böylesi kapsamlı bir anlaşma olanaksız hale geldi.

Kurguladığımız öyküdeki 'yatırımcı'ya dönersek. Parmaklarının arasından uçup giden ortak pazar fikrini çok geçmeden unuttu. Giden sevgilinin ardından ağlamak gibi bir huyu yoktu zaten. Yaşamında hiç kara sevdaya düşmemişti. Transatlantik ortak pazarının ardından da ağlayacak değildi. Konu bir kez daha gündeme gelirse ilgilenmek üzere bir kenara bıraktı. O gün geldiğinde yeniden bir fiyasko yaşamamak için örneğin yatırımcının korunması gibi bir kaç radikal maddeyi biraz yumuşatıp şansını tekrar deneyebileceğini düşündü.

Nereden mi biliyoruz?

Dünya Bankası'nın eski başkanı Robert Zoellick, Der Spiegel'e verdiği demeçte, 'yatırımcıyı koruma' maddesinin anlaşma metninden çıkartılması gerektiğini belirtti.

Sonuç olarak konu rafa kalksa bile henüz kapanmış değil. Günün birinde bir takım düzeltmelerle yeniden gündeme getirilebilir.

Türkiye'yi ilgilendirir mi?

ABD-AB ortak pazarı kurulacak olursa bunun ilk aşamada Türkiye'ye büyük bir etkisi olmayabilir. Ancak 1996 tarihli AB-Türkiye Gümrük Birliği Anlaşması biraz muğlak bir paragrafında "AB'nin üçüncü ülkelerle gireceği anlaşmalara Türkiye'nin de uyum sağlamasını" önermektedir. Günün birinde birileri Türkiye'ye fazlaca söz hakkı tanımayan bu maddeyi kafasına göre yorumlayıp Türkiye'den bazı yasalarını ABD-AB Ticaret ve Yatırım Ortaklığı anlaşmasına uyacak şekilde değiştirmesini talep edebilir. Bu da Türkiye'nin hiçbir aşamasında kapitalistler düzeyinde bile fikrinin sorulmadığı bir anlaşmaya imza atmış olması anlamına gelir. Ancak ben bunun uzak bir olasılık olduğunu düşünüyorum. Hatta tam tersine AKP ya da türevi bir Türkiye hükümeti bu anlaşmaya girmeyi kendisi isteyip bunu da "ABD-AB ortak pazarına girmemiz için yalvarıp yakardılar" biçiminde lanse edebilir!

Bunun dışında, bu tür bir müdahale olmasa bile ABD ve AB'nin kendi ulusal etkinlik bölgelerini birleştirmeleri günlük yaşamda kendisini mutlaka hissettirecektir.

Yunanistan

Britanya

İspanya

CANAN SAĞAR

PORTEKİZ

Şubat'ın ilk haftası binlerce Portekizli kesintilere karşı sokaktaydı. Portekiz'in en büyük sendikası Portekiz Genel İşçi Konfederasyonu (CGTP) ülkenin 20 ayrı şehrinde gösteri düzenledi. Başkent'ten Kuzey'e uzanan eylemlerde Porto ve Coimbra şehirlerinde gösteriler yoğunlukta idi. Sendikalar, insanları sömürü ve yoksulluğa karşı durarak boyun eğmemelerini, haklarını sonuna kadar istemelerine çağrı yaptı. Pankartlarla sloganlar atarak başkent Lizbon'da Cais Sodre tren garından Restaurante Square'e kadar yürüdüler. Uluslararası tefeciler, nam-ı diğer Troyka (Avrupa Birliği, IMF ve Avrupa Merkez Bankası) 2011 yılında 78 milyar avro (102 milyar dolar) ülkeye borç verdi. Karşılığında ne mi aldı? Tabii ki hükümet ekonomik krizden çıkmak için görülmemiş kesintileri halkın üzerine yükledi ve halkı yoksulluğa sürükledi. Bu anlaşma ve programlarla ülkenin düze çıkması imkansızlaşırken, gitgide yoksullaşan halk sokaklarda direniyor. Sokaklar dolacak, bu sistem yok olacak!

YUNANİSTAN

Yunanistan 2014'e sıcak başladı ve yine karşımızda 'şeytan üçgeni' Troyka! Kemer sıkma politikaları ve sömürüyle ülkeleri çökertmeye devam eden Troyka'nın istekleri kabul olmayınca cezası da ağır oluyor. Yunanistan'ın artı alacağı borç olan 4.9 milyar geri çekildi! Bu para olmazsa Yunanistan Troyka ile yaptığı 240 milyar ödeme yükümlülüğünü yerine getiremeyecek; nitekim bu borcun Mayıs ayına kadar 10 milyarlık kısmının ödenmesi gerekiyor. 4.9 milyar geçen sene

kemer sıkma yöntemini geçtiği taktirde Yunanistan'a verilecekti. Gözden geçirme Eylül'de başladı fakat üç defa Troyka tarafından bölündü. Denetleyiciler Ocak 2014'te Yunanistan'a dönecekti. Troyka, daha önce kabul görmüş olan kamuda işten çıkarmaların devam etmesini talep ediyor. Geçen sene 10 bin kişi işsiz kalınışken bu sene özelleştirmeyi de hızlandırmak istiyorlar. Restoran ve yemek işyerlerinde kdv'yi yüzde 23'ten yüzde 13'e düşürmek isteyen hükümet IMF'yle ters düşüyor. Hükümetin yeni emlak vergisi getirmesini isteyen şeytan üçgeni, emperyalizmin çıkarı söz konusu olunca bir lokmada bir ülkenin bitirilebildiğini gösteriyor.

Peki, Yunanistan'ın ekonomik kriz yıllarında neler oldu? Kamu sektöründe 2010'dan bu yana uygulanan ücret kesintileri, tüm kemer sıkma politikasının yüzde 10'unu teşkil ediyor. 1,500 avro olan memur maaşları yüz de 20 ile 30 arası kesintiye uğradı. 2010'dan bu yana Troyka Yunanistan'ı aşırı kemer sıkma uygulamasına maruz bıraktı, halkı dilenci haline getirdi, bu küçük ülkeyi kullanarak Avrupa'nın her yanına kesinti getirilmek istendi. Troyka'yı tamamen destekleyen hükümetler ve satılık sendikalar sayesinde altı kesinti paketi açıldı. Yunanistan'a daha fazla yardım yapılamaması için Troyka tehditler savurdu, ki yardımsız yükümlülüğünü yerine getiremeyecek olan bu ülke hala 300 milyar avro borç içinde. Ekonomistlere göre Yunanistan'ın önümüzdeki sene 7 ile 11 milyar arası mali yardıma ihtiyacı olacak...

İSPANYA

On binlerce insan Mart sonunda Avrupa Birliği'nin dayattığı kemer sıkma politikalarına karşı Madrid'de meydanlardaydı. 'Haysiyet Yürüyüşü'nde

on binlerce insan sağlık, barınma, iş ve eğitim hakkı için yürüdü. Pankartlarda hükümetin dış borcu ödememesi ve yüzde 26 olan işsizlik oranına bakması gereğine vurgu vardı.

Öte yandan, Ekonomik İşbirliği ve Kalkınma Örgütü ekonomik krizin en çok vurduğu ülkelerden birinin İspanya olduğunu ve artık yoksulluk sınırında yaşandığını açıkladı. İnsanlar iktidarın halkı değil parayı esas aldığını haykırdı. 5 sene önce patlayan konut balonu sonunda ülke bankalarına 41 milyar avro maddi yardım yaparak ev alanları zor duruma soktular ve milyonlarca insanı işsiz bıraktılar. Sınıf eşitsizliğini derinleştiren bu sistem orta ve alt gelirli emekçi ailelerin öfkesini çekti. Yürüyüşe katılan bazı gruplar yüzlerce kilometre yürüyerek kuzeydeki Asturias ve güneydeki Endülüs'ten gelmişlerdi. Yaklaşık 65 bin kişi katıldı gösteriye. Medya ise 'polisle ve halk arasında çıkan çatışma'dan söz etti sadece. Artık şaşırıyoruz!

BRİTANYA

İngiltere ve Galler'de binlerce okul 26 Mart Perşembe günü öğretmenlerin greve gitmesinden ötürü kapandı. Ulusal Öğretmenler Sendikası (NUT) ciddi bir kararlılık içinde gitgide çoğalan ve eğitim sistemini de hem çökerten hem de bölen kemer sıkma politikalarına karşı bir kez daha sokağa çıktı.

Hükümetin öğretmen maaşları, emeklilik ve çalışma saatleri ile ilgili anlaşmaya varmaya çalışmaması NUT'nin grev çağrısı yapmasına neden oldu. Bu defa ne yazık ki diğer öğretmenler sendikası, NASUWT bu greve destek vermedi. Yine de okulların çoğu ya tamamen, ya da kısmen öğrenim yapmadı. Öğretmenlerin çalışma saatleri ilkokullarda 60 saat ve ortaokullarda 56 saat...

Unutulan sözler, NATO'nun genişlemesi...

SERPİL ÇELENK GÜVENÇ

20 yıl önce SSCB'nin dağılması ve Varşova Pakti'nin ortadan kalkmasıyla birlikte sanal iddia, yani 'Sovyet tehdidi' ortadan kalktı. Beklenen, bu tehdide karşı kurulduğu iddia edilen NATO'nun lağvedilmesi idi. Oysa, NATO, askeri varlığı ve birçok yan kuruluşuyla, başta Doğu Avrupa olmak üzere alanı dışında kalan dünyanın tüm ülkelerine yayılıp genişlemeye başladı.

Aslında ABD ve AB olmak üzere emperyalizmin öncelikli amacı, Doğu Avrupa ve Rusya çevresindeki eski Sovyet cumhuriyetlerinin kapitalizme tam olarak entegrasyonunu sağlamak ve planlı ekonominin kamusal alandaki son kalıntılarını da temizleyerek, kapitalist ekonomiyi Rusya dahil olmak üzere tüm bölgeye yaymaktır. 1990'dan itibaren aşamalı bir plan devreye sokuldu.

Öncelikle, iki Almanya'yı birleştirme adına Sovyet birlikleri Doğu Almanya'dan çıkarıldı. İkinci Dünya Savaşı'nı sonlandıran anlaşmaya göre, Sovyetler Doğu Almanya'da birlik bulundurma hakkına sahipti ama SSCB, doğacak boşluğu NATO ve ABD'nin doldurmaması karşılığında, güçlerini çekmeye ve tek Almanya'nın inşasına onay verdi. Bu bağlamda yapılan görüşmeler çerçevesinde, 9 Şubat 1990'da Gorbacov, ABD Dışişleri Bakanı James Baker ve Almanya Şansölyesi Kohl bir araya geldiler. Baker Gorbacov'a, NATO'nun "bir inç (2.5 cm) bile doğuya kaymayacağına" dair güvence verdi. Baker-Gorbacov toplantısının ertesi günü, Gorbacov Kohl ile buluştu ve Kohl bir kez daha güvenceyi yineledi.

1990 Şubatında Batı Alman Dışişleri bakanı Hans Dietrich Genscher ve Sovyet Dışişleri Bakanı Edward Shevardnadze arasında yapılan paralel bir toplantıda da benzer sözler verildi Rus yetkililere.

Ne var ki, sistemin doğası gereği tutulması olanaksız olan bu sözler çok çabuk unutuldu.

NATO genişliyor

NATO önce 'eski' Doğu Almanya'ya girdi. 1999'da Macaristan, Polonya ve Çek Cumhuriyeti NATO üyesi oldular. 2002 Prag NATO zirvesinde NATO'nun genişlemesi kararı alındı. Hemen ardından, Clinton ve Bush dönemlerinde, aralarında Bulgaristan, Estonya, Litvanya, Romanya Slovakya, Slovenya da olan sekiz eski Varşova Pakti üyesi ve üç eski SSCB üyesi ülke NATO'ya alındı. 1999-2009 aralığında 12 Doğu Avrupa ülkesi NATO üyesi olmuştu ve NATO üyelerinin yüzde 40'ını bu ülkeler oluşturuyordu. Bu genişlemeyi yapan ABD, eski Sovyetler Birliği sınırları içinde herhangi bir askeri kuruluşu savaş nedeni

sayacağını açıklamış olan Moskova'nın kırmızı çizgilerini de aşmış oluyordu.

ABD'nin NATO yoluyla eski Sovyet cumhuriyetlerine yayılması bu kadarla da kalmadı. Afganistan'daki savaş bahanesiyle Özbekistan ve Kırgızistan'da üsler kuruldu, Kazakistan ve Tacikistan'da askeri kolaylıklar elde edildi ve NATO Gürcistan'a kadar uzandı. Hazar petrolünün akışını garanti altına almak için Clinton döneminde ABD Savunma bakanlığı Azerbaycan, Gürcistan, Kazakistan, Kırgızistan ve Özbekistan'da

askeri eğitim ve yardıma başladı. 11 Eylül'den itibaren bu çabalar yoğunlaştı ve Özbekistan ve Kırgızistan'daki geçici ABD üsleri yarı-kalıcı hale getirildiler. NATO'nun 'Barış için Ortaklık' adlı yan kuruluşu ise Ukrayna, Gürcistan, Moldova, Kazakistan, Ermenistan ve Azerbaycan'a uzandı.

Clinton'u izleyen ABD Başkanı Bush, eski Sovyet cumhuriyetleri Litvanya, Letonya ve Estonya'nın NATO üyeliğine sponsorluk etmenin yanı sıra Anti-Balistik Füze Anlaşması'nı iptal etti, Rusya'yı hedef alan

ulusal balistik savunma sistemini Kanada ve Alaska'ya konuşlandırdı, NATO'nun Ukrayna ve Gürcistan'a yayılmasına onay verdi ve 2008'de Gürcistan-Rusya arasındaki beş günlük savaşta Gürcistan'a askeri destek sağladı.

Obama döneminde de 1990'larda Rusya'ya verilen sözler görmezden gelindi. Polonya ve Çekoslovakya'ya gelişkin bir bölgesel füze savunma sistemi yerleştirildi. Kırım krizi Polonya'ya ek savaş jetleri yollama bahanesi olarak kullanıldı, savaş karakolları Baltık devletlerine yayılmaya başladı. İsveç ve Finlandiya'nın da önümüzdeki aylarda NATO'ya alınması gerçekleşecek olursa Rusya, askeri üslerden oluşan bir bilelikle kuşatılmış olacak.

Özetle, ABD, eski Sovyet sınırlarını zorluyor, diğer bir deyişle Rusya'yı istila ediyor. Bunun yanı sıra, yaşananlar, NATO'nun, dünya kapitalizminin egemen sınıflarının öncülüğünde kurulan, onların yönettiği ve onların görüş ve tercihlerini yansıtan bir askeri ve politik ittifak olduğu gerçeğini doğruluyor ve temel görevinin ise kapitalist düzenin uluslararası planda korunması ve genişletilmesi olduğunu açıkça ortaya koyuyor.

Ve Ukrayna...

ABD, Ukrayna'daki son olayları, yukarıda sözünü ettiğimiz genişleme planı için bir fırsat olarak görüyor. Emperyalizmin amacının ne olduğu ABD stratejistlerinden Brzezinski'nin 1997'de yazdığı 'Büyük Satranç Tahtası'nda açıkça ifade ediliyordu.

1991'de bağımsızlığını ilân eden Ukrayna, özellikle de konumu itibarıyla, ta başından beri ABD'nin göz koyduğu bir eski SSCB ülkesi. Kitaptaki bir haritada, Fransa, Almanya, Polonya ve Ukrayna dördüsü, 2010 sonrası Avrupa güvenliğinin kritik merkezi olarak çevrelendiğini görüyoruz. Brzezinski, Ukrayna'nın, Özbekistan, Kazakistan, Gürcistan, Moldova, Türkistan ve Azerbaycan'dan oluşan gayri resmi bir blokun yönetimini başardığını, bunun ise Rusya'nın SSCB sonrası oluşturmaya çalıştığı Bağımsız Devletler Topluluğu (BDT) projesine büyük darbe vurduğunu, Ukrayna'nın Rusya açısından jeopolitik öneminin ötesinde 'jeopolitik bir katalizör' olma özelliğini taşıdığını, Rus donanmasının Akdeniz'e taşınmasında Karadeniz'e çıkış noktasının önemini vurguluyor.

Brzezinski, Yalta Avrupa'sının gittiğini ve Versay Avrupa'sına dönüşe izin verilemeyeceğini, tersine "daha geniş bir NATO ile pekişmiş... daha büyük ve giderek artan biçimde bütünleşmiş bir Avrupa'nın", Avrasya'ya kapitalizmin yansıtılabilmesi için uygun bir sıçrama tahtası olacağını da söylüyor.

Yukarıda da belirtildiği üzere, Ukrayna zincirinin ilk halkasını oluşturuyor. Rusya'nın 1990'dan itibaren birçok eski SSCB ülkesinin NATO ve AB üyesi yapılmasına ses çıkarmadığı ama özellikle Ukrayna ve Gürcistan konusunda ayak dirediği bilinmekte.

"A/S Gordon'un Paris'te siyaset yapımcılarıyla buluşması" başlıklı gizli bir Wikileaks belgesi bu hassasiyetin de emperyalist ülkelere hiç dikkate alınmadığını ortaya seriyor. 16 Eylül 2009 tarihli belgede, Fransız ve Amerikan diplomatları arasında NATO'nun genişlemesinin tartışıldığı bir buluşmanın gerçekleştirildiği, Ukrayna'nın Rusya'yı ürkütmeden NATO üyesi yapılması ve bu üyeliğe karşı olan Ukrayna halkının ikna edilmesi konularının ele alındığı görülüyor. Aynı görüşmede, 1990'dan beri Ukrayna ve Gürcistan'ın NATO'da yerlerinin ayrıldığı da belirtiliyor.

Tam da bu noktada, sadece haritaya bakmak bile, Moskova'nın Ukrayna konusundaki endişelerinin ve Kırım'ı bir referandum sonucu ülkesine bağlamasının, Conn Hallinan ve birçok Batılı yorumcunun belirttiği gibi, Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - <https://ranney.org>

Rus yayılmacılığının bir göstergesi olmaktan çok, "NATO'nun Rusya'nın Batı sınırlarına dalma planını bloke etmeye yönelik bir girişim" olduğu rahatlıkla söylenebilir.

Basında Ukrayna

New York Times gibi ABD basın organlarında bile yukarıdaki yoruma rahatlıkla rastlandığı halde, Türkiye basınında "sol" bilinen bazı yazarların, Ukrayna'ya ilişkin tartışmalarda, Rusya'nın dünya siyasetinde ikincil roller oynamaktan sıkıldığı, "jön olmak" istediği, ABD ve Avrupa'nın ise bu konudaki "politik yetersizliğinin" yanı sıra, Kırım gibi yerler için Rusya ile çatışmayı göze alamadıkları gibi gerçeği yansıtmayan yorumlara başvurmaları dikkat çekiyor. Ek olarak, faşistlerin çoğunlukta olduğu geçici Kiev hükümetini meşru kabul eden yazarlar, Batı'nın -yani emperyalizmin- Rusya'ya müdahale etmeyerek Moskova'yı G8'den kovmakla yetinmesini bir "sorumsuzluk örneği" olarak göstermekten yani bir ABD müdahalesini savunmaktan geri durmuyorlar.

Dahası, NATO'nun, Baltık denizi ve Polonya'ya güç konuşlandırmaya başladığını, Karadeniz'e bir füze destroyeri yolladığını, Pentagon'un Polonya ve Baltık Devletlerine F-16 ve F-15 savaş uçakları sevkياتına başlayacağını açıkladığını, Litvanya, Letonya ve Estonya'da askeri yığınak yaptığını, ABD'nin Cruise füzeleri eşliğinde Bulgar ve Romen deniz kuvvetleriyle ortak manevra sürdürmekte olduğunu, bu olayların Kuzey Rus sınırında NATO güçlerinin artması anlamına geldiğini görmemekte ayak diyorlar.

Ukrayna'nın tüm altın rezervini bir gecede gizlice ABD'ye taşıyan ABD'nin ve AB'nin destek olduğu silahlı faşist çetelerin yönetime getirdiği faşist Ukrayna hükümetinin uygulamalarını da göz ardı ederek Kırım'a ABD işgali için çağrı yapan bu insanları okudukça, 1939'da Hitler'in yaş gününü kutlamaya giden beş 'devlet' görevlisi arasında bir de gazetecinin bulunduğunu üzülen anımsamak olanaksız.

Sonuçta, NATO'nun -ya da ABD'nin- saldırısını hızlandırarak sürdürdüğünü, Güney Amerika'da Venezuela ile Doğu Avrupa'da ise Ukrayna ile başlayan askeri atağın Rusya'nın kalbini hedef aldığını, Uzak Doğu ülkelerinin ve Çin'in de kısa ya da uzun vadede emperyalizmin gündeminde olduğunu söylemek abartılı sayılmaz.

"Çocuğu ekmeğe gönderdiler, gitti güneşi getirdi..."

YAŞAR DENİZ IRLAYICI

Feride Çiçekoğlu'nun romanından uyarlanarak aynı adla beyazperdeye taşınan *Uçurtmayı Vurmasınlar* filmi, "Niye uçmuyor İnci?" diye sorduğunda küçük Barış, şu cevabı alır: "Uçar bir gün..." Evet, bir çocuk daha kayboldu; melek olup uçup gitti Mart'ın 11'i, uçuramadığı uçurtması küçük ellerinde kaldı, katillerin kapsülüne takıldı... Ellerinde kan vardı aldığı emri yerine getirip 'destan yazar'ların, O'ndan evvel yedi canımıza, Ali İsmail'e, Ethem'e, Mehmet'e, Abdöcan'a, Mehmet'e, Medeni'ye, Hasan Ferit'e kıyanların... **"Elbet bir bildiği var bu çocukların, kolay değil öyle genç ölmek!"** demişti Hasan Hüseyin...

Dün gibi hatırlıyorum; 16 Haziran sabahı, "Sıktım, sıktım 3 tane" dediği çok sonra kamera kayıtlarında ortaya çıkanların, katlettiği Ethem'in cenazesine geçiş vermesini ve acılar içindeki Sayfi Ana'yı izlerken birden bir haber düştü sosyal medyaya ve penguin belgeseli yayınlamayan az sayıdaki TV kanallarının alt yazılarına: "Okmeydanı'nda 14 yaşında bir çocuk, polislin attığı gaz kapsülüyle vuruldu, durumu ağır..." Destanlarına bir yenisi daha eklenmişti işte!

Ekmeğin kutsallığını bilir misiniz? Çocukken anneannelerimizin öğütlediği "Yerde ekmeğe görürsen üç kere öpüp başına koy, sonra yüksek bir yere kaldır" öğretisinin haklılığı, İslamiyet'in dogmatizminde değil insanîyetin toplumsal vicdanında yatar. O sıcak yaz günü, annesi gidecekken ekmeğe almaya, önüne geçip **"Anne, senin ayağın rahatsız, polis çok gaz atıyor bir şey olursa sen kaçamazsın, ben koşu koşu gider alırım"** diyerek çıktığı evine bir daha dönemedi... O sabah sokağın başında polisleri görünce elini kaldırıp **"Ekmeğe almaya gidiyorum, izin verin, atmayın artık yeter!"** diye bağırması ve sonra başının arkasından akan kanları görünce **"Anneee!"** olmuş son sözü...

Hastaneye varamadan kalbi durmuştu. Polis, 'delil' sayılmasın diye kıyafetlerine el koydu, Berkin uyudu... Ailenin avukatı Evrim Deniz Karatana, "Suçlular sorumlular kimse, ortaya çıksın" dedi; Berkin direndi. Savcı, olaya tanıklık etmek için ifade vermeye gelenlere, düzmece raporları delil diye gösterip elinde molotof mu yoksa taş mı olduğunu sordu, Berkin uyudu. O gün orada görevli 'azıcık zor kullanan' polisler nasıl olduysa yoktu Mobese kayıtlarında...

Emniyet, "O gün Berkin'in vurulduğu sokakta görevli kimse yoktu" dedi; sonradan ifadeye çağrılan yedisi de "Olayı bilmiyorum, birinin yaralandığından haberim bile yok, orada görev yapıp yapmadığımı hatırlamıyorum, hiçbir şey bilmiyorum. Eğitimini aldım ama hiç gaz atmadım" diye tek tip ifade verdi... Biliyoruz destan yazar polisler değil, onunla ilgili haberleri manşet yapıp B.E. yerine ismini açık açık yazan gazeteler aldı cezayı, adaletini sevdiğimin hırsızlar ülkesinde! Ve 28 Mart itibarıyla öğreniyoruz ki o tarihte görevlendirilen 1065 çevik kuvvetten olay yerinde görevli 275'inden biri vurmuş Berkin'i, bulabilirsen... **"Neresinden vurulmuş diye sorarlarsa; çocukluğundan..."** diyeceğiz...

Berkin uyumaya, uyurken direnmeye devam

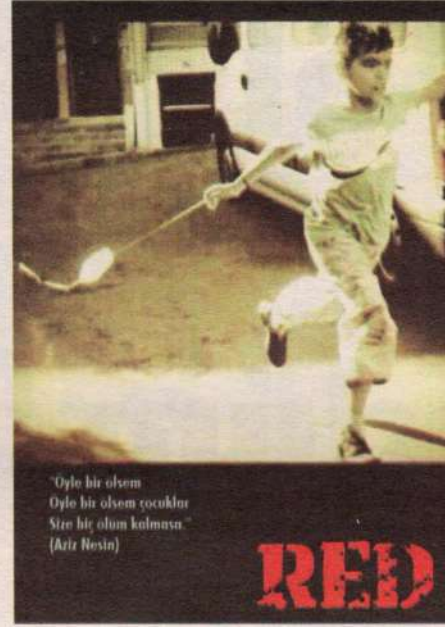
etti. Sımsıkı sarıldı yaşama, hayallerine... O sarıldıkça biz de her geçen gün biraz daha büyüttük sımsıcak umudu, Nâzım'ın dediği gibi dünyanın hiç değilse bir günlüğüne çocuklara verildiği günün, O'nun uyandığı gün olacağına inandık her defasında... Uyansa sanki açılverse gözlerini her şey düzelecek, görecekti düşman her defasında yenilmezliğimizi, haklılığımızı onun kararlı gözlerinde... 'Uyan Berkin, okula geç kalacaksın' dedik liseye başlayacaktı. Gönlünde denizci olmak varmış, ablasına "Beni Denizcilik Lisesi'ne yazdırır mısın, yoksa sıvacı olurum bak!" deyip gülmüş uzun uykusuna dalmadan evvel... Ameliyatlar kritik ama hep başarılı geçti, umutlandık yeniden. 5 Ocak günü, seninle olmak için 'Uyan Berkin, bugün senin doğum günün' diyerek koştu tanımadan seven herkes hastane bahçesine 15'ine bastığı gün, hissetti, direndi. **Memik Oğlan** 'Uyan Berkin Elvan' diye söylendi konserlerde, uyansın diye yepyeni şarkılar bestelendi adına, hepsini duydu. Ablaları, abileri, şarkılarında beraber halaya durduğu Grup Yorum ve binlerce insan Gezi forumlarından Kocamustafapaşa Dayanışması'nın düzenlediği konserde nefesini nefesine kattı, duydu, uyudu. 'Sen yeter ki uyan Berkin, ekmeği biz alırız' dedik, duydu, direndi. Ben mesela, her yağmur yağdığında 'Uyan Berkin' yazdım otobüsün buğulu camlarına, görünce adını koşup yanına 'Ali İsmail Korkmaz'ı ekleyenler oldu.

Bİ KALKSAYDI...

Bi' kalksa yatağından, babası 'Berkin Ethem' diyecekti ona... Sadece babasının dizinde uyumayı çok seven çocuk, uyudu uzun uzun; uyuduğu umudun uykusuydu, isyanın ve direnişin öyküsüydü... Daha 14 yaşında başkaldırının simgesi olmuştu... Yaşamının direnmek olduğunu öğretti bize, hepimize...

Tam 269 gün boyunca direndi, yaşamak için... O yağmurlu günün sabahı işe gitmek için sabah bindiğim otobüste yazmıştım yine adını ki biraz sonra telefonuma gelen 'Berkin de melek olmuş cennete gitmiş' mesajıyla öğrendim haberi... 'Her ölüm erken' der şair ama seninki çok zamansız oldu be çocuk! Bir gün evvel öğrenmişik bedenin ufalmış, 45 kilodan 16 kiloya düşmüşsün, ne kadar da ağırsın,ysa onca haysiyetsizin, hırsızın, uğursuzun insanlıktan nasibini alamamış o 'büyük' adamların yanında!

Küçücük çocuğu daha yaşam savaşı verirken öldüren *Bugün*'ün 'paralel' yazarı **Tuncay Opçin**'i mi söyleyelim; yoksa '12 Mart Gazi Katliamı'nın yıldönümünde 'olaylar çıkmasına zemin hazırlamak ve provokasyon yapmak için bağlı yaşadığı makinenin fişini bilecek çektiler' diyebilen AKP'li vekil **Şamil Tayyar**'ı mı? Bunun üzerine, 14 Mart'ta Beyin ve Sinir Cerrahları adına Türk Nöroşirürji Derneği imzasıyla **'Tıp Bayramı'nı kutlayamıyoruz, Türk Hekimi Kimsenin Fişini Çekmez!'** başlıklı bir bildiri yayınlamak zorunda bırakıldığını mı? Elbette ki tüm doktorlar, Ali İsmail'e kasten bakmayan ve **'dinsiz Hikoprat'ın yeminini tutmak zorunda olmayan** Hasan Gülcü değil! Vakti zamanında "Şimdi soruyorlar 'Polise talimatı kim verdi?' diye. Ben verdim." diyen zat, Berkin'in vefat ettiği gün yaptığı mitingde "Ben evlada sevdiğim muhabbeti

bilirim ama sizin evladınızın mezarına karanfil ve demir bilyeler atışınızı pek anlamadım. O demir bilyeleri niçin atıyordu mezarına, neyin mesajını veriyorsun?" diyerek meydanlarda polislin öldürdüğü bir çocuğu ve Gülsüm Ana'yı yuhallattı! Her taraftan oluk oluk akan milyon dolarları eritemediğinden, ayakbağı kutularına gizleyemediğinden ve artık her olayı 'ekonomik' olarak değerlendirdiğinden olacak; aynı akşam Berkin'le ilgili yöneltilen soruya yine döviz kuruyula, "Türkiye bunları aştı. Sabah bir etkilenme oldu ama sonra toparladı" diye yanıt verdi ki bunlar hep 'sağlam irade'nin birer tezahürü işte! Daha birkaç yıl evvel söylediği gibi, 'Kadın da olsa, çocuk da olsa gereği yapılacak'tı zira...

Ha, bir de şu 'sapanlı fotoğraf' meselesi var tabii... Foto muhabiri Mürsel Çoban tarafından 2 Haziran 2013 günü (yani olaydan tam iki hafta evvel) çekilen fotoğrafta, Berkin olduğu iddia edilen kişinin yüzünde kırmızı maske ve elinde de sapan bulunuyor. Ailesi Berkin olmadığını söyledi; cenaze günü o fotoğrafları taşıyanların elinden alınarak toplatıldığını biliyoruz. Kaldı ki fotoğraftaki Berkin bile olsa, hedef gözleterek bilye, plastik mermi ve zehirli gazla öldüren polise sapanla taş atarak direnmenin meşruiyeti ve haklılığı inkâr edilemez! Polisle sapan arasındaki gücün orantısını da tartışalım mı? Sanki bir çocuğu, elinde bilye veya sapan olunca katletmek meşru hak ve müstahakmış gibti...

Daha sonra ortaya çıkan ses kaydında Bakara'yla 'makara' yapabilen ve Google aracılığıyla her cuma Twitter Mivitr'da bir **'ayet sallayan'** Egemen Bağış, dindar nesli bakanlık seviyesinde Berkin'in cenazesine katılanlar için 'nekrofiller' (Fransızca kökenli nekrofil, ölü sevicilik, ölüye duyulan cinsel istek anlamına geliyor) diyerek bi' güzel temsil etti! Yine en son, MİT müsteşarı Hakan Fidan'ın "Gerekirse Suriye'ye 4 adam gönderirim. Türkiye'ye 8 füze atıp savaş gerekçesi üretim, Süleyman Şah Türbesi'ne de saldırırız" sözlerinden dolayı iktidara yüklenen CHP'li Kılıçdaoroğlu için "Utanmasa Suriyeli pilotlar için de 'ekmeğe almaya gidiyordu' diyecek" derken kendisi küçücük çocuğu sarmalıklarına alet etmeye devam

etmekten zerre utanmıyor! Ama kimse merak etmesin. Berkin'in alamadığı ekmeği Bilal'e yedirmeyeceğiz!

Mart'ın 12'sinde bir evladını daha omuzladı ülke ve sonsuzluğa uğurladı yüzbinlerle, dört bir yanda milyonlar vardı 'Umudun çocuğu' diye bağırın, 15'inde bir Fidan Berkin Elvan! diye haykırın... Şiirdeki gibi, iyiyi, doğruya, güzele selam duruldu hep beraber. Hrant Dink'ten sonra en kalabalık uğurlama törenine şahit oldu bu topraklar; 'Tedirgin güvercin'in yanına uçtu 'Küçük Prens' elinde ekmeği ve uçurtmasıyla... Berkin'le Hrant'ın bir ortak yanı da baba Sami Elvan'dan öğrendiğimiz üzere; 5 Haziran 2013'tarihinde baba oğul Fatih Emniyet Müdürlüğü'ne çağırılmışlar ve 'Grup Yorum dinlediği için' Berkin'i uyarmışlar! Hrant da öldürülmeden evvel yetkili kişilerce çağırılmış ve uyarılmıştı! Unutmayacak ve unutturmayacağız!

Bundan 43 yıl evvel Deniz ve Yusuf'la beraber darağacına yürüyen Hüseyin ne demişti THKO savunmasında, hatırlayalım: "...ta ki vatani Amerika'ya satanlar ve gericilerin sonu gelene kadar, bu kavga biz olmasak da devam edecektir! Yurtsever analar var oldukça devam edecektir! Kısaca, anaların rahmine el atılamayacağına göre, mutlaka devam edecek ve başarılacaktır!" Bir ateş olup yaksa da gidişiniz analar biter mi? Ölüm toplasa da çiçekleri çiçekte tohum biter mi?" diyor kulağımıza çalınan bir şarkının sözleri...

Tezer Özlü demişti ya, bu ülke "bizi öldürmek isteyenlerin ülkesi" oldu hep! Daha adil ve yaşanılabilir bir dünya düşü gördükleri ve gördükleri bu düşü gerçeğe çevirmek istedikleri için mücadele ederken sopalarla döve döve öldürülenlerin, 16'sında kemik yaşını büyütüp 'Asmayalım da besleyelim mi?' diyenlerin ülkesi...

Psikiyatrist ve yazar Cemal Dindar da ne güzel anlatmış güzel kardeşimizi: O'nun kalbi hepinizi dövecek çünkü / her şeyden kuvvetlidir fırından yeni çıkmış / sımsıcak ekmeğin kokusu / ve herkesten cesur / o ekmeğe atan kalp / evlerin gözlerinde / anlamış bir çocuk bakışı / nafile, yenilindiz / o çocuğun gülüşüne / bölüştürdü, gitmeden / ekmeğini bir ülkeye...

O kocaman kara gözlerin ışığımız, 269 günlük kocaman direnişin pusulamız olsun! Elinde kalan uçurtman, sapanın, oyuncak bilyelerin, düşlerin ve sıcak ekmeğin emanetimizdir! Uçuracağız o uçurtmanı bir gün, adını verdiğimiz barikatlarda dövüşeceğiz birlikte! Ve sana sözümüz, biricik yeminimiz olsun ki, gördüğün bütün düşleri gerçeğe çevirecek bu ülkenin en güzel yerine yıldızlarla yazacağız adını! UNUTURSAK KALBİMİZ KURUSUN! Müştak Erenus yazmış bu dizeleri Berkin'i tanımadan ama belki de Berkin için: **"Bu iş dağ başında olmadı ama çok az kişi bildi / çocuğu ekmeğe gönderdiler gitti güneşi getirdi..."**

Özgürlük kuşlarıdır artık o kapkara çocuk kaşların... Sen, Kürt oldukları için 'katli vacip' görülen Ceylan'ın, Uğur'un, Roboskili yaşatlarının, 'devlet dersinde öldürülen' nice güzel gözlü çocukların ve hep bir ağızdan 'Güneşi İçenlerin Türküsü'nü söyleyenlerin yanındasın şimdi. Gittiğin yerde bekle bizi... Hepimiz çok ağladık ardından, güle güle diyemiyorum hoşça kal kardeşim Berkin!..

Devlet dersinde

EKİN BALTAŞ

"Ürkek bir serçe gibi eğme başını

Kaldır başını ve dimdik dur

Bu senin değil ülkemin ayıbı

Hırpalanmış yerlerinden öperim çocuk."

öldürül düm...

kuruluşları, birkaç burjuva hayırsever...

Öldürmenin binbir yolu

Dedim ya, bir çocuğu öldürmenin binlerce yolu var ülkemde. Bir mermi, bir gaz fişegi, bir bomba... Serbest bırakılan veya mağdurun 'kocası' olup kurtulan tecavüzcü, döven baba, işkence eden gardiyan ve daha onlarcası...

Yalnızca Türkiye'de değil, dünyanın her yerinde devlet aynı sömürü sisteminin bekçisi. Bireysel sorunlar gibi sunulan üçüncü sayfa haberlerinin ardında yatan gerçek şu ki; neoliberal kapitalizm tam da budur. Çocuklar da dahil olmak üzere, metalaştıramadığı hiçbir değer kalmayana kadar da saldırısı durmayacak.

Tam da bu yüzden, Tayland, Kamboçya Vietnam gibi ülkelerde alıcısı çoğunlukla Amerikalılar, İngilizler, Fransızlar (yani 'Beyaz Batı') olan 'çocuk seks turizmi' adlı aşağılık bir pazar oluştu.

Bu yüzden, Avrupa'da çocuk pornosu girişlerinin yüzde 67'sinin Türkiye'deki bilgisayarlardan yapıldığı bilgisi, bu ahlak tacirlerini hiç rahatsız etmedi.

Bu yüzden, Türkiye'de 4+4+4'le çocuk işçiliğinin önu açılarak, kız çocuklarından gelin, erkek çocuklarından ucuz iş gücü yaratma koşullarına zemin hazırlandı.

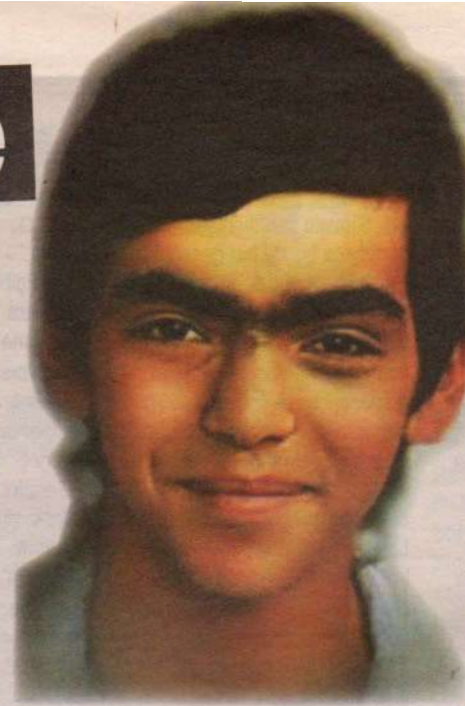
Bu yüzden, devrimci mahalleler öncelikli olmak üzere tüm yoksul mahallelerde çocuk ve gençlerin uyuşturucuya erişimi kolaylaştırıldı.

Devletin 'suç' dediği

Zorluğun, acının, yoksulluğun ne demek olduğunu bilmeden büyüyenler yahut bir yerlere gelince bildiklerini unutmakta zarar görmeyenler için "ekmek almaya gitmek" masumiyet karnesi yapıldı 14 yaşında bir çocuk için. Sanki sapan alınca eline, bir çocuktan imhası mecburi bir suçluya dönüşüverirmiş gibi.

Max Stirner der ki "Devlet kendi şiddetine hukuk, bireyin şiddetine suç adını verir." Doğrudur, ancak bir çocuğun öldürülmesi, elinde taş, sopa, sapan veya silah olsa da hukuk kılıfına sokulamaz. Ve bir çocuk elindeki sapan yüzünden suçlu ilan edilemez.

Şimdi, bu sapanın arkasında elecek mısınız?

Savunabilecek misiniz ekmek almaya gitmese de vurulamayacağını bir çocuğun? Çünkü Berkın'ın sapanına sahip çıkmak, onu bu öfkeye iten her haksızlığın yaratıcısı olan devletin karşısında durabilmeyi gerektirir. Berkın'ın sapanına sahip çıkmak onun düşüncesine sahip çıkmayı gerektirir. Çünkü Berkın ondan kilometrelerce uzakta öldürülen kardeşlerini gördü. Bombaya basarak ölen Ceylan'ın parçalanmış bedenini hayal edip öfkelenildi.

Berkın 'Tophane'nin karanlık sokaklarında koyun koyuna yatan çocuklar'ın yalnızca bir şiirin dizesi değil, gerçeğin ta kendisi olduğunu gördü.

Berkın evlendirilen küçük kızları gördüğünde bu çarkın bir yerlerinde bir yanlışlık olduğunu hissetti.

Berkın televizyonlarda tecavüzcüsü serbest kalan yaşatlarının haberlerini izlerken küfredip geçmedi yalnızca, bu cellatların çoğunun asker, gardiyan, polis olduğunu kazıdı aklının bir köşesine.

Berkın Pozantı'da işkence edilen çocukların acısını küçük kalbinde hissetti.

Berkın, insanın 'insan' yanının 40 kilogramlık bir bedene can bulmuş haliydi.

Bu yüzden 16 kiloya düşürüldü. Bu yüzden, devlet tarafından yok edildi. Hırpalanan, dövülen, satılan, öldürülen onlarca çocuğun acısına kayıtsız kalamadığı için, bu aşağılık sistemin yıkılması gerektiğini iliklerine kadar hissedebildiği için. En çok da güzel bir dünya uğruna ölmeyi göze alabildiği, iktidarın piyonu katillerin karşısına 40 kilogramlık vücudu ve incecik kollarıyla başı dimdik çıkmaya cüret edebildiği için.

Şimdi, Berkın'ın sorularla dolu güzelim kara gözlerinin ardından, insanın sokaklara çıkıp gördüğü her çocuğa sınıksız, şarılıp ağlayası, "Böyle bir dünyada ne kadar zormuş çocuk olmak çocuklar!" diyesi geliyor.

Şimdi insanın, sokaklarda yaşayan çocuklara, 'suçlu' belenip hapsilere tıklan, eve ekmek götürbilmek için canından olan çocuklara, küçük vücutlarını satan ve dünyanın her yerinde horlanan, dövülen, canı yanan, öldürülen çocuklara... Ceylan'a, Uğur'a, Fatma'ya, Berkın'e... "Bizi affedin" diyesi geliyor.

Fatma Erken: 14 Ekim 1995 tarihinde Mardin'in Midyat ilçesine bağlı Çalınar (Sitê) köyünde askerler tarafından öldürüldü. Çatışmada öldürülen PKK'li olarak kayıtlara geçti. 13 yaşındaydı.

Uğur Kaymaz: Kasım 2004'te Mardin Kızıltepe'de babası Ahmet Kaymaz'la birlikte polisler tarafından öldürüldü. 12 yaşındaydı.

Ceylan Önkol: 28 Eylül 2009'da, Diyarbakır'ın Lice ilçesi'ne bağlı Şenlik Köyü'nün Hambas mezarında askeri bölgeden atılan bir patlayıcı sonucu hayatını kaybetti. 14 yaşındaydı.

Mehmet Nuri: 02 Nisan 2010'da Van'ın İran sınırına 10 kilometre uzaklıktaki Çaldıran ilçesi'ne bağlı Hangedik Köyü'nde, askerlerce vurularak öldürüldü. 14 yaşındaydı.

Canan Saldık: 22 Temmuz 2010'da Van'ın merkez köylerinden Kurubaş'ta pikniğe giderken kafasına isabet eden kurşunla öldürüldü. Ateşin yerleşim birimi içindeki Hacıbekir Kışlası'ndan açıldığı öne sürüldü. 16 yaşındaydı.

Enver Turan: 17 Eylül 2010'da Hakkari'de bayramın birinci günü düzenlenen eylemler sırasında bir uzman çavuşun aracından inerek vurması sonucu kaldırıldığı hastanede öldü. 15 yaşındaydı.

Umut Furkan Akçil: 10 Ekim 2010'da Şırnak'ın Silopi ilçesi'nde, Cudi Mahallesi'nde düzenlenen 9 Ekim protestolarında polislin attığı biber gazından kaçarken yoldan geçen bir aracın altında kalarak öldü. 7 yaşındaydı.

Doğan Teyboğa: Silopi'de düzenlenen gösteride polislin attığı gaz bombasının başına isabet etmesinin ardından kaldırıldığı hastanede hayatını kaybetti. 13 yaşındaydı.

Özcan Uysal, Celal Encü, Erkan Encü, Adem And, Mehmet Encü, Şervan Encü, Cemal Encü, Şivan Encü, Bilal Encü, Mahsum Encü, Salih Encü, Serhat Encü, Savaş Encü, Çetin Encü, Bedran Encü, Hüseyin Encü, Aslan Encü, Orhan Encü, Fadıl Encü, Vedat Encü, Cihan Encü, Erkan Encü: 28 Aralık 2011 akşamı Türk Hava Kuvvetleri'nin, Şırnak-Roboski yakınlarındaki Irak topraklarında F-16 savaş uçaklarıyla yaptığı bombardımanla öldürüldüler. En büyükleri 17 yaşındaydı.

Mazlum Akay: 29 Temmuz 2012'de polislin attığı gaz bombasıyla kafasından ağır yaralandı. 4 Ağustos 2012'de yaşamını yitirdi. 11 yaşındaydı.

Faris Demircan: Kasım 2012'de Hakkari'nin Şemdinli ilçesi'nde polislerle yönelik bombalı saldırıda hayatını kaybetti. 11 yaşındaydı.

Berkın Elvan: Polislin attığı gaz fişegiyle 16 Haziran 2013'te başından vuruldu. 265 gün komada kaldı. 12 Mart 2014'te öldü...

Hayat kaç para?..

RED'de canımız sıkıla sıkıla da olsa hep çocuk ölümlerine yer verdik. Geriye bir baktığımızda inşaatın düşerek öldü çocuklarımız, patronun adamları tarafından boğazına tornavida saplanarak öldü ekmek parası için çalışan çocuklarımız, kafası pres makinasına sıkışarak öldü. 14 yerinden kurşunlanarak öldü, havan topları ile paramparça edilerek öldü. Otobüslerde MİT ajanları tarafından molotoflanarak öldü, suç Kürt gençlerine atıldı! Neler görmedik ki...

Ve kafasına gaz kapsülü yiyen Berkin'imizi kaybettik... Hâlâ devam ediyorlar. En son 10 yaşındaki Mehmet'i kafasından gaz kapsülü ile vurdular... (Neyse ki iyie gitti durumu.)

Arada acı bir ölüm daha yaşadık; gündemin yoğunluğu ve tabii patron medyasının ikiyüzlülüğü arasında silindi gitti bu haber... 5 yaşındaki Ece Su ailesi ile doğum gününü kutlamaya gidiyordu; arabaları vapur hareket ederken denize düştü ve Ece Su boğularak hayatını kaybetti. Arabanın sürücüsü doğru düzgün binemeyeceklerini anlayınca durmuştu ancak görevliler ısrarla geçmelerini söyleyince vapura doğru ilerledi. Arabanın yarısı dışarıda kalmış haldeyken hareket etti vapur. Saniyeler içinde araba denizi boyladı. Görüntülere bakarsanız göreceksiniz ve içiniz yanacak...

Peki kim bu işin suçlusu? O ısrar eden görevliler mi sadece? Hayır, en baştan söyleyip sonra derinliğine girelim. Ne yazık ki Ece'nin katili ile Berkin'in katili aynı kişiler; aynı alçaklık, aynı gözü dönmüşlük!

Ece'nin ölümüne sebep olan İDO (İstanbul Deniz Otobüsleri) 2011'de özelleştirildi. Dört şirketin birleşmesi ile kurulan TASS Denizcilik A.Ş. İDO'nun 30 yıllık kullanım hakkını satın aldı, yani Kadir Topbaş'a sorarsan özelleştirilmedi! İhale hakkında Kadir Topbaş'a davalar açılmıştı. İDO'nun önceki senelerinden kalan yolsuzlukların üstünü örtmek için gizli ihale ile şirketin özelleştirildiği de bir davanın konusu oldu. Eh, bir taşla iki kuş! Hem yandaşları gör, hem kendini kurtar! Sahi, bu yazı yazılırken daha seçimler olmamıştı, neden bu meseleleri konuşmuyoruz seçimlerde?! Projeler havada uçuyor, arada ölen ve hesabı sorulmayan çocuklarımız oluyor!

Bu TASS Denizcilik A.Ş.'yi oluşturan dört şirketten biri olan AKFEN Holding'in sahibi Hamdi Akın. Hamdi Akın Fenerbahçe eski yönetim kurulu üyesi. Şike operasyonundan sonra Zaman gazetesine verdiği röportajda "Fenerbahçe'ye gülen bir başkan lazım" dedikten sonra Aziz Yıldırım tarafından şutlandı. Şimdilerde yeniden piyasada, Tayyip Erdoğan'ı öve öve bitiremiyor. "Siyasi istikrar lazım" falan diyor. Ama üçüncü havaalanı inşaatı konusunda eleştiriyor Tayyip Erdoğan'ı... "Çok geç kalındı, hemen bitirilmeli bu proje" diyor. Devam ediyoruz... İkinci ortak Tepe Holding. Tepe Holding ise Bilkent Holding'in bir yan şirketi. Kurucusunun

kim olduğunu biliyorsunuzdur: İhsan Doğramacı. Kendisini hiç anıp kemikleriyle muhatap olmaya gerek yok. Devam edelim... Üçüncü ortak SERA Gayrimenkul. Başında Sani Şener var, kendisi Trabzonspor'un eski başkanı Sadri Şener'in kardeşi. Nerede bir havalimanı inşaatı varsa -AKP hükümeti sağ olsun- kendisi ihaleleri bir şekilde kazanmış...

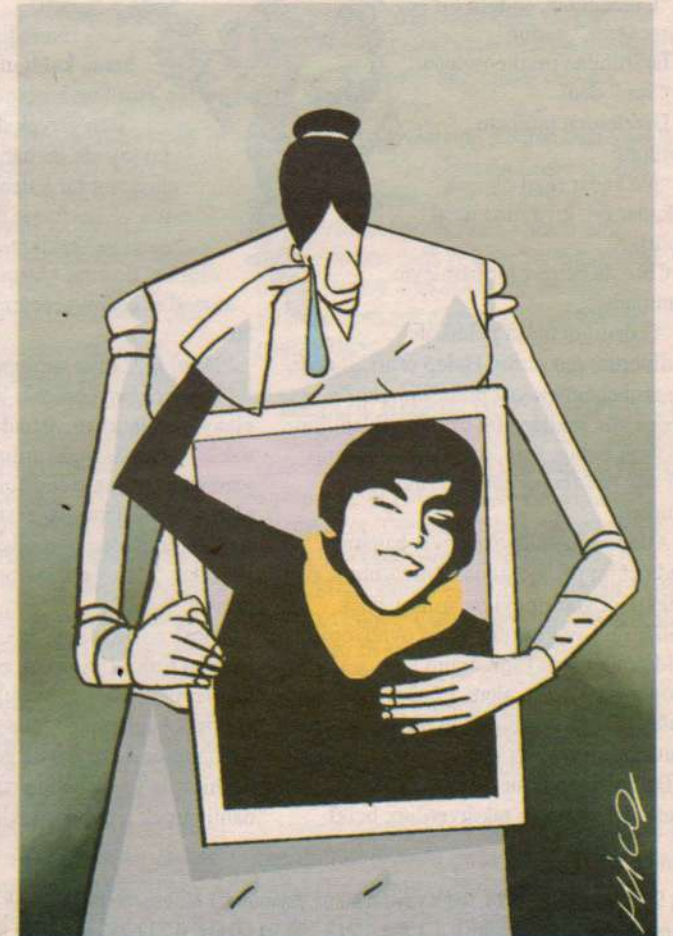
Şimdi gelelim son ve en büyük ortağa: Souter Investments adlı bir şirket, ismi şirketin yönetim kurulu başkanı Brian Souter'den geliyor. Şirketi ABD ve İngiliz sermayesi besliyor. İDO'nun yüzde 30 hissesi bu şirketin elinde bulunuyor ve İDO'nun yönetim kurulunun başında Brian Souters adlı İskoç vatandaş var yine. Kendisinin evangelist olduğu söylenince bir ara ortalık karışır gibi oldu, hatta kabotaj kanununa göre bu adamın deniz kanunları uyarınca İDO'nun yönetim kurulunun başında olması yasal değildi. Ama halledildi tabii... Bu şirket dünya çapında faaliyet gösteren ve emperyalist sermaye ile beslenen bir şirket. Aynı Türkiye'de olduğu gibi İskoçya, Polonya, Yeni Zelanda gibi birçok ülkede iş yapıyor. Sadece deniz ulaşımı da değil, büyük otobüs şirketlerine sahipler. Türkiye'de yaptıkları gibi kamuya ait olan şirketleri AKP gibi işbirlikçi hükümetler sayesinde ele geçirip yüksek kârlar elde ediyorlar.

Souters Türkiye'de verdiği bir röportajda hükümetin oldukça istikrarlı olduğundan ve iş dünyasının işine yarayan politikaları yürüttüğünden bahsediyor. E haklı adam... Tam olarak dediği gibi yürüyor iş. Kadir Abi satıyor, yerli kankaları paydan alıyor, Brian Couters gibi kodamanlar da asil hisseyi götürüyor normal olarak... AKP de böylece kendini başa getiren uluslararası sermayeye borcunu ödemiş oluyor ve ekonomiye 'can geliyor', dolarlar ayak kabı kutularına doluyor.

Ece'nin katilleri işte bu saydığım heriflerdir. Ece'nin katili sermayedir, uluslararası emperyalist sermaye ve yerli işbirlikçileridir. Daha fazla para kazanma hırsıdır. Ece Su, "Vapur tika basa dolsun, hemen kalksın da belki bir sefer daha yapsın, bu ağababalarının cebine 2 kuruş daha girsin" diye öldü. Kimse sormuyor, "Ulan bu arabalı vapur mu, şarapçı kayığı mı? Vapur hızlı kalksa görevliye ne kalkmasa ne? Vapura bir araba daha binse görevli daha mı çok para alıyor sanki? Asıl suçlular o görevliler mi?" diye... Ece Su öldükten sonra önce, "Kayıtlar yok" dendi, iki gün sonra ortaya çıktı. Ece'nin katillerini koruyorlar şimdi. Aslında kim kimi yargılayacak ki?! Suçu zavallı iki görevliye kesecekler. Onu bile yapmaya tenezzül etmeyecekler belki çünkü İDO'nun marka imajı zarar görmesin diye televizyon programlarında şirketin ismini bile anmıyorlar!

Evet, katiller her yerde aynı! Vapurlarda canımızı, hastanelerde sağlığımızı, okullarda çocuklarımızı emanet ettiğimiz devlet, hükümetler, bakanlar; bütün bunları sermayeye peşkeş nasıl peşkeş çekeriz de ayak kabı kutularını doldururuz diye düşünüyorlar. İki elimiz yakalarında, ellerinde çocuklarımızın kanı var çünkü... (Onur Dalar)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Gövdeleri kriptolu sermek...

Meksikavi bir kahkaha attı Çiko: "Biliyor musun Marlon Cahit Dostum, ben bu adam için gövdeyi sererim, var ya, yatarım önünde," dedi. "Yapma," dedim, "Beni utandırma Felipe Kayetano Lopez Martinez Gonzales Çiko, kendini de dostlarının huzurunda veya gıyaben küçük düşürme." Anladı devirdiği çamı: "Heyecanlandım da..." diye geçiştirdi.

HAKAN TABAKAN

Yani şu deyme (konumuz şöylece ambale olmak)

maruz kalan sadece biz kriptosuz sıradan vatandaşlar değiliz; deyim birbiriyle farklı bağlamlarıyla muktedirin kendisi, meimleketin her bir santimi de ambale olmuş durumda. Şahsın altı çekiminde ambaleyiz bre.

Akp profesör şeysi Kuzu, Babalar ve Oğulların neoosmanlı versiyonunun son sahnesindeki ahlaki trajedi için, "Doğru olsa bile kimse inanmaz," diyor ambale olmanın zirvelerinde; hacı muhterem inandığını inanmamanın pespayeliği üzerinden kuruyor.

"Hani diyorum ki hal böyleyken ulan ben şimdi burada neyin yazısını yazacağım Çiko?" diye sordum.

Çiko umursamadı beni, burnunun ucuyla yanıtladı:

"Yeni arkadaşınızla muhatap olunuz," dedi.

Neyse, anlamazı oynadım, zor olmadı bu, âlem anlamazı oynarken:

"Çikocuğum, sadece bir şey soracağım," dedim.

Israrımdan mutlu olmuştu: "Sor," dedi.

Dizelerden mülhem sordum:

"Ne kadar rezil olursak o kadar iyi, kıvamına nasıl geliriz?"

Çiko da benzer bir hamleyle yanıtladı:

"O dediğin oluşa geldik de gidiyoruz, şen olasin Halep şehri..." dedi, bu muhabbetten yüz bulur bir edayla, geçen gün gizlice alıp özenle sakladığım tekilayı bulup, açıp, tuzlu limon dilimli bir sek hazırlayıp gövdeye indirir olurken.

Atların hüznü gözleriyle bakarak veda ettim tekilacığuma. Biliyorum, Çiko o tekilayı götürmeyi meşrulaştırmak için kırıgı ve küskün adamı oynuyordu, bildiğiniz piyes yani, onunki de montajsız üstelik, aleni, gözümün önünde, hem de bahçeden birkaç limonu bana getirterek, iyi mi?!

Ben dizinin ikinci bölümündeki metafora, Halep'e takılıverdim; belki

onca musibetten bir isabet çıkar; mübarek insan suretleri kendi kaba etinin derdine düşmüşken.

Zamandilimsiz adam, kurgunun 'lanet olsun sizin aydın aymazlığınıza! deyip kapıyı çarpan eski akademisyeni Marlon Cahit Uzungece'ye sordum, yahu dedim sen içlerindeydin, var mıdır hakikaten akademik köpeklik diye bir şey?

Güldü:

"Sayarım adlarını da senin canın sıkılır," dedi naifçe.

Sonra filtresiz *Bafra* sigarasından bir tane yaktı, bir tane de bana uzattı.

"Nereden buluyorsun bunu, kaldı mı ki?" diye sordum bu esnada.

"Ben gerçek değilim, bu sayede herhangi bir şeye ulaşmam bir kaleme ve birkaç satıra ve keyfiyete bakar," dedi.

"Ama şu 'hakikatinize' tanık olurken dostum Marquez'i de anmadan edemeyeceğim," diye devam etti.

"Nasıl ki?" diye sordum.

"İşleneceğini herkesin bildiği bir cinayeti anlatırken, aslında o istiareli vakayı değil de onun ardındaki -halkın, yani milli iradenin suça bir şekilde ortak olan davranışların da- resmi çiziyordu. Keşke bu günleri görebilseydi Üstat, belki bir 'Mahcup Pazartesi' çıkardı ortaya..." dedi.

Kurgu adam, keyfekeder dedektif Marlon Cahit Uzungece gerçekliği ile memleket gerçeği nasıl da bir keyfiyet bağlamında buluşuverdi, diye düşünürken Çiko insafa gelip ama bence bir hicapla ya da belki arsızlığına bizi de dâhil etmek için birer tekila getirdi bana

ve Marlon Cahit Uzungece'ye.

"E içelim o zaman," dedim.

"Bir şeye içelim," dedi, Çiko. "Biz Meksika'da böyle yaparız."

"Bre Çiko, seni bilmesem yani," diye içimden geçirdim; "içmeye bahane, sıçmaya bokhane ne gerek... Sana hava hoş..."

Hayali bir Adana akşamı...

Tam bu sırada, radyoda Müzeyyen Senar söylemeye başladı, *Kapılmış Gidiyorum Bahtımın Rüzgârına* diye...

"Hadi beyler," dedim, "damarı tam da şu anda yakaladık, bizi ancak rakı masası keser."

Keyiflendi Çiko:

"Üzerinde zeytinyağı gezdirilmiş, pul bireriyse usulca serpilmiş o humustan da olacak mı?" diye sordu kendine engel olamadan.

"Kebap ve kaburga da olacak," dedim. Meksikavi bir kahkaha attı:

"Biliyor musun Marlon Cahit Dostum, ben bu adam için gövdeyi sererim, var ya, yatarım önünde," dedi.

"Yapma," dedim, "beni utandırma Felipe Kayetano Lopez Martinez Gonzales Çiko, kendini de dostlarının huzurunda veya gıyaben küçük düşürme."

Anladı devirdiği çamı:

"Heyecanlandım da..." diye geçiştirdi.

Konu Çiko olduğu için biz de bu patavatsızlığı yok saydık, hayaliyiz neticede.

Derken biz üçümüz, Topal'ın Meyhanesine giderken yağmurlu bir Adana akşamında, bir hayalin muhabbetinde, biliyorduk, memleketteki bu kusmuğun kokusunu ve kirini bir rakı masası bile paklayamayacaktı...

Bilim ve Gelecek

BIAT KÜLTÜRÜNÜN SOSYOLOJİSİ

Tarihsel ve sınıfsal boyutlarıyla saygı ve tapınma

Alâeddin Şenel

- Eşitsizlikçi saygının dereceleri: Baş eğme, diz çökme, biat, kulluk, tapınma
- İkel topluluklarda ve sınıflı toplumlarda saygı
- Tektanrı dinlerde tapınma ve saygı anlayışları
- İslamcı ideoloji kime, neden, nasıl saygı ister?

Maymunlarla yaşayan kadınlar Jane Goodall, Dian Fossey, Birutė Mary Galdikas

Bir numaralı kozmonot YURİ GAGARİN

BİLİM VE GELECEK KİTAPLIĞI'NDAN

KİTAPÇILARDA

kuarklardan kara deliklere

evrenle söyleşiler

Richard T. Hammond

Bir bilimkadının olağanüstü öyküsü

Marie Curie

Eve Curie

"Marie Curie" derken sözünü ettiğimiz değer, iki Nobel Ödülü almak ve en büyük bilimcilerden biri olmak değil. Esas örnek alınması olan, Marie Curie'nin yaşama ve bireysel-toplumsal ilişkilere yönelik bakış açılarıdır. Marie ve Pierre Curie, yıllarca emek verip keşfettikleri radyumun patentini almayı reddettiler. Oysa kendi keşiflerinin bir gramıyla en büyük hıyaları olan bir laboratuvara kavuşabilirlerdi. Curie'ler karar veriyor: "Maddi çıkar bilimin ruhuna uymaz. Gerçek bilim, kapitalizme direnir. Kızının kaleminden, bilime ve topluma adanmış bir yaşamın öyküsü..."

www.bilimvegelecek.com.tr / 0216.349 71 72

Vendetta maskeli Lazlar sokaklarda!.. Fener-Trebzon kavgası mı?

ONUR DALAR

Göçtüğümüz ay oynanan ve olaylı geçeceği şike davasından beri süren "Şampiyon kim? Kupa kimin?" meselesinden ötürü malum olan Fenerbahçe-Trabzonspor maçındaki olaylar saha dışına taştı. Trabzon maçındaki olaylar sokağa taşınca bir arkadaşım da bana, "Ukrayna'dan devrim çıkarıyordunuz, hadi buradan da çıkarın madem!" dedi ve bu yazıyı yazma gereği duydum. En son diyeceğimi de en başta demem gerekiyor bu yüzden sanırım. Evet, sokakta kızgın bir halk kitlesi barikatları yakmışken ve karşısında bir polis ordusu tomaları, akrepleri, gazı ile dikiliyorsa eğer; biz önce, "Bu insanlar neden sokakta acaba? Kim hakkını yedi bu insanların?" diye sorarız. "Bu provokatörleri, bu hayvanları kim sokağa saldı acaba, arkasında kim var?" diye değil... Reflekslerimiz bunu gerektirir. Çünkü halk hareketleri durduk yere ya da emperyalist bir merkez tarafından düğmeye basıldığında başlamaz, kimse durduk yere sıcak evinden çıkıp polis barikatının karşısına dikilmez. Ya açtır o insanlar, ya da onurları ile oynamıştır. Her halükarda ortada adil olmayan bir şeyler var demektir.

Şimdi en başa alalım...

Her şey 'adil' ya...

AKP'nin şike operasyonu ile, zaten adil olmayan futbol düzeninin iyice içine nasıl ettiğini, kendi hesapları için taraftarlara 'adalet' diyerek önce nasıl umut dağıttığını hatırlamak lazım. Şike operasyonunun ilk patladığı gün **RED** internet sitesine hemen kısa ve not özelliği taşıyan bir yazı yazmıştım. Sadece başlığını hatırlıyorum. "Her şey adil oldu, şimdi de futbola geldiler!.."

Yazının içeriği kabaca AKP'nin bu şike operasyonundan mutlaka bir çıkarı olduğunu ve davanın açılma sebebinin içeri alınan yöneticilerin şike yapıp yapmaması ile bir alakası olmadığını anlatıyordu. Açıkçası o zaman şike operasyonunun içeriğiyle ilgili kabaca birkaç şeyden başka hiçbir bilgim yoktu, bu da bir refleks işte. Burjuva iktidarlardan adalet beklenmez! Tabii o zaman AKP'nin Ergenekon, KCK, Devrimci Karargah davalarından sesini çıkararak sorgusuz sualsiz içeriği attığı dönemdi. Çarpı kiyle! Şimdi iş isten geçti, "Ben demiştim!" desem de hikaye ama o zamanlar birçok solcu arkadaşım, "Yahu bu Aziz'i mi savunuyorsun?! Bırak iyi yapıyorlar. Kesin şike yapmıştır ol!" demişti. Hatta iş Fenerbahçeliliğimden dolayı 'Şikeci Aziz'i savunmaya' kadar gitmişti. Eh, o zamanlar da çok umursamamıştık. Hem Azizci, hem darbeci, hem ulusalcıydık o zamanlar çünkü! Pek yabancı olduğumuz bir durum değildi yani yaftalanmak. İçeri alınan masum gazetecileri savunmak 'ulusalcı, faşist, darbeci' yaftasını yemekle eş değerdik. Kısaca Ergenekon, KCK, Devrimci Karargah davalarının AKP'nin tezgahı olduğunu söyleyenler bile, iş şike davasına gelince bir duraksadılar.

Normaldir, Türkiye futbolundan ve yılların Aziz Yıldırım'ından bahsediyoruz. Ama bu şike davası da aslında o düzmece davaların tıpa tıpa aynıydı.

Sürecin ilginç boyutlarından birisi ise davanın devamında Aziz Yıldırım'ın gösterdiği dirençtir. Bana kalırsa trajikomik bir durumdur; AKP'ye karşı haklı olarak direnç gösteren kitleler İlker Başbuğ'da arayıp bulamadığını Aziz Yıldırım'da bulmuştur. Ve Aziz Yıldırım bir nevi AKP kulağını çekince Bodrum'a tüyen eski Fenerbahçe yöneticisi ve eski paşalardan Atilla Kırıat'ın yapmadığını yapıp, "Atın lan beni içeri!" diye diklenmiştir. Fenerbahçe Kongresi'nde, "Buraya takunyaları sokmayız!" diyerek salonu inletmişliği bile vardır. Aziz Yıldırım'ın dik duruşunu gören Fenerbahçe taraftarı kitlesel yürüyüşler başlatmış, Boğaz Köprüsü'ne yürümüş ve gazlanmıştır. Yine ne gariptir, bu yürüyüş Gezi ayaklanmasının ilk günü geçilen boğaz köprüsü yürüyüşünün bir denemesi olmuştu. O sezonun son maçında ise Fenerbahçe taraftarı polis arabalarını devirip yakmıştı. Bunlar küçümsenecek olaylar değildi; bana kalırsa öfkenin birike birike taşmasında bu sürecinden büyük etkisi oldu ve Fenerbahçe taraftarının da Çarşı gibi Gezi'ye örgütlü katılımını sağladı.

Öte taraftan, 'şike' ile ilgili süreç belirsizce devam ettikçe Fenerbahçeliler, "Hadi artık şike varsa düşürün bizi, işimize bakalım" derken, Trabzonsporlular "Gelsin artık adalet" diye bekliyordu. Ama cemaatin hesabına ve gazına gelen Tayyip Erdoğan, o zamanki konumundan dolayı ne davayı bitirip cezayı kesebiliyordu, ne de davada savunulananı aksini söyleyebiliyordu.

AKP ile 'Cemaat'ın arasının açılmasından ve ses kayıtlarının birer birer ortaya çıkmasından sonra işin rengi değişti tabii. Bütün düzmece davalar gibi 'şike' davası da AKP tarafından

düşürüldü. Bütün davaların müsebbibinin 'Cemaat' olduğu ilan edildi; koskoca Fenerbahçe taraftarı seçim öncesi karşıya alınamazdı ya... Hatta çıkan 'tape'ler ile olay iyice netleşti. Beşiktaş'ı babasının çiftliği gibi yöneten Yıldırım Demirören'i şike davasından sonra federasyon başına getiren Tayyip Erdoğan imiş meğer! (Bu arada, 'baba' Demirören telefonlarda nasıl ağlamış hüngür hüngür!)

İktidar 'atarı salonu' gibi!

Tayyip Erdoğan bırakın şike davasını kulüp başkanlarını bile kendi seçiyormuş, hatta Aziz Yıldırım'a kişisel gıcıklığından Fenerbahçe başkanlık yarışında Mehmet Ali Aydınlar'ı destekliyormuş. Ses kayıtlarında acaba Tayyip, "Şu Emenike'yi kesin bu hafta, hiç gözüm tutmuyor o kara çocuğu. Baktınız olmadı, yine içeri alınız" falan diyor mu merak ediyorum. E, ülkeyi 'playstation' oynar gibi yönetmeye kalkarsan olacağı bu işte!

Ne oldu şimdi? 2 sene boyunca adalet dağıtacağım diye başlattığın şike davasını birden, "Cemaat yaptı Cemaat! Yok öyle bir şey!" diye boşa alınca Trabzonspor taraftarının haklı olarak tepesi attı. Hani baktığında ortada hiçbir şey yok da değil, bir Fenerbahçeli olmama rağmen "Aziz Yıldırım varsa, işin içinde bir şey vardır" demek zorundayım. Var da maalesef!..

Aslında böyle olacağı çok belliymiş, İbrahim Hacıosmanoğlu gibi çakma kabadayının Trabzonspor'un başına getirilmesi boşuna değil. Adalet falan yalan olunca, "Bari Aziz Yıldırım'ın karşısına bunu dikelim de taraftarın gazını alsın" demiş olmalılar. O da işin suyunu çıkardı. Tayyip Erdoğan'ın Kazlıçeşme mitingine katılıp yancılık yaptı, Trabzon'da AKP mitinglerine katılıp AKP il başkanı gibi çalıştı. Bir yandan da boş durmayıp Aziz Yıldırım'a salladı, gaz almaya çalıştı. Ama çakma kabadayı iste... Adaletten bahsediyorsun

madem, Tayyip ve diğer yancısı RasimOK şike davasının cemaat operasyonu olduğunu söyleyince çıkıp iki laf etsene! "Bizi kandırdınız!" desene iktidara... Diyemez...

Yani Trabzon taraftarlarının saha içindeki futbolculara madde atmasını, kaleci Volkan'ın ailesine küfür etmesini kesinlikle onaylamasak da, sokaklara çıkıp polise karşı barikat kurmasının asıl sebebi Fenerbahçe düşmanlığı değil AKP'nin sahte şike operasyonudur, gelmeyen adalettir!

Maçtan sonra Maraton programında Şansal konuşuyordu, "Yav allaşına adalet sokakta sağlanır mı?" diye... Sen Patagonya'da mı yaşıyorsun Şansal Hoca? Sokaklarda karınca sürüsü değil insanlar var bugünlerde, barikat kurmak alışkanlık yaptı insanlarda! Bundan sonra çok göreceksiniz inşallah bu manzaraları...

Keskin nişancılar Trabzon'da!

Sırf o da değil... AKP "Yediğin hurmalar, gün gelir seni tırmalar" sözünü yaşayarak öğreniyor. Yoksa çıkıp AKP'nin Trabzon valisi maçtan bir gün önce "Gerekirse bütün çatılara keskin nişancı yerleştireceğiz" der mi? Yaptılar da... Trabzon halkının öfkesi biraz da bundan. Diyor ya Sinan Engin, "Çok geniş güvenlik önlemleri alacaksın, 15 sene stada sokmayacaksın bunları! Bak bakalım bir daha oluyor mu?"

Tayyip de öyle diyordu gerçi... Öte yandan, "Hadi parktan çıkardın, ülkeden nasıl çıkaracaksın bizi?" yazıyordu Taksim'de bir duvarda...

Umarız bundan sonra ırkçı provokasyonlar ile anılan Trabzon halkı çatıların keskin nişancıları olduğu bir şehirde yaşamamanın ne demek olduğunu anlar. Bundan sonra Diyarbakır'a değil, adaletsizliğe ve sömürüye karşı Trabzon'u görmek ümidiyle diyelim.

Düşmanla 'empati kurmak' ve devrimcilik

ÜMIT DERTLİ

Seyimden iki gün önce *Twitter*'da bir haber başlığına denk geldim: **Burakcan'ın katilleri yakalandı! Yeni Şafak veya Akit gazetesinin, İstanbul Valisi'nin veyahut İ. Melih Gökçek'in *Twitter* hesabı değildi bu haberi yayınlayan. Hak odaklı ve bağımsız habercilik yapılacağı iddiasıyla, milyonlarca avroluk bir Avrupa Birliği projesi olarak faaliyetini sürdüren *Bianet* söylüyordu bunu. Burjuva hukukunun dahi en temel prensiplerinden olan 'masumiyet karinesi' bu pek bağımsız hak odaklı haberci arkadaşların hiç de umurunda değildi anlaşılan. "Ne vakit yargıladınız da hüküm verdiniz?" sorusu cevap beklerken, sorulacak daha esaslı başka sorular var: Sopalı, silahlı bir çakal sürüsünün, bir faşist gürhunun içindeki bir 'unsur'u adeta Berkin ile bir tutmak, onu adeta "Burakcancağızımız" yapmak 'hak odaklı' haberciliğin mi gereğidir, 'bağımsız' iletişimin mi? Aynı mantıkla, 30 Mart 1972 Kızıldere katliamı için de "Efraim'in katilleri ölü ele geçirildi!" diye mi yazdınız haberi? Bu soruların muhatabı ilk başta *Bianet* ve onun yöneticileridir.**

Hadi diyelim, *Bianet*'in dili, kalemi, klavyesi sürçmüştür. Yine de buradan kendimize, Türkiye'nin solcularına, sosyalistlerine, devrimcilerine sorulacak hayati sorular çıkar: Burakcan Karamanoğlu kimdir, mesela? Kimlere ilk adlarıyla hitap ederiz? Mahir Çayan'a 'Mahir' deriz de, mesela Mahirler'in cezalandırdığı Mossadçı Efraim Elrom'a niye 'Efraim' demeyiz, veya İbrahim Kaypakaya bizim için 'İbo'dur da Mehmet Ağar'a niye 'Memo' demeyiz? Faşist çetelerin Okmeydanı'na, Berkin'in mahallesine yaptıkları saldırı sırasında, mahalleyi savunanların ateşle ölen bir unsura, sırf yoksul bir aileden geldiği için teveccüh göstermek, dahası mahallesini savunan devrimcileri provokasyon yapmakla, en azından 'bireysel terörizm'le suçlamak neyin nesidir? **Hrant Dink'in katilleri veya Sivas katliamını yapan gürh ve hatta Berkin'in başına gaz fişegini atan polis de gariban aile çocukları değil midir? Onları da dahil edecek miyiz engin empatimize?**

Devrimcilerin yaşam alanlarını faşist saldırılara karşı savunmalarını, hatta genelleyelim, devrimci şiddet eylemlerini gayrimeşru mudur artık? Bu iğrenç burjuva pasifizmi ne vakit bu kadar işledi içimize? Dost-düşman ayrımını ne vakit terk ettik de bu derece omurgasızlaştık? Eyüp Can'dan ya da Oral Çalışlar'dan veya Nazlı Ilıcak'tan farkımız nedir?

Eskiden de vardı, birileri faşistlerle dövüşürken 'yapmayın, etmeyin' diyenler, demokrasi, hak özgürlük vb. lafları

Berkin'in mahallesine ellerinde sopalarla, bıçaklarla lince gidenler belki de 'gariban aile çocukları'dır, kim bilir... Hrant Dink'in katili de, Sivas katliamını yapan gürh da, hatta Berkin'in başına gaz fişegini atan polis de 'gariban aile çocuğu'dur... Bu, onların faşist olduğu gerçeğini değiştiriyor mu?..

geveleyenler. Ama o zamanlar bu kadar çok ve güçlü çıkmazdı sesleri.

Ne olduysa eylem kelimesinin yerini 'aktivizm' kelimesinin, militanın yerini 'aktivist'in, almasıyla, uzlaşma, ortak akıl zirvalarının makbul hale gelmesiyle, 'ötekileştirme' lafının koca koca devrimcilerin nutuklarındaki en yaldızlı laf haline gelmesiyle oldu. Dilimizi değiştirdiler, algımızı, kavrayışımızı, dünyamızı değiştirdiler. Dostu-düşmanı belirsizleştirdiler, köşelerimizi yonttular, kafalarımızı bulandırdılar. Sınıf uzlaşmazlığımız, dost-düşman kavrayışımız, en kuvvetli silahımızdı. Ne yazık ki solu büyük ölçüde silahsızlandılar.

Tatava hususu...

Anayasa referandumunda 'yetmez ama evet' diyenler ile bu seçimlerde 'tatava yapma' diyenler iki ayrı uçta gibi görünse de aynı silahsızlandırmadan paylarını almıştır. Haziran Ayaklanması boyunca sokakları, meydanları zapt eden, iktidarın temellerini sarsan kitlelerin aradan bir yıl bile geçmeden 'iktidarı yıkmak için' sandıkların önünde adeta kuyruğa girmelerinin sebebi tam da bu silahsızlanmadır.

Karşımızdaki kuvvet, devasa düzeyde örgütlü hırsız, ahlaksız ve haysiyetsiz bir gericiliktir. Memleketin gördüğü bu en alçak, en rezil, en gayrimeşru iktidarın temel dayanağı da ahlakla terbiye edilmiş, şuursuzlaştırılmış ve -adını koymak gerekirse- haysiyetsizleştirilmiş yoksullardır. Yani sandıktır, seçimdir,

oy oranıdır. Her köşeye sıkıştığında, her türlü pisliliğini örtmek için sandıkta aldığı kitle desteğini gözümüze sokan, her türden karşı çıkışı ve muhalefeti sandık zeminine davet eden bir iktidardan bahsediyoruz. Bunları sandıkta devirmeye çalışmak, düşmanın sahasında, onun seyircisi önünde, her türlü pisliliğin, çirkefin, şikenin döndüğü, hakemlerin satın alındığı, kazanma ihtimalinin sıfır olduğu bir maça çıkmak değil de nedir? Dahası, sandığı kitlelere adres gösterip meşrulaştırmak, o sandıktan çıkacak iktidarı da meşrulaştırmak anlamına gelmiyor mu? Olmadık odaklardan medet ummanın, olmadık ittifaklar içine girmenin utancını saymıyoruz bile.

Fiske vuruşuyla yıkılacaklar!

Meşhur türküde ne diyor: "Sana kutsal gelen bin yıllık çınar fiske vuruşuyla yıkılır bir gün." Seçimden önce internete sızan, Dışişleri Bakanlığı'nda yapılan Suriye toplantısı ile ilgili ses kaydı bu türküyü hatırlattı bir kez daha. Pek çokları "Vay anasını, devletin en gizli toplantısı bile dinlenmiş..." diye düşündüler. Kimileri, Suriye'ye dört adam gönderip sekiz füze • attırma meselesine çok şaşırdılar. Biz bunlara şaşırmayacak kadar tanıyorduk bu devleti ama yeterince tanıymıyorduk. Bunca zamandır dövüştüğümüz düşmanın daha tedbirli, daha kavrayışlı, daha akıllı olduğunu sanıyorduk, ve yıkamayışımızı buna bağlıyorduk. Halbuki 'koskoca' devletin lise kapısı çetesinden hallice seviyede bir derinliği varmış. 'Devlet aklı' denilen şeyi fazla büyütüyorduk. Bu ses kaydı, bir yanıla bizi kendimizden utandırdı, "Bunlarla mı baş edememişiz, bunlara mı yenilmişiz? Ayp bize!" dedik. Bir yanıla da bu düzenin 'fiske vuruşuyla' yıkılabileceğini tekrar hatırlattı. Yeter ki, haklılığızdan ve meşruluğumuzdan emin olalım, dostu düşmanı iyi belleylelim, sokak sokak, barikat barikat, fabrika fabrika devrimci kitle eylemlerini örgütleyelim ve yalnız ona güvenelim.

Olan oldu... Bu rezil iktidar bir kez daha çıktı sandıktan. **Şimdi yapılacak şey, kavgayı tekrardan kendi sahamıza, sokaklara taşımaktır. Bu iktidar yıkılacaksa, sokakta yıkılacak. İşçilerin, yoksulların, öğrencilerin, Haziran ayaklanmasını yaratanların sokak sokak, barikat barikat mücadelesiyle yıkılacak. Ülkenin ilerici, devrimci, sosyalist kuvvetleri bu iktidara ve onun aşağılık düzenine karşı beli ilkeler ve açık ve net bir program etrafında bir araya gelmeli, sandıktan umudunu -neyse ki- yitirmiş kitlelerin, işçilerin, emekçilerin, gençliğin devrimci eylemini sokaklarda örgütlemek için seferber olmalı, kitleleri sokak mücadelelerine seferber etmelidir.**

Burjuva liberal, pasifist, milliyetçi yanılımalardan arınmalı, silahlarımızı tekrar kuşanmalıyız. İlk önce de dilimizden başlamalıyız. Uzlaşmazlığımızı geri almalıyız ilk olarak. Burjuvaziyle, onun iktidarıyla, faşizmle, gericilikle, uzlaşmanın devrimciler için ihanetle bir olduğunu tekrar hatırlamalıyız. Düşmanı tam da 'ötekileştirmeliyiz' ve 'öteki' ile asla 'empati' yapmamalı, asla uzlaşmamalıyız. **Kimleri ilk adıyla çağıracağımızı iyi bilmeliyiz. Tam da, faşizmin ve gericiliğin pençesine aldığı, lümpenleştirdiği, yozlaştırdığı, canavarlaştırdığı, birer faşist 'unsur' olarak öldürmeye veya ölmeye yolladığı Burakcan Karamanoğlu gibi yoksul aile çocuklarını bu cendereden kurtarmak, onları 'Burakcan' yapmak için dövüşmeliyiz faşizmle. Bu düzenin, bu gerici iktidarın şuursuzlaştırdığı, haysiyetsizleştirdiği yoksullarla empati yapmak yerine, onlara tekrardan bilinç ve haysiyet kazandırmak için bu düzene karşı savaşmalıyız.**

Devrimci eylemin meşruiyetinden kuşku duymamalıyız. Gayrimeşru olan bu düzenin kendisidir, ona karşı yapılacak her türlü eylem meşrudur.